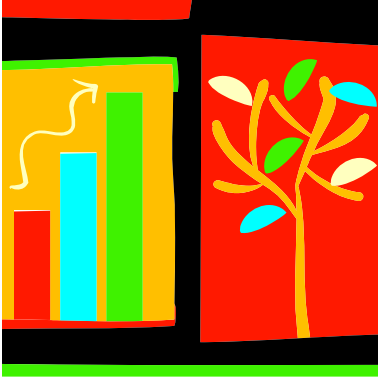

Chu Sa Lan

Giấc mơ của một người tỵ nạn

Chương 1

Sinh vi lính, tử anh hùng

Mười giờ sáng. Thiên nằm im. Ngôi nhà vắng không có ai. Hạnh, vợ anh đã đi làm từ sáng sớm. Mấy đứa con có gia đình riêng lại ở xa càng khiến cho ngôi nhà rộng trở nên vắng lặng hơn. Anh nghe được tiếng gió rì rào hàng cây thông sau nhà hoà trong tiếng chim cu rúc trên giàn hoa hồng cạnh cửa sổ. Trời cao và xanh. Nắng long lanh đọng trên cành cây thông lá màu xanh đậm. Không biết ai trồng hay tự nó mọc mà sau nhà anh có hàng cây thông thật đẹp. Cây nào cây nấy cao vút, thẳng tắp và lơ thơ vài cành trên chóp. Mỗi năm khi mùa thu tới toàn vùng cây trơ trọi lá chỉ trừ hàng thông xanh ngắt một màu xanh.

Thiên trở mình. Anh cảm thấy thân thể rã rời hầu như không còn sức lực. Ba ngày trước đây trong lúc đang làm việc anh ngã ra mê man không còn biết gì hết. Xe cứu thương chở anh vào bệnh viện. Bác sĩ đã làm cho anh tỉnh lại đồng thời nói cho Hạnh biết là anh bị " heart attack " cần phải tịnh dưỡng một thời gian. Đó là lý do khiến anh phải nằm trên giường ba bốn ngày rồi. Điều này khiến cho anh cảm thấy khó chịu vì không được lái xe hay làm bất cứ việc gì. Đọc sách, xem tivi mãi đâm ra buồn chán nhưng anh không còn cách nào hơn là nằm trên giường nhìn qua khung cửa sổ để suy nghĩ và mộng mơ. Dĩ vãng như xâu chuỗi thời gian chập chờn lay động trong trí não rã rời.

Ngôi nhà lá bên con rạch nhỏ. Tuổi trẻ lớn lên theo con nước của dòng sông Hàm Luông

và chinh chiến

triền miên. Thiên quen nghe tiếng hú của một ché 60, 81 ly, tiếng départ của súng phóng lựu đạn cũng như tiếng xe nhà binh mười bánh chạy trên đường lộ đá. Anh quen ngủ dưới tầng xê, co rút dưới hầm núp hồi hộp đếm tiếng nổ của đại bác. Tuổi trẻ của anh có nỗi buồn vỡ nát bởi tiếng khóc tức tưởi và u uất của một bà mẹ ngồi ôm đứa con gái bị hãm hiếp trong một chuyến tây bố.

1956. Một đột biến đã làm thay đổi cuộc đời của Thiên. Má anh dọn nhà lên Sài Gòn. Thành phố trong ước mơ của anh đã trở thành sự thật. Ngôi nhà sàn bên con rạch nhỏ ở Cầu Bông. Mấy mẹ con đùm bọc lấy nhau. Theo học lớp đệ thất anh vui hưởng tuổi thơ yên bình. Sài Gòn không có chiến tranh, không có tiếng nổ của một ché và không còn những đêm chui xuống tầng xê. Đêm Sài Gòn là tiếng cười. Ngày Sài Gòn là những trang sách, những buổi chiều lang thang trên đường Lê Thánh Tôn.

Đậu trung học đệ nhất cấp xong anh tiếp tục học tú tài. Dù nghèo và vất vả nhưng má của anh cũng ráng nuôi con học thành tài. Mười chín tuổi Thiên đậu tú tài 2 rồi vào đại học khoa học. Tuy nhiên chiến tranh mỗi ngày một tăng cường độ. Anh nhận được lệnh nhập ngũ trong lúc đang học năm thứ nhì. Tháng ngày ở Thủ Đức qua nhanh. Mãn khóa anh trình diện bộ tư lệnh quân khu 2 ở Pleiku rồi sau đó chuyển tới sư đoàn 23 đóng tại Ban Mê Thuột. Nhân lúc sư đoàn thiết lập đại đội trinh sát Thiên ghi tên gia nhập và sau đó trở thành đại đội phó đại đội trinh sát của sư đoàn 23 bộ binh. Một hôm anh nhận được lệnh trình diện bộ tư lệnh quân khu 2 ở Pleiku. Khi tới nơi anh mới biết là quân khu 2 định thành lập một đại đội trinh sát riêng biệt và anh là người mà đại tá Lý, tham mưu trưởng và chuẩn tướng Thân tư lệnh phó đang tìm kiếm để đảm đương chức vụ đại đội trưởng. Do ở nhiệm vụ đặc biệt và nguy hiểm đại đội trinh sát của quân khu được biệt đãi và không chịu sự chỉ huy hàng dọc hay hàng ngang. Thiên chịu sự chỉ huy trực tiếp của đại tá Tiểu, trưởng phòng 2 của quân khu 2. Những lúc không nhảy toán Thiên và lính có nhiều tự do hơn người lính bộ binh thông thường. Điều đó khiến cho anh ưa thích đời sống của người lính trinh sát. Đời lính của anh sẽ trôi chảy nếu không có vụ triệt thoái khỏi cao nguyên vào những ngày của tháng 3 năm 1975...

Thiên cảm thấy trái tim của mình như bị bàn tay vô hình của ai đó bóp chặt khi hồi tưởng lại dĩ vãng. Khung mặt nhiều phiền muộn của Đào, người vợ chưa cưới hiện ra mờ nhạt. Không có tiếng khóc. Không có nước mắt. Chỉ là nụ cười héo hắt. Ánh mắt buồn thẳm. Thế thôi nhưng là ám ảnh ngàn đời, tiếc nuối đời đoạn ruột gan của tháng ngày tạm cư nơi xứ người. Cuối cùng Thiên cũng lập gia đình, có con cái và hạnh phúc ấm êm. Tuy nhiên trong tận cùng tâm tưởng anh biết mình không thể quên đi những gì đã xảy ra ba mươi mấy năm về trước. Dù thời gian có đi. Dù thời gian có làm phai pha nhưng thời gian vẫn còn lưu lại vết tích của dấu chân. Đó là nỗi buồn câm nín không thể nói thành lời với bất cứ ai. Đó là niềm đau tất nghẹn được khơi động khi nghe một đoạn nhạc. Lắng nghe tiếng gió lùa lá thu khô xào xạc bên hông nhà. Nhìn cơn mưa mùa đông. Đời sống ở đây nhàn hạ quá, trật tự quá cho nên cũng buồn chán quá. Đây là thứ đời sống không có niềm vui vỡ nát khi gặp lại thằng bạn cùng khóa. Hai đứa rủ nhau xuống cầu lạc bộ nhậu xả láng sáng về sớm. Để rồi năm ba bữa sau ứa nước mắt khi được tin thằng bạn nhậu với mình đã nghỉ phép dài hạn. Đời sống ở đây có vui nhưng là niềm vui gượng gạo. Có cười cũng chỉ là nụ cười bắt buộc phải cười. Đời sống với nửa đêm trần trụi, chập chờn cảm thấy mình ngược dòng đời trở về mảnh quê hương xa quá xa, bên kia trái đất. Quê hương. Pleiku. Đêm dẫn lính chạy. Nha Trang rút lui. Phan Rang tan vỡ. Vũng Tàu rối loạn. Sài Gòn. 30. 4. 1975. Súng nổ. Lửa cháy. T54. PT76 chạy nghênh ngang nơi ngã ba Hàng Xanh....

Giấc mơ của một người tỵ nạn

Chương 2

Đảo một vòng tròn lớn quanh phi trường Tân Sơn Nhứt xong chiếc trực thăng từ từ đáp xuống bãi đất trống cạnh phi đạo. Một quân nhân bước ra khỏi phi cơ trong lúc cánh quạt vẫn còn quay vù vù. Ông ta vừa đi được vài bước một chiếc xe jeep trở tới. Người lính mặc quân phục không quân bước xuống gờ tay chào đoạn nói nhanh.

- Thừa trung tá... Có phải trung tá Vinh ở quân khu 1?

Vinh cười vui vẻ.

- Đúng đó em. Nhờ em đưa tôi tới bộ tư lệnh...

Người lính không quân và Vinh lên xe. Chiếc jeep lao đi. Người lính tài xế nói trong lúc lái xe.

- Ngoài đó tình hình coi bộ bết lắm hả trung tá. Tôi có người anh ở sư đoàn 1...

Vinh chậm chậm gật đầu.

- Bết lắm... Mỹ nó phui tay rồi... Tụi Việt Cộng biết điều đó nên tha hồ đánh. Mình chỉ có nước đỡ thôi. Tôi e...

Vinh dứt câu bằng tiếng thở dài. Người lính tài xế lại cười.

- Trung tá chắc về nhà ăn tết?

- Hôm nay hăm mấy rồi?

- Dạ... Hai mươi lăm...

Vinh thở dài nhẹ nhẹ.

- Chắc tôi chỉ ghé sơ qua nhà thôi vì còn phải đi Cần Thơ...

Xe dừng ngay cổng bộ tư lệnh không quân. Người lính bước nhanh ra khỏi xe.

- Tôi đưa trung tá vào gặp trung tá Hiền...

Vinh theo chân người lính đi xuyên qua mấy gian phòng sơn xanh. Tất cả đều bận rộn với công việc của mình. Chiến tranh càng nặng độ nhiều chừng nào thời người lính càng bù đầu chừng đó.

Người lính dừng lại ở căn phòng cuối hành lang.

- Phòng của trung tá Hiền đó... Trung tá cứ vào... Em chúc trung tá ăn tết vui vẻ và đi đường bình an...

- Cảm ơn em...

Vinh nói với người lính vui tính xong bước vào phòng.

- Lâu quá mới gặp mày...

Người sĩ quan mặc quân phục không quân cười bắt tay Vinh.

- Được phone của mày nên tao đã lo xong. Tư lệnh của tao đang chờ mày...

Hiền bước ra cửa. Vinh theo sau. Hai người đi trên hành lang yên tĩnh rồi sau cùng dừng lại trước một căn

phòng đóng cửa. Hiền giơ tay gõ cửa.

- Cứ vào...

Một giọng trầm và nhỏ vang lên. Hiền xô cửa nhường cho Vinh vào trước xong mới theo sau. Khép cửa lại Hiền giơ tay chào trung tướng Minh.

- Thừa tư lệnh... Đây là trung tá Vinh, sĩ quan đại diện của trung tướng Ngô Quang Trưởng...

Vinh đứng nghiêm giơ tay chào vị tư lệnh không quân. Tướng Minh cười vui vẻ đứng lên bắt tay Vinh.

- Anh đang chờ em... Mời em ngồi...

Hiền ý Vinh mở cặp lấy ra phong thư trao cho tướng Minh. Vị tư lệnh im lặng đọc.

Vinh nhận thấy có nét thay đổi hiện ra trên mặt của tướng Minh. Trao phong thư cho người sĩ quan thân tín của mình ông ta cười nói.

- Hiền đọc đi...

Hiền trịnh trọng đón lá thư từ tay của tư lệnh trong lúc ông tướng không quân hỏi Vinh.

- Chắc em đã đọc lá thư này?

Hơi do dự xong Vinh cười.

- Thừa trung tướng... Với sự chỉ dẫn của tướng Trưởng tôi đã viết lá thư...

Tướng Minh gật gù nhưng không nói gì hết. Chờ cho Hiền gấp lá thư lại ông ta mới lên tiếng.

- Hai em có ý kiến như thế nào?

Hiền lên tiếng trước.

- Thừa tư lệnh... Tôi đồng ý với trung tướng Trưởng. Đại diện của các vị tư lệnh quân binh chủng cần phải gặp nhau để bàn luận. Chỉ có một rắc rối là không có sự chấp thuận của Bộ Tổng Tham Mưu hay Dinh Độc Lập... Nếu họ biết được ta có thể bị khiển trách...

Tướng Minh cười cười.

- Nếu như họ không biết...

Xuyên qua cuộc đối thoại Vinh ngầm hiểu là tướng Minh đã đồng ý về đề nghị của tướng Trưởng.

- Em còn phải gặp ai nữa ở Sài Gòn?

Liếc nhanh Hiền Vinh trả lời câu hỏi của tướng Minh.

- Thừa trung tướng tôi cần tới bộ tư lệnh hải quân...

Trao lá thư lại cho Vinh tướng Minh cười nói với Hiền.

- Em chở Vinh đi gặp ông Cang xong trở về đây. Chúng ta cần bàn luận chuyện này gấp...

Hiền và Vinh bước tới cửa tướng Minh nói vọng theo.

- Hai em nên cẩn thận... Đây là một bí mật quốc phòng...

Vinh và Hiền quày quả lên xe. Chiều thứ sáu đông đúc xe cộ. Dù tình hình chiến sự sôi động song người dân sống ở Sài Gòn vẫn phải sống. Dường như họ hối hả đón xuân như sợ không còn dịp để hưởng. Len lỏi trong dòng xe cộ chiếc jeep chạy chậm chậm trên đường Hai Bà Trưng. Vinh nhìn đồng hồ.

- Mới ba giờ... Chắc còn kịp...

Hiền quẹo xe vào cổng bộ tư lệnh hải quân. Tắt máy xe Hiền hỏi Vinh.

- Mình gặp ai trước?

Vinh cười nhẹ.

- Tao đã nói chuyện với thiếu tá Đào, sĩ quan đại diện của phó đô đốc Chung Tấn Cang rồi...

Nói xong Vinh bước vào gian nhà với tấm biển lớn đề bốn chữ Đại Đội Công Vụ. Trông thấy hai sĩ quan cấp tá, một mặc quân phục bộ binh và một không quân, người hạ sĩ quan trực phòng giờ tay chào. Chào trả lễ xong Vinh nói nhanh.

- Tôi là trung tá Vinh ở quân khu 1. Tôi có hẹn với thiếu tá Đào, sĩ quan đại diện của phó đô đốc Chung Tấn Cang...

Áp úng giây lát người hạ sĩ quan trực nói nhanh.

- Trung tá chịu phiền để tôi trình lên sĩ quan trực...

Vinh và Hiền đứng nhìn căn phòng với ba người lính đang đánh máy. Một trung úy hải quân bước vào. Vinh nói vắn tắt mấy lời. Người sĩ quan trực nhắc điện thoại nói mấy câu với người bên kia đầu giây xong cười nói với hai người khách.

- Mời hai trung tá theo tôi...

Vinh và Hiền im lặng theo sau người sĩ quan trực đi trên con đường nhỏ lát gạch. Họ dừng lại khi thấy một thiếu tá hải quân mặc quân phục trắng đang đứng. Đợi cho người sĩ quan trực đi mấy bước Vinh mới lên tiếng.

- Tôi là Vinh còn đây là Hiền, sĩ quan đại diện của tướng Minh ở không quân...

Bắt tay hai người khách Đào cười lớn.

- Không biết cơn gió lạ nào thổi hai vị tới đây...

Vinh cười trước lời nói đùa của Đào còn Hiền chỉ im lặng quan sát khu vườn hoa thuộc

dinh thự vị tư lệnh hải quân.

- Chúng ta đi cửa sau... Ít có người để ý...

Mở cửa nhường cho khách vào xong Đào khép cửa lại cẩn thận rồi đưa khách tới một căn phòng cửa khép hờ. Nhẹ xô cửa Đào mời khách ngồi vào chiếc sofa bằng gỗ mun đen ngồi xong lui ra khỏi phòng. Khoảng năm phút sau phó đô đốc Chung Tấn Cang bước vào. Vinh và Hiền đứng nghiêm chào. Vị tư lệnh hải quân cười nói thân mật.

- Mời hai anh ngồi...

Có lẽ không muốn mất thời giờ của mình và của vị tư lệnh hải quân nên Vinh trình ngay phong thư của tướng Trưởng. Phó đô đốc Cang đọc thư thật chậm. Lá thư dài ba trang mà ông ta phải mất hơn mười lăm phút. Thỉnh thoảng ông ta dừng lại như suy nghĩ chuyện gì rồi mới đọc tiếp. Gấp lá thư lại, bỏ vào bao thư xong ông ta tháo chiếc kính trắng xuống. Tất cả đều được ông ta làm với thái độ từ tốn và chậm rãi. Phó đô đốc Cang hỏi hai người sĩ quan cấp tá đang ngồi trước mặt mình.

- Trung tướng Minh có ý kiến gì về chuyện này?

Hiền liếc Vinh.

- Thưa phó đô đốc... Tư lệnh của tôi không nói rõ. Dường như ông ta sẽ điện thoại cho tướng Trưởng...

Phó đô đốc Cang ngắt lời.

- Đừng nói chuyện bằng điện thoại. Đây là một bí mật cho nên tôi sợ có người nghe lén...

Vinh cười nhẹ.

- Phó đô đốc nói có lý...

Vị tư lệnh hải quân quay qua Vinh.

- Chừng nào trung tá mới trở lại Đà Nẵng?

- Thưa tư lệnh... Ngày mai tôi sẽ đi Cần Thơ gặp thiếu tướng Nam rồi sau đó mới về Đà Nẵng...

Dứt lời Vinh và Hiền đứng lên. Phó đô đốc Cang hỏi nhanh.

- Hai anh còn đi đâu sau khi gặp tôi?

Hiền đáp thay lời cho Vinh.

- Chúng tôi phải trở lại bộ tư lệnh không quân...

Sau khi chào từ giả phó đô đốc Cang Hiền và Vinh theo sau thiếu tá Đào. Đưa hai người ra tận xe jeep Đào còn cười nói với Vinh.

- Hy vọng gặp lại hai anh...

Chiếc jeep chạy chậm chậm ra cổng trại Bạch Đằng 1. Nhìn hàng chục chiến hạm đang cập cầu trên sông Sài Gòn Vinh chợt thở dài nhẹ nhẹ. Quay sang nhìn Vinh Hiền thấy người bạn thân của mình già đi nhiều với nếp nhăn trên trán và chút tóc hoa râm. Quen nhau từ lúc còn học lớp đệ thất của trường Võ Trường Toản, anh và Vinh là hai thằng bạn cặp kè với nhau khắp mọi nơi. Lũ bạn cùng lớp thường hay đùa là đôi tình nhân lý tưởng. Sau khi thi đỗ tú tài hai Vinh tình nguyện vào trường Võ Bị vì nhà nghèo quá không có tiền để học đại học. Phần Hiền chỉ học xong năm thứ nhất văn khoa rồi cũng tình nguyện vào không quân và trở thành phi công lái trực thăng. Từ đó họ ít khi gặp nhau nhưng không vì thế mà tình bạn giữa hai người lại thuyên giảm.

Queo xe vào đường Hai Bà Trưng Hiền nói nhanh.

- Tao tính chở mày vào câu lạc bộ Huỳnh Hữu Bạc uống vài chai bia và nói dóc cho vui nhưng lại phải về gặp tư lệnh. Vậy tao chở mày về nhà cho mày hú hí với vợ con... Chắc bà Nguyệt mừng lắm vì mày được ở nhà ăn tết...

Vinh cười buồn.

- Từ hồi 72 tới giờ tao chỉ về nhà có một lần. Thường thì bỏ ra Đà Nẵng thăm tao nhiều hơn...

- Thằng em út của mày đang ở đâu?

- Thằng Vũ đang ở sư đoàn 1. Nó là đại đội trưởng...

- Sao mày không kéo nó về quân khu cho an toàn hơn...

- Nó không chịu... Nó bảo làm lính vẫn phòng chán lắm... Thôi cứ để nó đánh giặc thời gian rồi tính sau. Và lại con người ta sống chết có số mà...

Hiền cười lớn.

- Mày nói có phần đúng...

Chiếc jeep quẹo mặt vào đường Hồng Thập Tự rồi theo dòng xe cộ qua cầu Thị Nghè.

- Mày ngừng ngoài đường để tao lợi bộ vào cũng được...

Vinh nói với bạn. Chiếc jeep ngừng lại trước nhà thờ.

- Tao sẽ gặp lại mày...

Vinh vẫy tay chào trong lúc bước qua đường. Chừng ba mươi bước anh dừng trước một ngôi nhà nhỏ màu xanh. Có tiếng chó sủa rồi tiếng con nít la vang vang.

- Ba... Ba về... Ba về má ơi...

Vinh ngồi im. Ngồi đối diện với anh là một người lính tuổi khoảng gần năm mươi. Người lính này là một trong nhiều huyền thoại của Quân Lực Việt Nam Cộng Hoà. Thiếu tướng Nguyễn Khoa Nam, tư lệnh quân khu 4. Vị tướng trẻ tuổi tài cao này là một nổi bật, một vươn cao trong hàng tướng lãnh. Đạo Phật, độc thân, ông sống gần như một nhà tu hành, đôi khi hơn hẳn những nhà tu hành thật giữa dòng đời xô bồ hỗn độn. Ông ta là một ông tướng sạch. Đây là điều hiếm quý trong quân đội. Không tham nhũng, không chạy chọt, không nâng bệ; ông trở thành một ông tướng bằng đức hạnh và tài chỉ huy của mình. Tận tụy với nhiệm vụ và thương yêu binh sĩ. Hai yếu tố này khiến cho bất cứ ai từ quân và dân chúng miền tây ngưỡng mộ ông như một anh hùng.

Có nhiều vị tướng đánh giặc giỏi nhưng trị nước lại không hay. Tướng Nam lại khác.

Không những là vị tướng tài ba trên trận địa ông còn là một kẻ lãnh đạo biết cai trị, biết an dân. Lấy dân làm gốc. Dường như thiếu tướng Nam đã hiểu được cái tinh túy trong câu nói của Hưng Đạo Vương. Dân vi quý. Tướng Nam thương lính như anh em, thương dân như cha mẹ đúng với câu phụ mẫu chi dân. Bởi vậy vùng đất của quân khu 4 không còn là địa bàn hoạt động hữu hiệu của cộng sản nữa.

Chậm rãi gấp lá thư lại vị tư lệnh quân khu 4 nói.

- Để tôi mời ông Hưng qua đây bàn luận...

Tướng Nam nhắc điện thoại nói vài câu ngắn gọn.

- Vinh đi công tác chắc mệt lắm phải không?

Vinh cười trước câu hỏi đầy săn sóc của tướng Nam.

- Thừa thiếu tướng... Tôi đi máy bay chứ đâu có lợi bộ mà mệt... Và lại...

Chuẩn tướng Hưng, người hùng của An Lộc bước vào phòng.

- Đây là trung tá Vinh, sĩ quan đại diện của trung tướng Trường. Ông Trường có viết cho tôi lá thư anh xem xong rồi cho tôi biết ý kiến...

Đưa tay nhận lá thư vị tư lệnh phó quân khu miền tây cầm cúi đọc. Lát sau ông ta thở hơi dài trong lúc gấp lá thư lại cùng với giọng nói buồn buồn vang lên.

- Những điều trung tướng Trường nêu ra đều phù hợp với tình hình hiện tại của đất nước.

Chỉ có điều chúng ta là quân nhân không làm chính trị...

Chuẩn tướng Hưng ngừng nói khi bắt gặp nụ cười của Vinh.

- Anh Vinh chắc không đồng ý về những gì tôi đã phát biểu?
- Thừa chuẩn tướng... Tôi chỉ có một điều duy nhất không đồng ý kiến với chuẩn tướng là câu nói quân nhân không làm chính trị...

Nhìn hai vị tư lệnh của quân khu 4 Vinh tiếp bằng một câu hỏi.

Tướng Nam nhắc điện thoại nói vài câu ngắn gọn.

- Vinh đi công tác chắc mệt lắm phải không?

Vinh cười trước câu hỏi đầy sẵn sọc của tướng Nam.

- Thừa thiếu tướng... Tôi đi máy bay chứ đâu có lợi bộ mà mệt... Và lại...

Chuẩn tướng Hưng, người hùng của An Lộc bước vào phòng.

- Đây là trung tá Vinh, sĩ quan đại diện của trung tướng Trường. Ông Trường có viết cho tôi lá thư anh xem xong rồi cho tôi biết ý kiến...

Đưa tay nhận lá thư vị tư lệnh phó quân khu miền tây cầm cúi đọc. Lát sau ông ta thở hơi dài trong lúc gấp lá thư lại cùng với giọng nói buồn buồn vang lên.

- Những điều trung tướng Trường nêu ra đều phù hợp với tình hình hiện tại của đất nước. Chỉ có điều chúng ta là quân nhân không làm chính trị...

Chuẩn tướng Hưng ngừng nói khi bắt gặp nụ cười của Vinh.

- Anh Vinh chắc không đồng ý về những gì tôi đã phát biểu?

- Thừa chuẩn tướng... Tôi chỉ có một điều duy nhất không đồng ý kiến với chuẩn tướng là câu nói quân nhân không làm chính trị...

Nhìn hai vị tư lệnh của quân khu 4 Vinh tiếp bằng một câu hỏi.

Tướng Nam nhắc điện thoại nói vài câu ngắn gọn.

- Vinh đi công tác chắc mệt lắm phải không?

Vinh cười trước câu hỏi đầy sẵn sọc của tướng Nam.

- Thừa thiếu tướng... Tôi đi máy bay chứ đâu có lợi bộ mà mệt... Và lại...

Chuẩn tướng Hưng, người hùng của An Lộc bước vào phòng.

- Đây là trung tá Vinh, sĩ quan đại diện của trung tướng Trường. Ông Trường có viết cho tôi lá thư anh xem xong rồi cho tôi biết ý kiến...

Đưa tay nhận lá thư vị tư lệnh phó quân khu miền tây cầm cúi đọc. Lát sau ông ta thở hơi dài trong lúc gấp lá thư lại cùng với giọng nói buồn buồn vang lên.

- Những điều trung tướng Trường nêu ra đều phù hợp với tình hình hiện tại của đất nước. Chỉ có điều chúng ta là quân nhân không làm chính trị...

Chuẩn tướng Hưng ngừng nói khi bắt gặp nụ cười của Vinh.

- Anh Vinh chắc không đồng ý về những gì tôi đã phát biểu?

- Thừa chuẩn tướng... Tôi chỉ có một điều duy nhất không đồng ý kiến với chuẩn tướng là câu nói quân nhân không làm chính trị...

Nhìn hai vị tư lệnh của quân khu 4 Vinh tiếp bằng một câu hỏi.

Tướng Nam nhắc điện thoại nói vài câu ngắn gọn.

- Vinh đi công tác chắc mệt lắm phải không?

Vinh cười trước câu hỏi đầy sẵn sọc của tướng Nam.

- Thừa thiếu tướng... Tôi đi máy bay chứ đâu có lợi bộ mà mệt... Và lại...

Chuẩn tướng Hưng, người hùng của An Lộc bước vào phòng.

- Đây là trung tá Vinh, sĩ quan đại diện của trung tướng Trường. Ông Trường có viết cho tôi lá thư anh xem xong rồi cho tôi biết ý kiến...

Đưa tay nhận lá thư vị tư lệnh phó quân khu miền tây cầm cúi đọc. Lát sau ông ta thở hơi dài trong lúc gấp lá thư lại cùng với giọng nói buồn buồn vang lên.

- Những điều trung tướng Trưởng nêu ra đều phù hợp với tình hình hiện tại của đất nước. Chỉ có điều chúng ta là quân nhân không làm chính trị...

Chuẩn tướng Hưng ngừng nói khi bắt gặp nụ cười của Vinh.

- Anh Vinh chắc không đồng ý về những gì tôi đã phát biểu?

- Thưa chuẩn tướng... Tôi chỉ có một điều duy nhất không đồng ý kiến với chuẩn tướng là câu nói quân nhân không làm chính trị...

Nhìn hai vị tư lệnh của quân khu 4 Vinh tiếp bằng một câu hỏi.

khác gì Nhạc Phi.

- Thiếu tướng và chuẩn tướng tha thứ cho ý kiến của tôi...

Vinh nói chừa vì sợ tự ái của hai ông tướng bị va chạm bởi câu nói của mình. Tướng Nam cười buồn.

- Vinh nói đúng tuy nhiên hoàn cảnh của chúng ta có phần khác biệt. Đảo chánh hay lật đổ ông Thiệu không có lợi mà chỉ làm cho tình hình thêm xáo trộn...

Tướng Hưng góp lời.

- Tôi cũng không đồng ý về giải pháp đảo chánh mặc dù chúng ta cần một lãnh tụ khá hơn ông Thiệu...

Vinh cười xen vào bằng câu nói đùa.

- Chúng ta cần một lãnh tụ có đạo đức, trong sạch và có lòng yêu nước thương dân như thiếu tướng...

Tướng Nam lắc đầu:

- Quân đội ta có các vị tướng khá hơn tôi nhiều... Theo những lời trong thư thời quân khu 4 nên án binh bất động. Tướng Trưởng yêu cầu tôi cung cấp cho ông ta một hoặc hai sư đoàn bộ chiến ... Điều mà tôi quan tâm là sự rút bỏ hai vùng 1 và 2 sẽ làm quân lực của ta suy sụp. Muốn rút lui cũng được nhưng phải đặt kế hoạch hẩn hoi để khỏi bị tổn thất. Người Mỹ đã phũ tay cho nên tôi nghĩ họ sẽ cúp viện trợ. Không có viện trợ của Mỹ ta lấy tiền đâu mua súng đạn và lương thực để đánh nhau với cộng sản. Điều đó có thể là lý do chính khiến cho tổng thống Thiệu tính rút khỏi vùng 1 và 2...

Ông ta quay qua tướng Hưng.

- Tôi đề anh lo việc tuyển chọn và huấn luyện một sư đoàn để giao cho trung tướng Trưởng. Phần đại tá Bình sẽ lo nơi ăn chốn ở cho sư đoàn dù... Riêng tôi sẽ đôn đốc việc xây cất nhà cửa phòng ốc dành cho bộ tổng tham mưu khi họ rút về đây. Có lẽ miền tây sẽ trở thành vùng đất không bình yên...

Thấy công việc của mình đã xong Vinh đứng dậy.

- Tôi xin kiếu từ thiếu tướng và chuẩn tướng để về báo tin cho trung tướng Trưởng...

Vinh đứng nghiêm chào hai vị tư lệnh của quân khu 4 xong lên xe jeep đi Bình Thủy. Khoảng năm giờ chiều anh có mặt ở Tân Sơn Nhất.

Giấc mơ của một người tỵ nạn

Chương 3

HQ 11 hải hành cách bãi biển Sơn Trà non hải lý. Thiếu tá Đào đứng trên bong tàu. Ánh

mắt sáng của anh nhìn vào bờ. Xa về bên trái là thành phố Đà Nẵng. Trời chập choạng tối. Mặt biển đang từ màu xanh bồng đảo thành xanh thẫm rồi sang màu đen.- Thừa thiếu tá...

Đào quay lại khi nghe giọng nói của Hà, người sĩ quan đương phiên của HQ 11 đang đứng sau lưng mình.

- Mọi việc đã sẵn sàng. Hạm trưởng đã cho tàu vào gần bờ đón khách...

Đào gật đầu.

- Mình phải đón bao nhiêu người anh biết không?

- Đại diện của vùng 1, vùng 2, không quân, dù, thủy quân lục chiến và biệt động quân tổng cộng sáu người...

Thiếu tá Đào gật đầu xong hỏi nhỏ.

- Tình trạng an ninh như thế nào?

- Thừa thiếu tá rất chặt chẽ... Hai chiếc HQ 06 và HQ 07 phụ trách việc tuần tiễu, ngoài ra còn có hai toán SEAL và Tháo Gỡ Chất Nổ đang dò tìm mìn và người nhái của địch từ hôm qua cho tới khi tan buổi họp...

Khẽ gật đầu vị đại diện hải quân nói với Hà, người sĩ quan đương phiên.

- Bãi biển Sơn Trà đẹp quá... Lúc còn trẻ tôi chỉ ước ao là có được ngôi nhà nơi bãi biển. Bãi biển nào cũng được. Với tôi bãi biển nào cũng đẹp. Đà Nẵng, Qui Nhơn, Nha Trang, Tuy Hòa, Phan Thiết, Vũng Tàu hay Phú Quốc... Mỗi nơi có nét đẹp riêng của nó...

Hà im lặng nhìn thành phố Đà Nẵng sáng rực ánh đèn trong lúc giọng nói của Đào vang đều đều.

- Chiến tranh đã làm tan ước mơ nhỏ của tôi. Tuy nhiên tôi cũng không có điều gì phải phàn nàn bởi vì không chỉ mình tôi bị chiến tranh làm tan vỡ ước mơ...

Anh ngưng nói khi thấy chiếc PCF rẽ sóng phẳng phẳng hướng về chiếc HQ 11 của mình.

- Họ tới rồi...

Hà lên tiếng. Đào bước ra đứng nơi lan can. Thang dây được thả xuống. Mọi người lục tục lên tàu. Vị đại diện hải quân bắt tay từng vị đại diện của các quân binh chủng. Bấy người im lặng bước xuống cầu thang. Ánh đèn điện vàng vọt. Hành lang chật hẹp. Không khí hăng hắc mùi dầu cặn. Căn phòng họp không lớn lắm nhưng yên tĩnh và sạch sẽ.

Đào lên tiếng.

- Anh em ngồi vào ghế có tên của mình. Chúng ta có cà phê, trà và bánh ngọt. Để khỏi mất thời giờ tôi xin mời trung tá Vinh, đại diện cho trung tướng Trưởng khai mạc buổi họp...

Mọi người im lặng ngồi vào ghế. Vinh lên tiếng liền như biết mình không có nhiều thời giờ.

- Anh em đều biết tình hình chiến sự càng ngày càng thêm bất lợi cho chúng ta. Người Mỹ đã phải tay. Viện trợ của họ dành cho quân đội đã bị cắt giảm. Tới giờ phút này chúng ta phải tự lo lấy thân của mình. Súng đạn, lương thực và quân dụng của chúng ta đã bị thiếu hụt. Riêng tinh thần của binh sĩ thời còn vững vàng nhưng...

Vị đại diện của vùng hỏa tuyến ngừng lại nhìn một vòng người trong phòng họp. Ai ai cũng thấy được nỗi lo âu và ưu tư của Vinh.

- Bắc Việt đã tăng cường quân đội vào Nam tới mức tối đa. Các sư đoàn Sao Vàng, 324,

324B với các trung đoàn biệt lập, được tăng cường bởi trung đoàn tên lửa, trung đoàn pháo, hai trung đoàn chiến xa hoạt động trong vùng Quảng Trị, Thừa Thiên. Đối đầu với lực lượng hùng hậu của địch ta có sư đoàn 1 bộ binh, được tăng cường bởi một sư đoàn Dù và sư đoàn TQLC và 1 liên đoàn biệt động quân. Hiện thời ta có thể giữ vững vùng Trị Thiên nhưng năm ba tháng nữa ta sẽ lâm vào tình trạng thiếu thốn vũ khí, đạn dược và quân dụng. Anh em có ý kiến như thế nào....?

Mọi người đều im lặng trước câu hỏi của Vinh. Cuối cùng thiếu tá Minh, đại diện cho quân khu 2 lên tiếng.

- Tình hình của tôi có lẽ cũng không sáng sủa hơn vùng 1 bao nhiêu. Mặc dù vũ khí, đạn dược còn đủ dùng một vài tháng nhưng miền cao nguyên đang chịu áp lực nặng nề. Việt Cộng đã điều động năm sư đoàn chính quy với đủ cả tăng và pháo để đánh chiếm Ban Mê Thuột và Pleiku...

Trung tá Bình, đại diện thủy quân lục chiến nhìn trung tá Lương của sư đoàn dù. Hai vị đại diện cho hai binh chủng nổi tiếng thiện chiến đều hiểu rằng tình hình càng lúc càng trở nên nghiêm trọng.

Nhấp ngum cả phe thiếu tá Bình thông thả nói tiếp.

- Theo tin tức tình báo thời Việt Cộng sẽ bắt đầu cuộc tổng công kích quân khu 2 vào đầu tháng ba hay trễ lắm là trung tuần tháng ba...

- Liệu mình giữ được vùng 2 không anh?

Đào hỏi câu trên. Liếc nhanh Vinh Bình trả lời một cách chậm chạp.

- Giữ thời được nhưng liệu giữ được bao lâu. Quân số của địch đông gấp ba lần ta, vũ khí và quân dụng dồi dào trong khi quân số và vũ khí của ta lại ít hơn và nếu có hao hụt cũng không được tăng viện nhanh chóng. Có thể nói là tình thế thuận lợi cho địch mà bất lợi cho ta...

- Mà nghĩ sao?

Hiền, đại diện không quân hướng về Vinh khi hỏi câu hỏi trên. Vị đại diện của vùng 1 chiến thuật trầm ngâm như có vẻ đắn đo và cân nhắc trước khi phát biểu ý kiến của mình. Cuối cùng Vinh nhìn một vòng người trong phòng họp.

- Tôi nói ra điều này anh em nghe xong rồi bỏ qua luôn đừng có nhắc lại với bất cứ ai. Có người ở trong dinh Độc Lập tiết lộ với trung tướng tư lệnh của tôi là ông Thiệu muốn bỏ vùng 1 và vùng 2 cho Việt Cộng.

- Cái gì?

- Hà...

- Thật nguy hiểm...

Năm ba người ngồi trong phòng họp không nhận được buột miệng.

- Nếu ông Thiệu muốn bỏ thì chúng ta không thể nào cưỡng lại lệnh của ông ta. Là một quân nhân chúng ta phải tuân lệnh của thượng cấp. Và lại nếu ông Thiệu và bộ tổng tham mưu muốn bỏ vùng 1 và 2 thì chúng ta cũng không giữ hai nơi đó được vì không có tiếp tế...

- Anh biết lý do gì mà ông Thiệu muốn triệt thoái khỏi vùng 1 và vùng 2?

Đào hỏi và Vinh thở một hơi dài.

- Tôi không biết rõ lý do nhưng tôi đoán ông ta muốn làm như vậy là để gây áp lực buộc Mỹ phải can thiệp vào. Hoặc ông Thiệu làm theo lệnh của Mỹ... Tuy nhiên ông ta quên mất một điều là nếu Mỹ muốn bán đứng Việt Nam Cộng Hoà cho cộng sản thì họ sẽ

không can thiệp. Đòn đầu cây của ông Thiệu là một con dao hai lưỡi.

- Chúng ta phải làm gì...?

Hiền, đại diện cho tướng Minh buột miệng hỏi câu này. Vinh nhìn bạn với cái nhìn buồn rầu và ưu tư.

- Hiền nói đúng... Chúng ta cần phải làm một cái gì để cứu vãn tình thế nguy ngập của đất nước. Các anh em đều biết rằng nếu vùng 1 và 2 bị mất thời cộng quân sẽ nương đà chiến thắng tràn xuống tấn công vùng 3 và thế nào Sài Gòn cũng lọt vào tay giặc. Tôi muốn nói là Việt Nam Cộng Hoà của chúng ta sẽ sụp đổ...

Mọi người đều im lặng. Dường như ai ai cũng đều liên tưởng tới một sự thực khủng khiếp và kinh hoàng. Đó là sự tan rã của Quân Lực Việt Nam Cộng Hoà kéo theo sự sụp đổ của đất nước. Điều này khiến cho mọi người hầu như tê liệt không còn biết nói gì hơn là im lặng.

Giọng nói của Vinh vang lên trong căn phòng nhỏ hẹp.

- Căn cứ vào tin ông Thiệu muốn bỏ vùng 1 và vùng 2 cũng như các tin tức tình báo khác, tư lệnh của tôi và vài sĩ quan cao cấp của quân khu 1 đã thảo một kế hoạch có thể lật ngược thế cờ đồng thời cứu Việt Nam Cộng Hoà của chúng ta khỏi lọt vào tay cộng sản....

Mọi người hơi tươi nét mặt khi nghe vị đại diện của ông tướng vùng 1 nói câu trên. Ai ai cũng biết tướng Trương là vị tướng mưu lược trong quân lực.

- Nếu ông Thiệu muốn bỏ vùng 1 và 2 thì ta sẽ bỏ để tuân lệnh cấp chỉ huy của mình. Nếu đại tướng Viên muốn ta triệt thoái khỏi quân khu 1 và 2 thì ta sẽ triệt thoái. Tuy nhiên ta sẽ lui binh theo đúng kế hoạch để bảo toàn lực lượng hầu có thể phản công một cách hữu hiệu và đúng lúc. Việt Cộng muốn chiếm vùng 1 và vùng 2 thì ta sẽ nhường cho chúng ở tạm một thời gian rồi sau đó sẽ lấy lại. Đó là cách mà Hưng Đạo Vương đã làm đối với quân Mông Cổ bảy tám trăm năm trước. Nếu kế hoạch của chúng ta thành công thì không những thu hồi lại miền nam mà còn buộc toàn thể quân đội Bắc Việt phải rút chạy về Bắc...

Ngừng lại Vinh nhìn mọi người trong phòng xong giọng nói rần rờ và trầm tĩnh của anh vang lên.

- Ta sẽ bỏ Việt Nam Cộng Hoà rơi vào tay Việt Cộng đoạn bất thần tấn công thẳng vào Hà Nội...

Đào cảm thấy như có tiếng sét nổ làm lung bùng lỗ tai của mình trong lúc Hiền tròn mắt nhìn Vinh. Anh thấy người bạn thân cũng nhìn mình mỉm cười.

- Tôi chịu kế hoạch của anh lắm...

Bình lên tiếng. Lương cũng gật gù.

- Anh vẽ ra cách này tôi ưng lắm... Tụi nó tung hai chục sư đoàn bộ chiến vào miền nam rồi thành ra ngoài bắc đâu còn quân chính quy nào... Bỏ cho tụi nó nuốt miền nam rồi ta đột kích Hà Nội thì thế nào hai trăm ngàn bộ đội chính quy của chúng nó cũng phải chạy bộ về để cứu chủ. Đây là kế vây Ngụy để cứu Triệu...

Vinh hơi mỉm cười nhìn Bình.

- Nói thời dễ nhưng làm được không phải dễ đâu bởi vì lực lượng của quân đoàn 1 không đủ sức làm chuyện đó. Nó là sức của toàn quân lực ta từ bộ binh, biệt động, pháo binh, thiết giáp, tiếp liệu, nhảy dù và thủy quân lục chiến... Bởi vậy tôi mới mời các anh hội họp ngày hôm nay để nói cho anh em biết và xin anh em vì tổ quốc và dân tộc hy sinh

một lần cuối cùng...

Thiếu tá Mạnh, đại diện cho biệt động quân cười vui vẻ.

- Anh Vinh khách sáo quá... Chuyện đánh cộng sản là bổn phận của người lính chúng ta... Bình chúng của tôi hân hạnh được đi đầu...

Vinh cười cười.

- Chắc anh phải nói chuyện với anh Bình và anh Lương về vấn đề ai vào Hà Nội trước.

Bây giờ tôi xin nói sơ qua về cuộc hành quân...

Vinh bước tới đứng trước bản đồ Việt Nam.

- Cuộc hành quân bắc tiến của chúng ta được chia ra làm ba giai đoạn là dụ cáo lìa rừng, bảo quân an tượng và giải phóng miền bắc. Tụi Bắc Việt là con cáo già khôn ngoan của núi rừng cho nên bấy lâu nay ta vất vả săn tìm mà cũng không diệt được. Bây giờ ta bỏ vùng 1 và 2 là ta dụ chúng về thành phố. Bỏ núi rừng để chiếm đóng lấy phố phường là chúng lấy cái sở đoản mà bỏ đi cái sở trường của mình...

Hai vị sĩ quan của sư đoàn dù và thủy quân lục chiến nhìn nhau. Là hai con mãnh hổ của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa họ đã sớm nhận ra cái thế dụ cáo lìa rừng của Vinh. Họ chưa nói gì Vinh hỏi Hiền.

- Máy bay C130 của mình có thể bay thẳng từ Bình Thủy tới Vinh không?

Hiền trả lời không do dự.

- Được nhưng sợ không đủ xăng để trở về...

- Họ không cần phải trở về bởi vì đây là cuộc hành quân có đi mà không có trở về...

Vị đại diện quân khu 1 nhấn mạnh câu nói để cho mọi người hiểu rằng đây là cuộc hành quân quyết tử.

- Đúng ngày giờ ấn định sư đoàn 22 sẽ đổ bộ lên thành phố Vinh của tỉnh Nghệ An. Lực lượng xung kích này có nhiệm vụ đánh chiếm phi trường, tiêu diệt các ổ phòng không của địch để yểm trợ cho không quân chờ sư đoàn dù xuống Vinh. Làm chủ được Vinh xong sư đoàn 22 bộ binh sẽ đóng chốt tử thủ tại đây nhằm mục đích cản đường các sư đoàn Bắc Việt rút về giải vây cho Hà Nội. Sau khi được tiếp tế nhiên liệu các phi cơ của không quân sẽ chờ sư đoàn Dù nhảy xuống Sơn Tây trong lúc thành phần xung kích thứ hai là sư đoàn Thủy Quân Lục Chiến, Biệt Động Quân, sư đoàn 1, 2, 3, 5, 18, 22, 23 và 25 với các chi đoàn thiết giáp và pháo binh sẽ đổ bộ lên Hải Phòng, Thái Bình, Nam Định rồi từ đó chia thành các trục tiến quân về Hà Nội. Các anh chắc đã đọc quyển truyện Mơ Làm người Quang Trung rồi. Đây là lúc chúng ta trở thành một người lính của vua Quang Trung trong cuộc giải phóng Hà Nội và đồng bào miền bắc ra khỏi gông cùm của cộng sản...

Mọi người trong phòng họp im lặng lắng nghe Vinh trình bày cuộc hành quân giải phóng miền bắc. Họ mừng tượng ra cảnh hùng tráng của trăm hoa đua nở trên đất bắc. Đó là cảnh những chiếc hoa dù của các chiến sĩ Biệt Cách Dù và Nhảy Dù nở đầy trên nền trời Hà Nội âm vang tiếng reo hò của quân lực Việt Nam Cộng Hòa cũng như lá cờ vàng ba sọc đỏ tung bay phất phới trên kỳ đài của cố đô Thăng Long.

- Muốn làm được những chuyện đó trước nhất ta phải thực hành giai đoạn đầu tiên là dụ cáo lìa rừng. Chúng ta phải bỏ vùng 1 và 2. Chúng ta phải triệt thoái binh lực hay nói cho đúng nghĩa hơn là chúng ta phải chạy. Chúng ta phải chạy nhưng chạy làm sao mà vẫn bảo toàn được lực lượng của ta đồng thời phải dàn cảnh để cho địch nghĩ rằng lực lượng của ta bị thiệt hại nặng nề, tan rã ra tới độ không thể tập trung lại để phản công...

Các ông tá ngồi trong phòng đều thấy ngay cái khó của mình. Đã đành là họ phải chạy nhưng lại phải chạy đúng cách, có nghĩa là họ phải tập chạy. Không một ai trong bọn họ,

nhất là các ông sĩ quan như dù, thủy quân lục chiến, biệt động quân lại nghĩ tới chuyện có ngày họ phải tập thua trận, phải tập rút lui đơn vị để địch nghĩ rằng mình thua và lực lượng bị tổn thất nặng.

- Tôi nghĩ mình phải hy sinh một vài đơn vị...

Mình lên tiếng và Vinh cũng phụ họa cho ý kiến đó.

- Tôi cũng đồng ý như anh tuy nhiên cái khó là mình không biết chọn lựa đơn vị nào.

Tánh mạng của mỗi binh sĩ đều ngang nhau cũng như không đơn vị nào đáng phải bị hy sinh...

- Tôi nghĩ mình phải đặt quyền lợi của quốc gia và dân tộc lên trên hết. Nếu sự hy sinh của chín mươi tiểu đoàn bộ binh hoặc địa phương quân hay nghĩa quân mà giải phóng nước Việt Nam ta khỏi tay cộng sản thời đó là việc đáng làm, nên làm...

Hiền nhìn mọi người sau khi nói câu trên. Đào cũng đồng ý với lời của Hiền. Cuối cùng Vinh nói với mọi người.

- Vấn đề triệt thoái chiến thuật là một vấn đề phức tạp cho nên tôi sẽ bàn sau. Triệt thoái về vùng an toàn xong chúng ta còn phải tìm cách tán quân, ém quân, dấu quân thật kín để dùng trong cuộc hành quân bắc tiến sau này. Để thực hiện kế dụ cáo lia rừng chúng ta cần phải bỏ quân khu 1 và 2. Theo đúng kế hoạch hành quân và cũng để không làm cho tụi cộng sản khởi nghi ngờ tôi đề nghị mỗi sư đoàn nên hy sinh một ít quân số. Việc chọn lựa đơn vị làm mỗi dụ địch tôi để cho các anh em lo liệu. Điều quan trọng là bảo toàn lấy lực lượng tinh nhuệ nhất của mình. Và lại trong cuộc hành quân giải phóng miền bắc ta cũng không cần nhiều lắm. Đây là một cuộc hành quân bí mật lấy yếu tố bất ngờ làm căn bản cho nên ta cần các đơn vị xung kích, đánh nhanh đánh mạnh và quyết tử. Các đơn vị như dù, thủy quân lục chiến, biệt cách dù và biệt động quân sẽ được ném vào trận địa để thanh toán chiến trường một cách mau lẹ. Còn các đơn vị bộ binh sẽ làm nhiệm vụ trấn đóng hoặc ngăn đường tiếp viện của địch...

Vinh hướng về vị đại diện của hải quân.

- Mình có đủ tàu để chở chừng bốn chục ngàn quân với thiết giáp và pháo binh ra bắc không anh Đào?

Do dự giây lát Đào mới trả lời.

- Nếu khéo thu xếp thời cũng đủ chỗ...

Mọi người cảm thấy nhẹ nhõm khi giải quyết được vấn đề nan giải. Vinh nói với hai vị đại diện của không và hải quân.

- Khi nào có lệnh di tản từ Sài Gòn tôi nhờ hai anh chở sư đoàn dù về Cần Thơ giao cho tướng Nam. Ông ta biết cách giấu kín sư đoàn dù cho tới khi có lệnh của tôi... Phần sư đoàn thủy quân lục chiến sẽ được tàu hải quân chở về Vũng Tàu...

Vinh hướng về Bình.

- Tôi tin là về tới Vũng Tàu thời các tiểu đoàn thủy quân lục chiến sẽ được tăng phái cho các đơn vị của vùng 3 để chặn đường tiến quân của Việt Cộng tiến vào Sài Gòn. Anh dặn các tiểu đoàn trưởng nên cẩn thận khi giao tranh với địch. Nếu đánh được thời đánh bằng không cứ rút lui để bảo toàn lực lượng. Thủy quân lục chiến sẽ là đơn vị xung kích đánh vào Hà Nội cho nên cần phải được bảo vệ tối đa...

- Tôi hiểu ý của anh...

Bình nói gọn. Vị đại diện quân khu 1 quay sang Minh.

- Sư đoàn 22 là một đơn vị tinh nhuệ do đó tôi sẽ dùng nó trong nhiệm vụ đánh chiếm Vinh và đóng chốt chặn quân chủ lực của địch từ miền nam về giải cứu Hà Nội...

- Tôi sẽ lo việc giữ gìn quân số của sư đoàn 22 cho anh...

Minh lên tiếng. Nhìn thiếu tá Mạnh, đại diện của biệt động quân Vinh hỏi.

- Tôi cần các tiểu đoàn biệt động quân để đánh vào mặt đông và đông bắc Hà Nội. Anh cung cấp cho tôi được không?

Mạnh cười nhẹ.

- Dễ ợt... Gần một năm nay bộ chỉ huy của chúng tôi đã mở các khoá huấn luyện tại chỗ và bổ xung quân số cho các tiểu đoàn nào thiếu hụt cho nên bây giờ mỗi tiểu đoàn BĐQ có quân số từ năm tới sáu trăm binh sĩ...

Nhìn đồng hồ thấy hơn một giờ sáng Vinh cười nói với mọi người.

- Thôi mình nghỉ giải lao giấy lát...

Mọi người hút thuốc, uống cà phê hay trà vừa ăn bánh ngọt vừa trò chuyện thân mật.

Trong lúc chuyện trò Vinh trao cho mỗi vị đại diện một cuốn sổ bìa đen đồng thời nói với vẻ nghiêm trọng.

- Đây là bộ mật mã mà quân khu 1 đã tạo ra. Các anh em nhớ giữ gìn cẩn thận đừng để lộ ra cho địch và bất cứ đơn vị nào ngoài chúng ta biết. Chúng ta sẽ dùng bộ mật mã này để liên lạc với nhau lúc di tản hoặc khi cần thiết...

Mân mê bộ mật mã trong tay Mạnh khều Vinh.

- Xin hỏi anh câu này. Trung tướng Trường có đặt tên cho cuộc hành quân bắc tiến chưa? Vinh hớp ngậm cà phê.

- Đã đặt tên rồi... Sinh Nam Tử Bắc...

Hiền lẩm bẩm:

- Sinh Nam Tử Bắc...

Mọi người lục tục trở về chỗ ngồi của mình khi thấy Vinh bước tới đứng trước tấm bản đồ.

- Tuy chúng ta đã xếp đặt như vậy nhưng nhiều khi tình hình biến chuyển ra ngoài dự định của chúng ta. Điều khó khăn cho chúng ta là phải tuân lệnh thượng cấp mà vẫn duy trì được kế hoạch riêng tư của mình...

Lương hăng giọng.

- Anh nói ra khiến cho tôi có một câu hỏi. Ta có cần phải tuyệt đối tuân hành tất cả lệnh lạc từ Sài Gòn ban ra không?

Trầm ngâm trước câu hỏi này giây lát rồi Vinh mới trả lời.

- Theo tôi thời ta phải tuân hành các lệnh lạc từ Sài Gòn đưa ra trong thời bình. Còn đây là thời chiến. Ông Thiệu hay ông Viên ngồi ở thủ đô đâu có rõ chiến trận bằng chúng ta cho nên đôi khi ta không nên tuyệt đối tuân hành các lệnh của họ. Nếu vùng 1 và vùng 2 bị cộng sản chiếm thời không cách gì chúng ta giữ được vùng 3 bởi vì các trục tiến quân đã được bố trống cho nên cộng quân tha hồ tập trung 20 sư đoàn chính quy để tấn kích vùng 3 và Sài Gòn. Nếu vùng 3 mất thời liệu tướng Nam có thể cầm cự được không mặc dù ông ta có trường giang hiểm trở. Dù cố giữ quân lực của ta cũng phải tan hàng vì không còn vũ khí và đạn dược. Mỹ nó bỏ thời nó sẽ không chịu tiếp tế vũ khí và đạn dược cho ta đâu...

Vinh dừng lại. Giọng nói của anh nhuốm chút ghen ngạo và buồn bực vì biết trước thế nước ngã nghiêng mà mình bất lực không thể cứu vãn được. Lát sau anh mới hỏi Lương.

- Giả sử như ông Thiệu ra lệnh cho anh phải đưa sư đoàn dù về Sài Gòn thời anh phải làm sao?

- Tôi phải tuân lệnh của tổng thống Thiệu...

Vinh cười như đã biết câu trả lời của Lương.

- Anh làm như thế là đúng. Tôi biết anh là một quân nhân mẫu mực, tôn trọng kỷ luật và

đặt quyền lợi của đất nước và dân tộc lên trên hết. Tuy nhiên chúng ta cũng đừng nên lầm lẫn trung với nước là trung với vua hay với người lãnh đạo...

Mọi người nhìn nhau. Xuyên qua câu nói Vinh đã bày tỏ một điều là vị tướng cầm quân ngoài chiến trường đôi khi phải khéo léo và uyển chuyển cho đúng với tình thế. Đưa ra lệnh bỏ vùng 1 và 2 là ông Thiệu đã phạm một lỗi lầm nghiêm trọng có thể làm mất luôn cả vùng 3 và 4. Cho nên họ phải khéo léo tuân hành lệnh để không gây tổn thất cho đơn vị của mình nói riêng và quân lực nói chung.

Giọng nói chững chạc của vị đại diện quân khu 1 vang lên trong căn phòng im lặng.

- Trong tình thế gay go này chúng ta nên ém quân, giấu quân hoặc thể bức lắm thời phân tán thành ra các đơn vị nhỏ hơn rồi sau mới tìm cách tập trung lại. Cách này tuy khó khăn nhưng lại ít gây tổn thất...

Vinh ngừng lời khi thấy trung úy Hà bước vào phòng họp một cách đột ngột. Đào lên tiếng trước nhất.

- Có chuyện gì quan trọng vậy trung úy?

Hà giờ tay chào Đào.

- Thừa thiếu tá... Cộng quân pháo kích Pleiku và Ban Mê Thuột dữ dội lắm...

Hỏi nhóm người khi nghe tin trên xong Minh hỏi vị trung úy hải quân.

- Còn thêm tin gì không?

Liếc nhanh Đào như đề xin phép xong trung úy Hà đáp.

- Thừa thiếu tá... Qua cuộc điện đàm với bộ tư lệnh hải quân ở Sài Gòn tôi chỉ biết có vậy thôi...

Minh nói với Vinh.

- Chắc tôi phải trở về Pleiku gấp... Các anh em cứ bàn soạn rồi có gì anh gọi điện thoại cho tôi biết...

Minh theo sau Hà rời phòng họp. Giọng nói của Vinh vang lên đều đều trong căn phòng họp.

- Tôi có linh cảm là ý định bỏ vùng 1 và 2 của ông Thiệu bị cộng sản biết cho nên họ mới bắt đầu mở cuộc tấn công toàn diện. Hoặc giả ông ta làm theo lệnh của người Mỹ và Mỹ báo cho tụi Bắc Việt biết. Thôi chuyện cũng phải tới lúc của nó. Và lại điều đó cũng nằm trong kế hoạch của ta. Tình hình chính trị và quân sự biến chuyển một cách đột ngột nhanh hơn ước đoán và dự tính của tư lệnh của tôi. Chắc Ban Mê Thuột sẽ mất...

Thở dài sau khi nói xong Vinh nhìn vị đại diện của biệt động quân.

- Cộng quân sẽ cắt các quốc lộ 14, 19 và 21 để chặn đường tiếp viện của quân ta đồng thời cường tập Ban Mê Thuột với lực lượng cỡ hai ba sư đoàn trở lên. Tôi đoán sư đoàn 23 sẽ không đủ sức giữ và phải tan hàng. Rồi Pleiku cũng sẽ thất thủ...

Vinh thở dài nhè nhẹ.

- Đây là giai đoạn khó khăn và quan trọng nhất của chúng ta. Phải làm sao bảo toàn lực lượng mà không bị địch nghi ngờ cũng như ông Thiệu và bộ tổng tham mưu biết...

- Tôi nghĩ ông Thiệu sẽ rút sư đoàn dù về một chỗ nào đó. Rút về Sài Gòn ông ta sợ bị đảo chánh...

Hiền lên tiếng. Đào cũng phụ họa.

- Tôi cũng nghĩ như anh Hiền. Không bao giờ ông Thiệu dám để dù hoặc thủy quân lục chiến ở Sài Gòn...

- Bởi vậy nên tụi tôi phải ra vùng hỏa tuyến đóng đồn như nghĩa quân hay địa phương quân...

Bình nói câu trên với giọng bức tức. Lương phụ họa.

- Lính của dù ở đây lâu quá nên có người định đem vợ con ra đây luôn. Như vậy còn đánh đắm gì nữa...

Vinh cười an ủi.

- Chúng biết các đơn vị cơ động của hai anh không nên đóng đồn bót nhưng đây là lệnh của tổng tham mưu và của ông Thiệu thời tư lệnh của tôi cũng đành bó tay. Và lại có hai anh ở gần chúng tôi ngủ ngon hơn...

Mọi người cười xòa vì câu nói của Vinh. Họ tiếp tục bàn luận tới gần 4 giờ sáng mới giải tán. Đào, Hiền và Vinh còn đứng trên bong tàu trò chuyện khá lâu mới chia tay.

Giấc mơ của một người tỵ nạn

Chương 4

Phó đề đốc Hồ Văn Kỳ Thoại ngạc nhiên khi nhận được tin vị tư lệnh của mình đang có mặt tại phòng hành quân của bộ tư lệnh vùng 1 duyên hải. Vừa bước vào phòng hành quân ông ta thấy phó đô đốc Cang đang đứng nói chuyện với trung tá K... trưởng phòng hành quân. Giơ tay chào ông ta chưa kịp nói gì phó đô đốc Cang đã lên tiếng trước.

- Tôi cần bàn chuyện riêng với anh vài phút...

- Mời tư lệnh sang phòng tôi...

Hai người đi vào phòng làm việc của phó đề đốc Thoại. Không một ai được biết họ đã nói những gì chỉ biết khoảng nửa giờ đồng hồ sau một công điện mật và khẩn được gửi đi cho ba tư lệnh hạm đội và các hạm trưởng của các dương vận hạm, hải vận hạm, mười bốn giang vận hạm, các tuần dương hạm, hộ tống hạm, trực lôi...

Trở lại HQ 11 nói chuyện với hạm trưởng vài phút xong phó đô đốc Cang bảo thiếu tá Đào.

- Tôi sẽ biệt phái anh cho quân khu 1 và làm việc dưới quyền của trung tướng Trương. Anh sẽ là đại diện của hải quân để giúp đỡ cho ông ta trong cuộc triệt thoái khỏi vùng 1. Phần tôi sẽ trở lại Nha Trang để điều động tàu bè ra Đà Nẵng...

Tuân lệnh thiếu tá Đào chuẩn bị. Mười lăm phút sau một chiếc PCF đưa người sĩ quan đại diện của hải quân vào bờ. Mượn chiếc xe jeep của vùng 1 duyên hải Đào tới bộ tư lệnh quân khu 1 gặp Vinh. Vừa gặp mặt Vinh nói nhanh.

- Anh biết tin cộng quân tấn công Ban Mê Thuột chưa...

- Chưa... Tôi được biệt phái cho quân khu 1 để giúp về chuyện liên lạc với các tàu bè của hải quân...

Hai người bước vào một căn phòng rộng với bốn vách treo nhiều tấm bản đồ lớn. Đó là trung tâm hành quân của quân khu 1. Đèn nhấp nháy liên tục cũng như các tín hiệu

truyền tin và điện thoại kêu vang từng chập. Tướng Trưởng ngồi im lặng. Mắt ông ta nhìn đắm đắm vào một vị trí khoanh đỏ trên bản đồ mà Đào nhận ra ba chữ Ban Mê Thuật. Ông tướng khẽ gật đầu chào khi thấy người sĩ quan hải quân biệt phái cho quân khu 1 giờ tay kính cẩn chào mình.

- Tình hình tới đâu thưa đại tá?

Vinh thì thầm với đại tá Hùng, tham mưu trưởng. Mắt không rời phóng đồ hành quân, tai lắng nghe máy truyền tin đại tá Hùng đáp nhỏ.

- Bết lắm... Sau khi pháo kích cộng quân tấn công dữ dội và đã tràn ngập tiểu khu cùng bộ tư lệnh tiền phương của sư đoàn 23 bộ binh...

- Có tin gì về tướng Phú...?

Trung tướng Trưởng lên tiếng hỏi. Đại tá Hùng đáp nhanh.

- Thừa tư lệnh... Không có tin gì về tướng Phú... Hồi sáu giờ sáng tôi có nói chuyện với bộ tư lệnh quân đoàn 2 thời họ nói tướng Phú sẽ gửi quân tái chiếm Ban Mê Thuật nếu vị trí này bị địch chiếm. Sau đó không nghe tin tức gì nữa...

Tướng Trưởng hơi cau mày nhưng im lặng không hỏi thêm.

- Hy vọng tướng Phú cầm cự lâu hơn để ta có thời giờ xếp đặt kế hoạch. Hy vọng ông ta không nường hết quân chủ lực nhất là biệt động quân vào chiến trận cao nguyên này. Có bao nhiêu biệt động quân ở vùng 2 hả Hùng?

- Thừa trung tướng... Có năm liên đoàn 21, 22, 23, 24 và 25. Năm liên đoàn này có quân số nhiều hơn một sư đoàn...

- Anh ráng liên lạc với tướng Giai. Tôi cần nói chuyện với ông ta về chuyện dẫu quân, ém quân...

Tướng Trưởng đứng dậy trong lúc nói câu này với đại tá Hùng. Vẫy tay ra hiệu cho Vinh và Đào theo mình về phòng làm việc ông ta nói nhỏ.

- Ta về phòng hút thuốc...

Ngồi vào chiếc ghế, đốt điếu thuốc lá, hít một hơi dài tướng Trưởng nhả khói ra từ từ.

- Ông Cang bây giờ đang ở đâu?

- Thừa trung tướng... Phó đô đốc Cang đang trên đường trở lại Nha Trang để điều động tàu ra Đà Nẵng...

Tướng Trưởng có vẻ trầm tư nghĩ ngợi sau khi nghe câu nói của Đào. Hít một hơi thuốc ông ta đứng dậy bước tới cửa sổ.

- Thừa trung tướng... Liệu ta giữ được vùng 2 không?

Thiếu tá Đào hỏi nhỏ. Giọng nói của vị tư lệnh quân khu 1 vang lên chậm và nhuốm chút khàn khàn.

- Giữ được hay không còn tùy thuộc vào nhiều yếu tố mà quan trọng nhất là ý chí. Nếu muốn giữ thì ta sẽ giữ được. Theo như tin tình báo từ bộ tổng tham mưu thời cộng quân đã gia tăng quân số một cách đáng kể tại vùng 2 nhất là quanh Ban Mê Thuật. Dường như cộng quân muốn dứt điểm Ban Mê Thuật. Chiếm được vị trí này chúng kiểm soát được đường tiếp vận bằng đường bộ từ Nha Trang, Tuy Hòa lên Cao Nguyên.

Mất Ban Mê Thuật sẽ lôi theo sự mất cao nguyên mà mất cao nguyên thì các đơn vị của cộng quân sẽ tràn xuống vùng duyên hải đồng thời uy hiếp vùng 3 và Sài Gòn. Tôi nghĩ ông Thiệu và bộ tổng tham mưu không nhìn ra điều đó hoặc giả họ cố tình làm ngơ...

- Tướng Phú có nhìn ra điều đó không thưa trung tướng?

Vinh lên tiếng. Trở về chỗ ngồi tướng Trưởng lấy thêm điếu thuốc lá. Vinh nhanh nhẹn

bật lửa. Nhìn người sĩ quan tin cẩn của mình ông ta tiếp.

- Tôi không biết tướng Phú có nhìn ra điều đó hay không. Vả lại nếu có nhìn ra sự quan trọng của Ban Mê Thuột ông ta cũng không có quyền hạn gì để làm. Hiện thời quyền hành của một ông tướng tư lệnh vùng đã bị giới hạn rất nhiều. Tất cả mọi quyết định như bố trí quân, di chuyển quân đều phải trình với bộ tổng tham mưu và tổng thống. Nếu cả hai chấp thuận thì tư lệnh vùng mới được thi hành. Nói tóm lại tư lệnh vùng giống như thiên lôi sai đâu đánh đó...

Tướng Trưởng nói câu sau cùng với giọng cay đắng và buồn tẻ. Quay nhìn hai sĩ quan dưới quyền của mình ông ta tiếp.

- Điều tệ hại nhất là ông Thiệu không tin ai ngay cả những người đáng cho ông ta tin cậy. Ông ta nghi ngờ hết mọi người trong số đó có tôi. Có người nói đùa là ông ta nghi ngờ cả cái bóng của ông ta nữa. Tôi đã nhiều lần nói với ông ta tôi là một quân nhân chỉ biết có đánh giặc chứ không làm chính trị. Tuy nhiên dường như ông ta không tin vào lời nói của tôi. Ông ta sợ tôi đảo chánh hoặc tham gia các cuộc đảo chánh chống lại ông ta...

Tướng Trưởng ngừng nói nhìn Vinh và Đào. Đây là lần đầu tiên ông ta mới thổ lộ cảm nghĩ của mình cho người sĩ quan thân tín và với Đào, một sĩ quan biệt phái.

- Anh hỏi hai em là nếu rút sư đoàn dù thời ông Thiệu sẽ đem họ đi đâu?

Vinh nhìn Đào và bắt gặp Đào cũng đang nhìn mình. Cuối cùng Vinh nói.

- Thừa trung tướng... Sợ bị đảo chánh bởi sư đoàn dù cho nên ông Thiệu sẽ tìm cách phân tán thành từng tiểu đoàn xong ném họ vào vào mặt trận nào nguy hiểm nhất...

- Ông ta sẽ nương sư đoàn Dù... Ông ta sẽ mượn tay cộng quân để làm nát một đơn vị thiện chiến của lực lượng tổng trừ bị. Thừa trung tướng tôi sợ ông ta cũng sẽ làm cách đó với thủy quân lục chiến...

Tướng Trưởng cau mày sau khi nghe câu nói của Đào. Người sĩ quan hải quân tiếp nhanh.

- Mất đi hai sư đoàn thiện chiến trung tướng như mất hai cánh tay và kế hoạch bắc tiến kẻ như bắt thành...

Vị tư lệnh quân khu 1 lộ vẻ ưu tư khi nghe câu nói sau cùng này. Đốt điếu thuốc hít hơi dài ông bước tới đứng cạnh cửa sổ. Chiều từ từ xuống. Tiếng phi cơ phản lực gầm thét ngang bầu trời.

- Ta phải tìm cách... Ta phải có cách...

Tướng Trưởng lẩm bầm. Dù ông không nói trọn câu nhưng Vinh và Đào hiểu ý. Câu nói thật giản dị nhưng phức tạp và khó khăn. Trên cương vị tổng thống kiêm tổng tư lệnh ông Thiệu có quyền bổ nhiệm hoặc giải chức tất cả quân nhân nào trong quân lực kể cả một tư lệnh vùng như tướng Trưởng. Ông ta có thể đưa nguyên cả sư đoàn dù hoặc lữ đoàn hay từng tiểu đoàn tới bất cứ nơi nào mà không cần giải thích lý do hoặc hội ý người nào. Nếu ông ta muốn rút sư đoàn dù khỏi quân khu 1, tướng Trưởng và tướng Lương không thể từ chối hoặc viện dẫn lý do để không thi hành dù biết quyết định của ông ta là một sai lầm về chiến thuật hay chiến lược. Nói tóm lại là họ phải thi hành lệnh của ông ta nếu không muốn bị giải chức tư lệnh.

Giọng nói của thiếu tá Đào vang lên trong căn phòng.

- Thừa trung tướng... Nếu tổng thống Thiệu rút sư đoàn dù khỏi quân khu 1 thì tình hình cũng không đến nỗi bị đất lắm. Hoặc giả ông Thiệu muốn bỏ vùng 1 và 2 thì ta vẫn còn có cách lật lại thế cờ đã hỏng. Trung tướng không thể không thi hành lệnh của ông ta bởi vì trung tướng có thể bị mất chức vì tội bất tuân lệnh thượng cấp. Mất chức tư lệnh là trung tướng không còn quyền hành. Điều này rất nguy hiểm...

Tướng Trưởng gật gù như công nhận lời nói của người sĩ quan hải quân biệt phái. Ngay cả Vinh cũng cười nháy mắt với Đào như tỏ ý khen ngợi.

- Trung tướng có đọc truyện Tàu không?

Tướng Trưởng quay nhìn Đào vì câu hỏi lạc đề này. Vinh cũng không hiểu tại sao Đào lại nói tới chuyện đọc truyện Tàu trong lúc bàn luận chuyện hành quân.

- Trong truyện Tàu đôi khi có nói tới thuật di hình hoán vị hay kế kim thiền thoát xác.

Nếu ta có cách nào thay thế sư đoàn dù bằng một đơn vị khác thời ông Thiệu có rút chỉ rút một sư đoàn dù giả...

Tướng Trưởng sáng mắt. Ông nhìn Đào với vẻ ngạc nhiên pha lẫn mừng rỡ.

- Cảm ơn em... Em cho ta một ý kiến... Nếu không vì tình thế nghiêm trọng ta sẽ đề nghị với ông Càng thăng cấp cho em...

Đào cười nhẹ.

- Thừa trung tướng tôi không muốn được thăng cấp. Tôi chỉ xin được ở cạnh trung tướng trong suốt cuộc hành quân Sinh Nam Tử Bắc...

Khẽ gật đầu ưng thuận tướng Trưởng quay qua hỏi Vinh.

- Bây giờ rồi Vinh?

- Thừa trung tướng 12 giờ...

- Có lẽ chúng ta nên bàn luận với tướng Lưỡng. Gọi điện thoại cho ông Lưỡng bảo tôi sẽ gặp ông ta lúc 13 giờ...

Vinh nhắc điện thoại nói chuyện với bộ tư lệnh sư đoàn Dù xong mới nói nói với tướng Trưởng.

- Thừa trung tướng ông Lưỡng bảo sẽ đợi trung tướng...

Gật đầu tỏ vẻ hài lòng tướng Trưởng cười hỏi Đào.

- Theo em ta nên lấy đơn vị nào để thay cho dù?

Đào hơi lúng túng khi bị tướng Trưởng hỏi. Anh là sĩ quan hải quân lại mới được biệt phái chưa đầy một ngày cho nên hiểu biết rất ít về các đơn vị chiến đấu của bộ binh. Tuy nhiên anh cũng gượng trả lời.

- Thừa trung tướng việc chọn lựa một đơn vị thay thế cho sư đoàn Dù trung tướng ắt biết rõ hơn tôi. Điều quan trọng là ta nên chọn một đơn vị nào kha khá để ông Thiệu không khám phá ra sự thật...

Tướng Trưởng cười quay sang hỏi Vinh.

- Em nghĩ sao?

Vinh do dự chưa trả lời câu hỏi của người chỉ huy của mình. Không phải anh không có sẵn câu trả lời nhưng anh muốn có chút thời giờ để suy nghĩ và góp ý kiến vào một vấn đề quan trọng.

- Thừa trung tướng... Chúng ta đều biết là ông Thiệu muốn nường sư đoàn Dù do đó ta nên giao cho ông ta một đơn vị tổng hợp nhiều thành phần như bộ binh và địa phương quân. Ông ta muốn nường thời ta sẽ cho ông ta nường tuy nhiên không phải một con hổ dữ mà là một con nai vàng ngơ ngác...

Đào bật thành tiếng cười vui vẻ khi nghe câu nói đùa của Vinh. Ngay cả tướng Trưởng cũng mỉm cười trong lúc bật lửa đốt điếu thuốc.

- Dù có ba lữ đoàn, mỗi lữ đoàn có ba tiểu đoàn, tổng cộng tới sáu bảy ngàn binh sĩ. Giả dạng một đại đơn vị như vậy không phải là việc dễ dàng...

- Thừa trung tướng ta không cần phải giao đủ quân số bởi vì ông Thiệu đâu có xuống tận mỗi đơn vị để kiểm kê. Ông ta cũng không ra tận mặt trận để biết Dù thật hay Dù giả. Ta chỉ cần cho các binh sĩ mặc quân phục rằn ri, đeo phù hiệu Dù là được rồi. Tuy nhiên để

khỏi bị nghi ngờ ta nên lưu lại một số sĩ quan tham mưu của sư đoàn... Thừa trung tướng đã tới giờ...

Tướng Trưởng gật đầu nói với hai sĩ quan trong phòng.

- Mình đi gặp ông Lưỡng...

Ba người ngồi im lặng trong lòng chiếc trực thăng chật hẹp. Vì sợ hỏa tiễn phòng không của cộng quân nên phi cơ bay ra ngoài biển rồi mới bắt từ ngoài biển bay vào. Bộ tư lệnh tiền phương của Dù đóng tại căn cứ Hiệp Khánh, ở cây số 17 bắc của thành phố Huế.

Chiếc trực thăng từ từ đáp xuống bãi đậu. Tướng Lưỡng cùng một vài sĩ quan đứng chờ.

Xuất thân từ Dù do đó tướng Trưởng rất quen thuộc với các sĩ quan Dù. Riêng tướng Lưỡng dù ngạc nhiên khi thấy mặt Đào nhưng ông ta không nói gì hết. Ông biết phải có chuyện gì đặc biệt lắm nên người sĩ quan hải quân mới tháp tùng vị tư lệnh quân khu 1 tới thăm bộ tư lệnh Dù.

Mọi người bước vào một căn phòng khá lớn nằm sâu dưới lòng đất. Máy truyền tin kêu xè xè và đèn nhấp nháy sáng. Mọi người ngồi vào ghế.

- Anh em chắc đã bàn bạc về chuyện ông Thiệu rút sư đoàn Dù về Sài Gòn?

Tướng Trưởng đi ngay vào vấn đề. Tướng Lưỡng nhìn các sĩ quan Dù.

- Chúng tôi đã nói chuyện... Mọi người không có giải pháp nào hơn là tuân lệnh ông Thiệu và bộ tổng tham mưu...

Nhìn tướng Trưởng dăm dăm vị tư lệnh Dù hỏi nhỏ.

- Trung tướng có nghe tin đồn về chuyện đảo chánh...

Tướng Trưởng gật đầu.

- Tôi có nghe tin đồn nhưng tôi nghĩ đảo chánh lúc này không có lợi. Nó chỉ làm tình hình thêm rối rắm và nhất là làm sút giảm tinh thần chiến đấu của binh sĩ...

- Nếu sư đoàn Dù của tôi về được Sài Gòn thời may ra...

- Tôi không nghĩ sư đoàn Dù của thiếu tướng về tới Sài Gòn...

Đào đột ngột lên tiếng khiến cho mọi người nhìn anh dăm dăm. Chỉ riêng có tướng Trưởng mỉm cười khẽ ra hiệu cho anh tiếp tục.

- Sợ bị đảo chánh cho nên ông Thiệu sẽ phá nát lực lượng của dù bằng cách đẩy các đơn vị ra mặt trận hoặc ông ta sẽ xé sư đoàn Dù thành từng lữ đoàn hoặc tiểu đoàn...

Tướng Lưỡng nhìn các sĩ quan tham mưu của mình. Lời nói của Đào có thể trở thành một sự thực. Bị xé nhỏ thành từng tiểu đoàn trấn đóng tại mặt trận thời ông Thiệu không sợ bị Dù đảo chánh nữa. Chỉ vì lý do sợ bị đảo chánh ông Thiệu không ngần ngại nung sư đoàn Dù bằng lửa " đỏ ".

Nhìn nét lo âu hiện ra trên mặt của các sĩ quan Dù tướng Trưởng lên tiếng.

- Nhờ ý kiến của Đào và Vinh tôi nghĩ ra một cách cứu nguy cho sư đoàn Dù. Đó là kế lộng giả thành chơn. Sư đoàn Dù sẽ rút khỏi vùng 1 theo như ý của ông Thiệu. Sư đoàn Dù có thể bị xé nát ra từng đơn vị nhỏ nhưng đó là một sư đoàn Dù giả...

Tướng Lưỡng nhìn tướng Trưởng với vẻ nghi hoặc dường như chưa hiểu hết cái ý của vị tư lệnh vùng hỏa tuyến.

- Ta sẽ giao cho ông Thiệu một sư đoàn gồm có các đơn vị như địa phương quân và bộ binh nguy trang binh chủng Dù. Họ sẽ mặc quân phục rằn ri, đeo phù hiệu Dù và được chỉ huy bởi một số sĩ quan Dù. Còn thành phần cơ bản của Dù sẽ trở thành lính bộ binh và sẽ được tàu hải quân chở về vùng 4...

Chắc đã được nói về buổi họp của các vị tư lệnh cho nên các sĩ quan Dù không tỏ vẻ ngạc nhiên khi nghe tướng Trưởng nói vùng hỏa tuyến sẽ bị bỏ.

- Kế dụ cáo lìa rừng của chúng ta sắp tới giai đoạn sau cùng. Các anh em nên chuẩn bị

đối phó với một tình thế vô cùng khó khăn của đất nước. Nếu có đánh nhau với địch anh em cũng đừng vì hào khí của một người lính Dù mà gây ra thương vong cho binh sĩ. Sinh mạng của mỗi người lính đều rất quan trọng trong giai đoạn khó khăn này. Rút lui hay nhường bước cho địch không có nghĩa là bại trận...

Tướng Trưởng ngừng lại giây lát.

- Tôi chỉ nói như vậy thôi. Anh em tùy theo tình hình mà đối phó...

Nhìn các sĩ quan Dù lần nữa ông ta giơ tay chào. Thiếu tướng Lưỡng và các sĩ quan Dù đứng nghiêm chào người chỉ huy khả kính của mình. Tướng Trưởng nhìn bao quát phong cảnh. Xa xa dãy trường sơn xanh ngắt. Những mái nhà lợp xúp. Vài người lính lặng lẽ đi trên đường. Vinh thấy mắt tướng Trưởng như có lệ. Dường như ông ta ứa nước mắt khóc vì biết sẽ không còn có dịp nhìn lại vùng hỏa tuyến của mình nữa. Đội chiếc nón sắt lên đầu tướng Trưởng nói nhanh.

- Thôi chúng ta đi...

Giơ tay chào tướng Lưỡng và các sĩ quan Dù lần nữa ông cúi đầu bước ra bãi đậu. Động cơ gầm thét. Cánh quạt quay vù vù. Chiếc trực thăng từ từ bốc lên cao rồi bay ra biển. Đào ngồi im nhìn mặt biển xanh gợn gợn sóng. Vài chiếc thuyền câu trôi dạt dờ. Xa ngoài khơi chiến hạm của hải quân chạy chậm chậm.

Đang ngồi trầm ngâm tướng Trưởng chợt nói.

- Vinh ráng liên lạc với tướng Giai và tướng Phú. Tôi cần dặn dò hai ông ấy về việc ém quân. Nếu lực lượng biệt động quân tan rã thời khó khăn cho ta lắm. Họ là một mũi dùi tấn kích Hà Nội...

Đào phải nói thật lớn để cho âm thanh không bị át bởi tiếng động cơ trực thăng.

- Thừa trung tướng... Nếu Ban Mê Thuật thất thủ thời sớm muộn quân đoàn 2 cũng sẽ triệt thoái và các đơn vị như sư đoàn 23, các liên đoàn biệt động quân sẽ bị tổn thất nặng. Phải có người lên Pleiku...

- Tôi đồng ý... Phải có người lên cao nguyên để vạch kế hoạch đưa mấy liên đoàn biệt động quân về Tuy Hòa...

Trầm ngâm nghĩ ngợi giây lát tướng Trưởng quay sang Đào.

- Anh cần em đi Pleiku. Em sẽ gặp tướng Phú và đại tá Tất, chỉ huy trưởng biệt động quân của quân khu 2. Phải có sự chấp thuận của hai ông đó thôi...

Tướng Trưởng ngừng lại nhìn Đào như muốn nói rằng việc bảo toàn lực lượng biệt động quân ở vùng 2 không thể nào thành tựu nếu không có sự hợp tác của hai vị tướng tá trên. Đào nhìn Vinh nhưng lại có ý nói với tướng Trưởng.

- Thừa trung tướng... Thời bình thời ta phải tuân theo nguyên tắc hay quân kỷ tuy nhiên trong thời chiến ta...

Trên khuôn mặt khắc khổ và ưu tư của tướng Trưởng hơi có một nụ cười.

- Em làm cách nào cũng được miễn là mang mấy liên đoàn biệt động quân về Tuy Hòa cho anh...

Giấc mơ của một người tỵ nạn

Chương 5

Đào bước vào bộ tư lệnh quân khu 2. Thiếu tá Minh đón anh với nét mặt nhiều ưu tư và thiếu ngủ.

- Trông anh bết quá...

Minh cười như mếu khi nghe câu nói của Đào.

- Không ai nhất là tướng Phú ngủ được khi nghe tin Ban Mê Thuột thất thủ. Bộ tư lệnh tiền phương của sư đoàn 23 và tiểu khu Darlac đã tan hàng...

Đào nín lặng. Anh không ngờ tình hình lại biến chuyển mau lẹ và dồn dập như vậy.

- Tướng Phú có mười lăm phút để nói chuyện với anh...

Minh nói trong lúc đưa Đào tới phòng làm việc của vị tư lệnh quân khu 2. Bước vào phòng Đào đứng nghiêm chào tướng Phú. Không có gì khác biệt nơi ông ta ngoại trừ chút ưu tư thấp thoáng trong ánh mắt mệt mỏi của nhiều đêm không yên giấc.

- Mời anh ngồi...

Tướng Phú nói ngắn và gọn. Đào ngồi xuống chiếc ghế đặt trước một chiếc bàn dài rải rác giấy tờ.

- Thừa thiếu tướng... Tướng Trưởng gọi tôi lên gặp thiếu tướng để bàn chuyện bảo toàn lực lượng của sư đoàn 23 và nhất là của biệt động quân...

Tướng Phú im lìm. Ông ta nhớ tới lời của tướng Trưởng trong buổi họp ở Đà Nẵng.

- Tình hình của quân khu 2 biến chuyển không thuận lợi cho tôi. Ban Mê Thuột đã lọt vào tay cộng quân và tôi phải tái chiếm lại thị trấn quan trọng này. Đó là lệnh của tổng thống Thiệu. Tôi không có đơn vị nào khác hơn là sư đoàn 23 và biệt động quân...

Đào hiểu ý của Tướng Phú. Ông ta không thể nào tái chiếm Ban Mê Thuột nếu không sử dụng các đơn vị của sư đoàn 23, biệt động quân và thiết giáp. Cộng quân có năm sư đoàn với mười lăm trung đoàn thiết giáp, pháo binh, phòng không và công binh. Đối đầu với lực lượng mấy chục ngàn của địch tướng Phú chỉ có một sư đoàn bộ binh, năm liên đoàn biệt động quân, một lữ đoàn thiết giáp và sư đoàn 6 không quân. Với quân số như vậy

tướng Phú bắt buộc phải sử dụng biệt động quân vào cuộc hành quân tái chiếm Ban Mê Thuột đồng thời giữ vững Pleiku và Kontum cũng như giải tỏa các quốc lộ 14, 19 và 21. Nhiều mặt trận quá cho một quân số ít ỏi.

Ngẫm nghĩ giây lát Đào kéo ghế đứng lên.

- Cảm ơn thiếu tướng...

- Nếu có trở về Đà Nẵng anh trình lại với trung tướng Trường hoàn cảnh khó khăn của tôi...

- Thừa thiếu tướng tôi sẽ ở lại đây vài ngày để thu thập tin tức chiến sự của quân khu 2 rồi mới trở về Đà Nẵng...

- Nếu cần phương tiện di chuyển anh hãy nói với Hạnh...

Giơ tay chào kính vị tư lệnh quân khu 2 xong Đào tìm Minh.

- Tôi cần đi Kontum để gặp đại tá Phạm Duy Tất...

- Để tôi bảo tài xế chở anh qua bộ tư lệnh sư đoàn 6..

- Cảm ơn anh...

Đào vừa dậm bước Minh nói nhanh.

- Khoan... Anh chờ đây chút để tôi trình tướng Phú rồi mượn trực thăng của ông chở anh lên Kontum. Như vậy lẹ hơn...

Minh bỏ đi. Chừng mười phút sau anh trở lại cười nói.

- Có trực thăng rồi... Anh theo tôi...

Minh thân đưa Đào ra tận bãi trực thăng. Gặp mặt người phi công Minh dặn dò thật kỹ lưỡng. Bắt tay Minh Đào ngồi vào ghế. Chiếc trực thăng từ từ bốc lên cao. Chừng một tiếng đồng hồ sau trực thăng đáp xuống Kontum. Đào thầm cảm ơn sự chu đáo của Minh khi thấy tài xế và xe jeep đang chờ sẵn.

- Em chở anh tới bộ chỉ huy biệt động quân được không?

Đào nói với người lính tài xế. Anh ta cười toe toét.

- Thiếu tá muốn đi đâu em chở thiếu tá đi đó. Tụi Việt Cộng pháo kích lai rai vào Kontum nhưng nhằm nhò gì. Người ta sống chết có số mà thiếu tá...

Chiếc jeep quẹo phải đi vào con đường trải nhựa nhưng lồi lõm và khá nhiều ổ gà. Dân

chúng đi lại thừa thớt. Tin cộng quân tấn công Ban Mê Thuật khiến cho người ta lo âu. Họ biết trước sau gì cũng tới phiên Pleiku và Kontum. Tiễn pháo hậu xung. Chiến thuật đó được cộng quân lập đi lập lại hàng ngàn lần. Chỉ một ngày sau khi tấn công Ban Mê Thuật cộng quân đã pháo kích vào Pleiku và cường độ càng lúc càng tăng dần. Tuy không gây thiệt hại đáng kể cho lực lượng trấn thủ nhưng lại gây ra sự hoang mang và sợ hãi cho dân chúng trong thành phố. Nhiều người chuẩn bị tản cư về Quy Nhơn, Nha Trang hoặc xa hơn Sài Gòn. Tuy nhiên chỉ có các gia đình giàu có và thân thế mới đi được bởi vì phương tiện tản cư duy nhất là máy bay của không quân hoặc Air Việt Nam. Còn đường bộ như quốc lộ 19 và 21 đều bị cộng quân cắt đứt.

Chiếc xe jeep chạy vào vào căn cứ Non Nước, nằm cách Kontum chừng mười cây số về phía tây bắc. Nhìn thấy một quân nhân bộ binh mang cấp bậc thiếu tá và mang phù hiệu của quân đoàn 1 người lính gác giờ tay chào.

- Tôi là thiếu tá Đào, sĩ quan tùy viên của trung tướng Ngô Quang Trưởng tư lệnh quân khu 1. Tôi cần gặp đại tá Phạm Duy Tất...

Quan sát vị thiếu tá bộ binh giầy lát người lính biệt

động quân đưa tay chỉ.

- Thiếu tá đi vào ngôi nhà lớn đó sẽ có người tiếp thiếu tá...

Đào đi vào ngôi nhà bằng gạch cũ kỹ. Xuyên qua cửa sổ mở rộng anh thấy đám người lính biệt động quân ngồi làm việc hoặc đi đi lại lại.

- Thiếu tá muốn gặp ai?

Một thiếu úy hỏi khi thấy Đào bước vào phòng.

- Tôi là sĩ quan tùy viên của trung tướng Ngô Quang Trưởng. Tôi xin gặp đại tá chỉ huy trưởng...

- Thiếu tá vui lòng chờ giây lát...

Người thiếu úy bỏ đi rồi trở lại với một sĩ quan mang cấp bậc trung úy.

- Thiếu tá có hẹn trước với chỉ huy trưởng của tôi?

- Tôi không có hẹn trước nhưng trung tướng Ngô Quang Trưởng có gọi điện thoại cho thiếu tướng Giai...

Đào không thích nói dối nhưng vì tình thế khẩn trương và cấp bách nên anh đành phải bịa chuyện để công chuyện được trôi chảy.

Nghe vị sĩ quan cấp tá nhắc tới tên hai ông tướng tư lệnh người trung úy biệt động quân

đổi thái độ liền.

- Thiếu tá vui lòng ngồi chờ giây lát... Tôi xin vào trình với chỉ huy trưởng...

Bỏ đi chừng mười phút vị trung úy trở lại cười nói với Đào.

- Mời thiếu tá... Chỉ huy trưởng đang đợi thiếu tá...

Đi sau vị trung úy biệt động quân Đào im lặng suy nghĩ. Thật sự anh chưa tìm ra cách nào để thuyết phục đại tá Tất ém mấy liên đoàn biệt động quân rồi sau đó rút về Nha Trang hay Tuy Hòa. Nếu tướng Phú cần biệt động quân để tái chiếm Ban Mê Thuột thì ông ta không thể không cung cấp. Ngoài ra còn một điều mà anh hy vọng sẽ xảy ra. Đó là việc tướng Giai đã nói chuyện hoặc ra lệnh ngầm cho đại tá Tất về kế hoạch ém quân và giấu quân. Nếu tướng Giai đã ra lệnh thì đại tá Tất phải tuân theo lệnh của cấp chỉ huy trực tiếp của mình.

- Thưa chỉ huy trưởng... Đây là thiếu tá Đào sĩ quan tùy viên của trung tướng Ngô Quang Trưởng...

Đào giờ tay chào vị chỉ huy trưởng biệt động quân của quân đoàn 2. Thay vì chào trả đại tá Tất vui vẻ bắt tay Đào.

- Tôi không biết lý do gì trung tướng Trưởng phái anh lên đây...

Ngừng lại giây lát ông ta nhìn người sĩ quan bộ binh đang ngồi trước mặt mình.

- Tướng Giai có điện thoại cho tôi...

Đào mừng thầm. Nếu tướng Giai đã nói chuyện rồi thì công việc của anh chắc sẽ dễ dàng hơn.

- Tướng Giai có bàn với tôi về việc bảo toàn lực lượng biệt động quân bằng cách bí mật rút về Quy Nhơn, Tuy Hòa hay Nha Trang. Tuy nhiên...

- Thưa đại tá... Tôi nghĩ đại tá không thể nào làm được chuyện đó trong tình thế sôi bỏng này...

- Tôi cũng nghĩ như anh... Là tư lệnh vùng tướng Phú có toàn quyền chuyển vận biệt động quân tới bất cứ nơi nào ông ta muốn. Mặc dù có lệnh của tướng Giai tôi cũng không thể cưỡng lệnh của tướng Phú...

Đào trầm ngâm. Anh biết tình trạng khó khăn của đại tá Tất. Nếu muốn hoàn thành nhiệm vụ mà tướng Trưởng đã giao phó anh phải tìm cách khác.

- Thưa đại tá... Nếu không có chi phiên đại tá có thể cho tôi biết nội dung cuộc điện đàm giữa đại tá và tướng Giai...

Đại tá Tất cười vui vẻ.

- Cũng không có gì quan trọng và bí mật cần phải dấu giếm. Tướng Giai nói với tôi là có thể quân đoàn 2 sẽ triệt thoái về Nha Trang do đó tôi cần phải bảo toàn các liên đoàn biệt động quân để sau đó lập vòng đai cố thủ Sài Gòn...

Đào mỉm cười. Thế là tướng Giai chưa tiết lộ cho đại tá Tất về cuộc hành quân Giải Phóng Miền Bắc của tướng Trường. Có lẽ ông ta không muốn tiết lộ hoặc sợ không dám tiết lộ bí mật trong lúc điện đàm.

- Thưa đại tá tôi không muốn làm mất thời giờ quý báu của đại tá. Tôi chỉ xin phép đại tá được ở lại đây

cho tới lúc trở về Đà Nẵng...

- Chừng nào anh mới về Đà Nẵng...

- Thưa đại tá có thể mai hoặc mốt...

- Xin anh nói lại với trung tướng Trường là tôi sẽ cố gắng bảo toàn lực lượng của các liên đoàn biệt động quân. Anh cũng biết tôi chỉ là một sĩ quan cấp tá ít quyền hành...

Đào cười.

- Thưa đại tá...Tôi nghĩ tướng Trường hiểu điều đó và ông sẽ không phiền trách đại tá đâu...

Ra khỏi phòng của đại tá Tất cảm thấy đói bụng và khát nước Đào hỏi thăm đường tới câu lạc bộ. Một người lính giờ tay chỉ đường.

- Câu lạc bộ của liên đoàn nằm sau bộ chỉ huy... Thiếu tá ra cửa xong quẹo mặt là thấy liền...

Mấy phút sau Đào bước vào câu lạc bộ của Bộ Chỉ Huy Biệt Động Quân Quân Khu 2. Đó là một căn phòng khá rộng lợp tôn. Gọi một đĩa cơm sườn và ly nước đá chanh anh im lặng ăn uống. Đang ăn anh chợt nhìn ra cửa khi nghe có tiếng cười nói rồi hai người sĩ quan bước vào. Đi bên phải là một trung tá còn bên trái là một thiếu tá. Vị trung tá khoảng bốn mươi ngoài, mặc bộ quân phục rằn ri cũ và bạc màu. Còn vị thiếu tá trẻ hơn, tóc cắt ngắn và ăn mặc tươm tất hơn. Hai người tới ngồi vào chiếc bàn cạnh Đào. Trông thấy một sĩ quan cấp tá mặc quân phục bộ binh mang phù hiệu quân đoàn 1 vị trung tá biệt động quân mỉm cười gật đầu chào. Đào cũng gật đầu chào.

- Trung tá thuộc liên đoàn mấy?

- Liên đoàn 23...

Vị thiếu tá xen lời.

- Ông này là trung tá Biên, liên đoàn trưởng liên đoàn 23, còn tôi là thiếu tá Thi, liên đoàn phó...

- Tôi là thiếu tá Đào, sĩ quan tùy viên của trung tướng Trường...

Hai vị sĩ quan biệt động quân nhìn người đối thoại. Họ thăm thắc mắc về sự hiện diện của Đào ở vùng 2.

- Tướng Trường phái tôi lên vùng 2 gặp đại tá Tất...

Hai sĩ quan biệt động quân im lặng. Họ biết phải có chuyện gì đặc biệt lắm cho nên một ông tướng tư lệnh vùng 1 mới phái sĩ quan tin cậy của mình tới gặp chỉ huy trưởng biệt động quân vùng 2. Nếu xin tăng viện hoặc hoán chuyển thời ông ta chỉ cần nói chuyện với bộ tổng tham mưu hoặc tướng Phú mà thôi.

- Trung tá và thiếu tá chắc nghe tin tui nó tấn công Ban Mê Thuật...

Biên nhẹ gật đầu.

- Ban Mê Thuật đã thất thủ...

Đào cau mày khi nghe vị liên đoàn trưởng biệt động quân nói thì trấn quan trọng nhất của miền cao nguyên lọt vào tay cộng quân...

- Rồi sẽ tới phiên Pleiku và Kontum. Tụi nó sẽ tiến pháo hậu xung vào hai vị trí sau cùng này. Chiếm được cao nguyên tụi nó sẽ mở rộng hành lang tiếp vận và các sư đoàn chủ lực sẽ tràn xuống vùng duyên hải và nhất là Sài Gòn. Ban Mê Thuật mất kéo theo sự triệt thoái của vùng 2. Vùng 2 mất thì vùng 1 không đứng vững được cũng như vùng 3 sẽ chịu một áp lực nặng nề và có cơ bị bao vây...

- Đó là lý do tướng Trường phái tôi lên vùng 2. Trung tá và thiếu tá muốn nghe tôi nói chi tiết về chuyện tướng Trường phái tôi lên vùng 2...

- Mời anh...

Biên nói gọn. Đào liếc nhanh một vòng quanh câu lạc bộ.

- Ở đây không tiện lắm...

- Anh an tâm... Biệt động quân chúng tôi không để cho thằng Việt Cộng nào vào đây nghe lén chuyện của anh cũng như không người lính biệt động quân nào làm nội tuyến cho Việt Cộng...

- Tôi cần một chỗ kín đáo và yên tĩnh để trình bày cho hai anh nghe một bí mật quân sự...

Đào ngừng nói. Nhìn nét mặt nghiêm nghị của người đối thoại Biên và Thi biết phải có chuyện gì quan trọng và khẩn cấp.

- Ba chúng ta về phòng làm việc của tôi...

Đào gọi người tính tiền. Thi khoát tay.

- Anh để tôi lo...

Ba người ra cửa. Tiếng động rì rầm trên cao như là tiếng phi cơ.

- Ở đây có bị pháo không anh?

- Chỉ mới gần đây thôi. Thường thường thời các tiểu đoàn của chúng tôi đóng giữ các vị trí cho nên tụi nó ít khi về lắm. Tuần lễ này các đơn vị thám báo và trinh sát của liên đoàn báo cáo sự xuất hiện của các sư đoàn chủ lực...

Đào làm thinh không hỏi nữa. Ba người bước vào một căn phòng bày biện đơn sơ.

- Mời anh ngồi...

Đào ngồi vào chiếc ghế bằng cây cũ kỹ. Biên và Thi ngồi đối diện với khách.

- Mời anh cho nghe bí mật quân sự...

Biên cười nhìn Đào. Vị thiếu tá sĩ quan tùy viên của tướng Trưởng buông gọng.

- Hai anh có nghe tin tổng thống Thiệu sẽ bỏ vùng 1 và vùng 2...?

Trong lúc nói Đào nhận thấy sự thay đổi trên khuôn mặt của hai người sĩ quan biệt động quân.

- Cách đây mấy ngày tướng bộ tư lệnh vùng 1 có mở một cuộc họp bí mật ở Đà Nẵng. Cuộc họp này gồm đại diện của vùng 2 chiến thuật, không quân, hải quân, biệt động quân, dù và thủy quân lục chiến. Trong buổi họp vị đại diện của bộ tư lệnh vùng 1 tiết lộ một nguồn tin đáng tin cậy là ông Thiệu sẽ bỏ vùng 1 và vùng 2...

- Tại sao lại bỏ vùng 1 và vùng 2?

Biên cất tiếng hỏi. Đào cười lắc đầu.

- Điều đó tôi không được biết lý do. Tướng Trưởng chỉ nói là nếu vùng 1 và vùng 2 lọt

vào tay Việt Cộng thời sớm muộn gì vùng 3 cũng sẽ thất thủ và Việt Nam Cộng Hòa của chúng ta có nguy cơ bị xụp đổ...

- Tôi đồng ý với tướng Trưởng về nhận định này. Tuy nhiên...

Ngừng lại giây lát như ngẫm nghĩ điều gì Biên nhìn Đào.

- Tôi có quen với thiếu tướng Giai. Nếu không có chi phiền anh đợi tôi nói chuyện với ông ta xong sẽ bàn tiếp...

Đào cười nhẹ.

- Anh cứ tự nhiên...

Biên bỏ đi. Chừng mười lăm phút sau anh trở lại với nét mặt nghiêm trọng pha lẫn buồn rầu. Dù không nghe được cuộc điện đàm giữa Biên với tướng Giai, Đào cũng biết vị tư lệnh biệt động quân có thể đã bật mí về tin triệt thoái khỏi vùng 1 và 2 của ông Thiệu.

Vừa ngồi vào ghế Biên nhìn Đào.

- Anh nói đúng... Tướng Giai nói với tôi về tin đồn bỏ vùng 1 và 2 của ông Thiệu. Một nhân viên cao cấp trong dinh Độc Lập vốn quen biết với ông Giai đã xác nhận điều này... Mời anh cho nghe tiếp về buổi họp của các vị đại diện...

Đào mỉm cười. Anh thầm thích thú khi nghe Biên nói. Vị trung tá liên đoàn trưởng biệt động quân có vẻ chú tâm vào tình hình của đất nước.

- Trong buổi họp vị đại diện cho bộ tư lệnh vùng 1 có nói là tướng Trưởng đưa ra một kế hoạch có thể làm thay đổi cục diện của nước ta. Kế hoạch của ông ta chia ra làm ba giai đoạn: thứ nhất là dụ cáo lia rừng, thứ nhì là bảo quân an tượng và thứ ba là giải phóng miền bắc...

Thi há miệng ra vì kinh ngạc còn Biên nắm chặt mép bàn. Giọng nói của Đào vang lên từ từ trong căn phòng im lặng.

- Hai anh cũng biết cộng sản là con cáo già tinh khôn và xảo quyệt. Bấy lâu nay ta khó nhọc săn tìm mà cũng không diệt được nó. Nay nhân cơ hội ông Thiệu muốn bỏ vùng 1 và 2 để rút về cố thủ miền đồng bằng ta dụ con cáo già cộng sản rời bỏ rừng núi về đồng bằng hay thành thị. Các sư đoàn chánh qui của tụi nó đã bỏ trống miền bắc để tiến sâu vào miền nam. Bỏ cho chúng nó lấy miền nam xong bắt thân ta tung toàn bộ lực lượng đánh miền bắc và nhất là Hà Nội, bao vây đám lãnh đạo của tụi nó thời các sư đoàn chính qui

phải chạy bộ về bắc để cứu nguy...

Thi nói trong tiếng cười ha hả.

- Tôi chịu kế của ông Trưởng lắm... Đó là cách vây Ngụy để cứu Triệu...

- Anh nói đúng... Nếu không bắt được đám Lê Duẩn hoặc Lê Đức Thọ thì ta cũng giải được nguy cơ mất Việt Nam Cộng Hoà của chúng ta...

Đào nói với Thi. Biên cười nhìn Đào.

- Để tôi gọi trung tá Đậu, liên đoàn trưởng liên đoàn 21 tới đây nghe anh nói về kế hoạch của ông Trưởng...

Dù không nói ra Đào cũng mừng thầm. Tuy cấp bậc không cao và chức vụ không lớn lắm nhưng các liên đoàn trưởng là cấp chỉ huy trực tiếp các tiểu đoàn biệt động quân. Nếu bằng lòng hợp tác họ có thể xếp đặt để dấn, ém hoặc bảo toàn lực lượng của biệt động quân trong lúc triệt thoái khỏi vùng 2.

Biên trở lại với nét mặt tươi tỉnh hơn một chút.

- Chút nữa ông ta sẽ tới...

Khoảng mười mấy phút sau Đào nghe có tiếng xe jeep ngừng cùng với tiếng cười nói của hai người. Hai sĩ quan cấp tá lững lững bước vào. Biên cười giới thiệu.

- Đây là trung tá Lê Quý Đậu, liên đoàn trưởng liên đoàn 21 và thiếu tá Trang, tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn 72. Còn đây là thiếu tá Đào, sĩ quan tùy viên của tướng Trưởng. Mình cứ gọi nhau bằng anh em cho thân mật. Dù là biệt động quân hay bộ binh thì chúng ta cũng là lính...

Mọi người bắt tay chào hỏi với nhau. Biên mở đầu.

- Để tiếp tục câu chuyện tôi xin mời Đào nói về kế hoạch của tướng Trưởng...

- Tướng Trưởng và bộ tham mưu quân khu 1 đặt tên cho cuộc hành quân giải phóng miền bắc là Sinh Nam Tử Bắc...

Bốn sĩ quan biệt động quân nhìn nhau. Sau đó trung tá Đậu, liên đoàn trưởng liên đoàn 21 gật gù.

- Sinh Nam Tử Bắc... Tôi ưng cái tên này lắm...

Trang, tiểu đoàn trưởng 72, người sĩ quan trẻ tuổi cười ha hả.

- Tụi nó có sinh bắc tử nam thì mình lấy Sinh Nam Tử Bắc là đúng sách vở rồi...

- Sinh Nam Tử Bắc có nghĩa là đi không có trở về...

Biên, liên đoàn trưởng liên đoàn 23 lên tiếng. Đào cười gật đầu.

- Đây là cuộc hành quân quyết tử hay không có trở về. Đúng ngày giờ ấn định một sư đoàn bộ binh, có thể là sư đoàn 22 sẽ đổ bộ lên Nghệ An và đánh chiếm thành phố Vinh đồng thời kiểm soát phi trường để cho các vận tải cơ C130 đáp xuống lấy nhiên liệu. Sau khi lấy xăng các C130 sẽ thả sư đoàn nhảy dù và liên đoàn biệt cách dù xuống Hà Nội... Tướng Trưởng và các sĩ quan tham mưu của ông gọi là trăm hoa đua nở trên đất bắc...

Đào mỉm cười khi thấy hai ông thiếu tá biệt động hít hà. Chỉ có Biên và Dậu lớn tuổi và trầm tĩnh hơn nên chỉ mỉm cười im lặng.

- Cũng cùng thời gian đó ba cánh quân, thứ nhất là biệt động quân sẽ đổ bộ lên...

Nhìn Biên Đào nói nhỏ.

- Tôi xin anh tẩm bản đồ...

Trải tẩm bản đồ nước Việt Nam lên bàn Đào chỉ ngay vào địa điểm Hải Phòng.

- Là một trong những thành phần cốt cán biệt động quân sẽ đổ bộ lên Hải Phòng đoạn nơi theo quốc lộ 5 tấn kích vào mặt đông và đông bắc Hà Nội. Trong lúc đó thủy quân lục chiến, sư đoàn 1, 2, 3 và một sư đoàn tân lập sẽ đổ bộ lên vùng Thái Bình, Nam Định và Ninh Bình. Sư đoàn 3 sẽ đánh chiếm Ninh Bình làm nút chặn không cho cánh quân chủ lực của địch từ Thanh Hóa rút về giải vây Hà Nội. Sư đoàn 1, 2, sư đoàn tân lập và thủy quân lục chiến sẽ chịu trách nhiệm tấn công vào mặt nam và đông nam Hà Nội. Các cánh quân đều được yểm trợ bởi thiết giáp và pháo binh...

Đào ngừng lại nhìn mọi người. Thi đặt ly nước lạnh trước mặt Đào.

- Anh uống cho thông cổ...

Đào hớp một ngụm nhỏ.

- Cám ơn anh... Tướng Trưởng có nói là cuộc tấn công chớp nhoáng này phải hoàn thành trong vòng năm ngày. Nếu không các sư đoàn của tụi nó ở mặt nam hay bắc sẽ rút về giải cứu cho Hà Nội...

Biên gật gù cười.

- Tôi đồng ý... Phải đánh mau, đánh mạnh, chấp nhận thiệt hại để giải quyết chiến trường. Bởi vậy tướng Trưởng mới chọn các đơn vị như biệt động quân, dù và thủy quân lục chiến. Ba mặt tấn kích cộng thêm biệt kích dù nhảy thẳng vào để bắt sống đám lãnh tụ. Bắt sống hay giết chết Võ nguyên Giáp, Lê Duẩn và Lê Đức Thọ là quân lực miền bắc sẽ buông vũ khí đầu hàng...

Dậu gõ ngón tay trở lên mặt bàn.

- Làm được chuyện đó không phải dễ nghe anh. Muốn điều động ngần ấy đơn vị là ta phải qua mặt được tụi xịa, tình báo Bắc Việt và Nga Tàu...

- Anh Biên luận đúng mà anh Dậu nói cũng không sai. Tuy nhiên muốn bắt được đám đầu sỏ Bắc Việt ta phải có quân lực. Nếu Việt Nam Cộng Hoà tan hàng thời ta lấy lính tráng ở đâu để đánh ra bắc...

Trang nhập cuộc bằng câu nói này. Hớp ngậm nước nữa Đào cười cười nhìn Trang.

- Đó là lý do tướng Trưởng phải tôi lên vùng 2 gặp lại tướng Phú và đại tá Tất... Biệt động quân là một trong những cách quân chủ lực đánh vào Hà Nội...

Đào mỉm cười khi liếc thấy nụ cười thích thú nở trên môi của Trang.

- Không phải tôi khen tặng hay nịnh các anh nhưng thành thật mà nói thời biệt động quân vừa thiện chiến vừa có quân số đông hơn dù và thủy quân lục chiến. Bởi thế tướng Trưởng mới nói với tôi là cuộc hành quân giải phóng miền bắc không thành nếu thiếu sự hiện diện của biệt động quân. Vùng 1 có các liên đoàn 11, 12, 14, 15; vùng 2 có năm liên đoàn 21, 22, 23, 24, 25; vùng 3 có các liên đoàn 31, 32, 33; ngoài ra còn có các liên đoàn tổng trừ bị như 4, 6, 7 và 8. Nếu bảo toàn được lực lượng của 45 tiểu đoàn biệt động quân cộng thêm sư đoàn dù và thủy quân lục chiến; ta có thể đánh tan các sư đoàn đang trú đóng ở miền bắc của cộng quân...

Ngừng lại hớp ngậm nước Đào nghiêm giọng hỏi hai ông liên đoàn trưởng:

- Nếu có lệnh triệt thoái khỏi vùng 2 thời các anh phải làm sao?

Hai ông liên đoàn trưởng biệt động quân mà người nào lon lá cũng đều được gấn từ mặt trận, có ít nhất mười lăm năm quân vụ và kinh nghiệm đánh giặc đầy mình lại im lìm trước câu hỏi của Đào. Không phải họ không biết trả lời nhưng vì câu hỏi bất ngờ và lại họ chưa bao giờ nghĩ đến nên do dự chưa chịu trả lời. Cuối cùng Biên lên tiếng:

- Nếu bộ tổng tham mưu đã có lệnh triệt thoái khỏi vùng 2 thời chúng ta phải tuân hành...

Trả lời xong Biên nhìn Đào và bắt gặp người sĩ quan tùy viên của tướng Trưởng đang nhìn mình mỉm cười.

- Dĩ nhiên là chúng ta phải thi hành. Các anh là dân đánh giặc cho nên cũng biết rút lui là việc khó khăn nhất của người chỉ huy...

Thì, liên đoàn phó của liên đoàn 23 gật gù còn hai ông liên đoàn trưởng im lặng.

- Quốc lộ 14, 19, 21 đều bị tụi nó kiểm soát thời các anh theo đường nào để về Bình Định, Qui Nhơn, Tuy Hoà hay Nha Trang? Từ Kontum, Pleiku về các thị trấn miền duyên hải xa mấy trăm cây số mà cầu sông Ba đã bị phá hủy cho nên ta không thể dùng

quân xa để di chuyển. Vả lại dùng xe các anh sẽ làm mồi cho pháo, cho chiến xa và các nút chặn của địch. Làm thế nào các anh rút năm liên đoàn về Tuy Hoà mà không bị tổn thất nặng nề?

Hai liên đoàn trưởng, một liên đoàn phó, một tiểu đoàn trưởng đều im lìm suy nghĩ. Họ thấy ngay cái thế nguy của mình. Đánh rằng trong thế kẹt họ có thể mở đường máu để rút lui. Nhưng như thế là chấp nhận thiệt hại, là phải hy sinh mạng sống của binh sĩ và của chính mình. Đó là điều họ không muốn.

- Theo anh tụi cộng sản biết ta sẽ bỏ vùng 1?

Thì lên tiếng hỏi Đào. Vị sĩ quan tùy viên của tướng

Trưởng gật đầu.

- Theo ý kiến của tôi thời Bắc Việt biết ta sẽ rút bỏ cao nguyên. Rút bỏ vùng 1 và vùng 2 là do ý kiến của ông Thiệu hoặc ông ta làm theo lời của Mỹ. Các anh cũng biết là gián điệp của tụi nó nằm đầy trong dinh Độc Lập, trong bộ quốc phòng và bộ tổng tham mưu nữa. Hoặc giả người Mỹ cũng có thể thông báo cho Bắc Việt biết ý định bỏ miền nam của họ. Dù với bất cứ lý do nào thời vùng 1 và 2 sẽ bị rút bỏ rồi có thể kéo theo sự sụp đổ của vùng 3 và toàn thể miền nam của chúng ta. Đây là cơ hội tốt cho Bắc Việt đánh tan các sư đoàn tinh nhuệ của ta...

Trang góp chuyện:

- Cái khó của bọn ta là phải thi hành lệnh của cấp chỉ huy đồng thời phải tránh bị tổn thất. Mở đường máu rút lui mà không chạm địch thì không được...

- Các anh có đọc truyện Tam Quốc không?

Đào hỏi trong lúc nhìn Biên. Không những vị liên đoàn trưởng liên đoàn 23 mà ba người kia đều nhìn Đào khi nghe câu hỏi lạc đề này. Họ đang bàn tính chuyện rút lui, hoặc đánh nhau với cộng sản thì ăn nhập hoặc dấy đưa gì với chuyện Tam Quốc xưa như trái đất.

Biên do dự chưa kịp trả lời Dậu nói gọn.

- Tôi có đọc nhưng mà...

- Nếu có đọc chắc anh còn nhớ câu "*Minh tu san đạo ám độ Trần Thương*". Ta có thể bắt chước cách thức của Khổng Minh trong việc bảo toàn lực lượng của các liên đoàn biệt động quân khi triệt thoái khỏi cao nguyên. Từ Pleiku chỉ có một con đường duy nhất về Qui Nhơn là quốc lộ 19. VC biết ta sẽ rút theo con đường này...

- Tôi hiểu...

Biên và Dậu cùng lên tiếng rồi Dậu nhìn Biên.

- Anh nói trước đi...

Cười chúm chiếm Biên thấp giọng.

- Tụi nó biết ta sẽ đi theo quốc lộ 19 nên dàn binh chờ sẵn. Ta giả vờ đi nhưng sau đó kiểm ngã khác. Đó là minh tu san đạo ám độ Trần Thương...

Biên cười ha hả sau khi nói xong. Dẫu mỉm cười nhìn mọi người nhưng giọng nói lại nghiêm nghị.

- Điều khó là ngã nào để ta ám độ đây...

Ngừng lại giây lát vị liên đoàn trưởng liên đoàn 21 từ từ tiếp.

- Từ Kontum về Tuy Hòa có nhiều đường nhỏ nhưng không có nghĩa là không nguy hiểm. Đi lạng quạng là đụng tụi nó liền. Mà đụng là bể...

Đào lên tiếng.

- Chuyện triệt thoái về Tuy Hòa tôi để các anh lo. Điều quan trọng là các anh nên giữ liên lạc với bộ tư lệnh vùng 1 để khi nào các anh tới Qui Nhơn hay Tuy Hòa sẽ có tàu hải quân đón các anh về Phú Quốc hay

Cần Thơ để đợi tới giờ xuất quân ra bắc. Năm liên đoàn của vùng 2 cộng thêm ba liên đoàn của vùng 1 và mấy liên đoàn của vùng 3 thời ít nhất ta cũng có một lực lượng tương đương với hai sư đoàn...

Giấc mơ của một người tỵ nạn

Chương 6

Chiếc trực thăng bốc lên cao. Từ khi rời khỏi dinh Độc Lập tướng Trưởng im lặng không nói lời nào. Khuôn mặt vốn khắc khổ của ông lại càng thêm khắc khổ và câm nín như một pho tượng. Ngồi trong lòng phi cơ Vinh cúi nhìn thành phố Sài Gòn. Tự dưng anh có cảm tưởng như đây là lần cuối cùng trở lại và nhìn ngắm thành phố thân yêu của mình.

- Ông Thiệu bảo tôi phải bỏ vùng 1...

Dù đã đoán được Vinh vẫn cảm thấy như cánh quạt của chiếc trực thăng ngừng quay và phi cơ rơi vùn vụt xuống đất.

- Phải bỏ vùng 1 và bỏ thật gấp...

- Ông có nêu lý do thừa trung tướng?

- Ông bảo Mỹ cúp viện trợ cho nên mình không có tiền bạc để trang bị cho vùng 1 và 2. Vùng 2 của tướng Phú sẽ triệt thoái khỏi cao nguyên và rút về đóng giữ Tuy Hoà rồi sau đó tái chiếm Ban Mê Thuột. Ranh giới mới của mình sẽ lấn ranh từ Tuy Hòa chạy lên tới Ban Mê Thuột. Tuy nhiên...

Dù tướng Trưởng không nói hết nhưng Vinh hiểu. Mất Ban Mê Thuột thời liệu Pleiku và Kontum có đứng vững được không trước sức tấn công khốc liệt của các sư đoàn chánh qui của cộng sản. Mất vùng 1 thời liệu Tuy Hòa có yên ổn được không. Ông Thiệu chắc quên mất cái thế " *môi hở thời răng lạnh* ". Biên giới của quốc gia càng ngày càng thu nhỏ lại. Nghĩ tới đó Vinh ứa nước mắt. Giọng của tướng Trưởng vang lên nhỏ và có chiều mệt mỏi.

- Tướng Phú sẽ triệt thoái khỏi cao nguyên xong chinh đồn hàng ngũ để tái chiếm Ban Mê Thuột...

Vinh nói trong lúc nhìn xuống phi trường Tân Sơn Nhất:

- Thừa trung tướng tôi không tin ta đủ sức tái chiếm Ban Mê Thuột mà có chiếm được cũng không thể giữ được... Mình ghé đầu thừa trung tướng...

Vị tư lệnh quân khu 1 nhìn Vinh.

- Tôi định gặp ông Cang nhưng không muốn cho ai biết...

Vinh cười nhẹ.

- Trung tướng tháo sao ra rồi mình đón tắc xi tới bộ tư lệnh hải quân...

Vinh thấy được nụ cười hiếm hoi nở trên khuôn mặt khắc khổ và trầm lặng của vị tư lệnh của mình. Dường như ông ta thích thú về đề nghị của người sĩ quan tin cậy.

- Được đó... Mình làm ông Cang ngạc nhiên chơi...

Trực thăng từ từ đáp xuống một bãi đất trống cạnh phi đạo trong phi trường Tân Sơn Nhất. Tháo ba ngôi sao trên cổ áo cũng như trên cầu vai xuống bỏ vào túi tướng Trưởng và Vinh bước ra khỏi trực thăng.

- Mình đi hả Vinh...

Tướng Trưởng nói nhỏ. Vinh cười gật đầu. Anh không cần phải tháo gỡ cấp bậc của mình bởi vì một sĩ quan cấp tá không quan trọng lắm. Hai người đi từ từ ra cổng. Tướng Trưởng đứng nhìn dòng xe cộ lưu thông.

- Sài Gòn vẫn không khác lắm... Người ta vẫn sống, vẫn ăn chơi...

Chiếc tắc xi trở tới. Vinh mở cửa cho tướng Trưởng. Hai người chui vào. Chiếc tắc xi nhập vào vòng xe cộ. Vinh nói với người tài xế.

- Anh cho tôi tới bên Bạch Đằng...

Tướng Trưởng và Vinh im lặng ngắm cảnh phố phường. Họ không trò chuyện vì không muốn cho người tài xế biết mình là ai. Chiếc tắc xi dừng nơi bờ sông. Trả tiền rồi thầy trò đi dài theo bờ sông Sài Gòn. Mấy chiến hạm hải quân lớp cập cầu lớp bỏ neo chính giữa sông. Tới cổng Vinh nói với người trung sĩ điểm trưởng.

- Tôi là thiếu tá Vinh ở quân khu 1. Tôi muốn gặp thiếu tá Đào, sĩ quan tùy viên của phó đô đốc Chung Tấn Cang...

Nhìn thấy một bông mai bạc nơi cổ áo của vị sĩ quan bộ binh người trung sĩ kính cẩn nói.

- Thiếu tá vui lòng chờ một chút để tôi gọi máy vào phòng sĩ quan trực...

Chừng mười phút sau Vinh và tướng Trưởng thấy một sĩ quan hải quân mang cấp bậc đại úy đi ra.

- Tôi là đại úy Bình... Thiếu tá Đào đã đi công tác. Không biết tôi giúp gì được cho thiếu tá...

Kéo Bình ra xa Vinh thì thầm. Bình liếc nhanh người lính bộ binh không có mang cấp bậc đoạn nói nhỏ.

- Thiếu tá vui lòng chờ để tôi vào trình với tư lệnh...

Lát sau Bình trở ra. Giơ tay chào kính người lính

không mang cấp bậc anh nói nhỏ.

- Kính mời trung tướng theo tôi...

Bình đi trước dẫn đường. Vừa đi anh vừa ngạc nhiên và thắc mắc về sự hiện diện đột ngột của người lính bộ binh không mang cấp bậc mà vị thiếu tá nói là trung tướng. Ba người đi quanh co rồi lát sau vào tới cổng sau của dinh tư lệnh hải quân. Phó đô đốc Cang mặc quân phục chờ sẵn. Giơ tay bắt tay người lính bộ binh không mang cấp bậc ông ta cười.

- Chào anh... Tôi định điện thoại cho anh thời may quá lại gặp anh ở đây...

Phó đô đốc Cang thân đưa khách vào phòng làm việc.

- Anh Bình hãy nói chuyện với Vinh giây lát...

Hiểu ý Bình mời Vinh qua phòng làm việc của mình.

- Tôi vừa gặp ông Thiệu...

Tướng Trưởng nói trong lúc ngồi xuống chiếc ghế bành bằng da.

- Ông ta ra lệnh cho tôi phải rút khỏi vùng 1 ngay ngày hôm nay...

Phó đô đốc Cang nhìn lên tấm lịch treo trên tường.

- Hôm nay là 13 tháng 3... Có chuyện gì mà ông lại ra lệnh cho anh rút lẹ quá... Dầu Ban Mê Thuật bị mất ta cũng còn đầy đủ lực lượng mà... Phải có gì bí ẩn...

Tướng Trưởng thờ dài.

- Không chừng ông Thiệu làm theo lệnh của người Mỹ... Họ muốn phải tay cho nhanh, gọn và cho sạch...

Thấy tướng Trưởng có vẻ buồn phó đô đốc Cang an ủi.

- Thôi anh đừng buồn... Còn nước ta còn tát. Vả lại chuyện triệt thoái cũng nằm trong kế dụ cáo lia rừng của anh mà. Bây giờ anh muốn tôi làm gì?

- Tôi cần anh điều động hết tàu bè của hải quân ra vùng 1 để đón sư đoàn dù, biệt động quân, thủy quân lục chiến và các sư đoàn 1, 2, 3 và 22. Ông Thiệu muốn tôi rút ngay nhưng ta có thể tìm cách hoãn binh để xếp đặt chu đáo cuộc triệt thoái. Tối hôm nay khi về tới Đà Nẵng tôi sẽ gọi điện thoại xin với ông Viên cho tôi được giữ Huế hoặc Đà Nẵng. Đó là cách dực hoãn cầu mư...

Tướng Trưởng nói một hơi dài. Phó đô đốc Cang cười nhẹ.

- Tàu chuyên chở của hải quân hiện đang có mặt ở Nha Trang và Đà Nẵng. Anh còn gặp ai nữa không trước khi về?

- Có lẽ không... Tôi sẽ điện đàm với ông Minh sau...

Dứt lời tướng Trưởng đứng lên. Cuộc nói chuyện giữa hai vị tư lệnh xảy ra không đầy mười phút. Phó đô đốc Cang thân đưa khách ra tận cổng. Đứng nhìn theo bóng tướng Trưởng ông ta khẽ thở dài.

Về tới bộ tư lệnh quân khu 1 Đào mới biết tướng Trưởng và Vinh đã vào Sài Gòn gặp tổng thống Thiệu. Ngẫm nghĩ giây lát anh mượn chiếc jeep tới Tiên Sa, nơi đặt bộ tư lệnh hải quân vùng 1 duyên hải. Chờ khoảng nửa tiếng đồng hồ anh mới gặp phó đề đốc Hồ Văn Kỳ Thoại. Sau đó anh vào trung tâm truyền tin gọi về bộ tư lệnh hải quân ở Sài Gòn.

Xuyên qua cuộc điện đàm với vị tư lệnh của mình anh mới biết tướng Trưởng đang trên đường trở lại Đà Nẵng. Phó đô đốc Cang còn nói cho anh biết về lệnh bỏ vùng 1 của ông Thiệu.

Tướng Trưởng im lặng nghe Đào tường trình về chuyển công tác vùng 2. Ông hơi tươi nét mặt khi nghe Đào thuật lại cuộc họp với hai liên đoàn trưởng 21 và 23 của biệt động quân ở Pleiku.

- Hùng nghĩ sao?

Tướng Trưởng hỏi vị tham mưu trưởng của mình.

- Thừa trung tướng. Đây là cơ hội tốt cho ta. Đại tá Tất tuy tiếng là chỉ huy trưởng biệt động quân vùng 2 nhưng thực quyền nằm trong tay năm liên đoàn trưởng. Tôi xin phép trung tướng được điện đàm với họ để thảo luận một cách chi tiết về cuộc triệt thoái của biệt động quân khỏi cao nguyên. Trung tướng muốn họ về đâu?

Không đợi cho tướng Trưởng trả lời đại tá Hùng tiếp nhanh.

- Theo tôi thời các liên đoàn biệt động ở Kontum nên

dùng đường 24 đi về Quảng Ngãi rồi men theo lộ 669 về An Khê... Họ có thể phải nhỏ chót của bụi ở đèo An Khê...

Tướng Trưởng gật đầu.

- Lui binh trong hoàn cảnh như vậy ta phải chấp nhận thiệt hại. Nếu chạm các đơn vị nhỏ thời họ có thể vượt qua và ít bị tổn thất hơn là đụng với các sư đoàn chính qui... Bảo với họ là về tới Qui Nhơn sẽ có tàu hải quân đón họ về Phú Quốc dưỡng sức... Đào lo chuyện đó nghe... Còn Hùng đi nói chuyện với họ gấp vì ta không còn nhiều thời giờ...

Đại tá Hùng và Đào rời phòng. Tướng Trưởng nói với Vinh.

- Ông Thiệu bảo tôi trả sư đoàn *Dù* về Sài Gòn...

- Thừa trung tướng... Đúng như điều mà ta đã liệu định. Nhân danh trung tướng tôi đã thành lập xong một sư đoàn *Dù* giả mà thành phần cốt cán là tám tiểu đoàn địa phương quân. Quân phục của họ do sư đoàn *Dù* cung cấp. Sư đoàn *Dù* giả này sẵn sàng để giao cho tướng Lưỡng...

Tướng Trưởng có vẻ trầm tư nghĩ ngợi sau khi nghe Vinh trình bày.

- Tướng Lưỡng là một quân nhân mẫu mực và tôn trọng kỷ luật. Có thể ông ta sẽ...

Vinh hiểu cái hàm ý của vị tư lệnh của mình.

- Thừa trung tướng tôi cũng nghĩ như thế. Để tránh làm hỏng kế hoạch bắc tiến ta phải tiên hạ thủ vi cường...

Vinh ngừng lại nhìn tướng Trưởng. Anh hơi mỉm cười vì một ý nghĩ vừa nảy sinh ra trong trí của mình.

- Nhân chuyện đưa *Dù* về Sài Gòn tại sao ta không rút đi một vài tiểu đoàn Biệt Động Quân...

Tướng Trưởng cười nhẹ:

- Vinh có ý kiến hay. Việc này anh để cho Vinh toàn quyền quyết định...

- Trung tướng nên điện thoại cho ông Lưỡng bảo sẵn sàng để tàu hải quân bốc hết sư đoàn *Dù* về Bình Thủy giao cho tướng Nam. Làm như thế là ta đặt ông ta trước sự đã rồi và bắt buộc ông ta phải nhận chỉ huy sư đoàn *Dù* giả về Sài Gòn...

- Hay lắm... Tôi sẽ gọi điện thoại cho tướng Lưỡng còn Vinh đi gặp Đào để chuẩn bị tàu...

Tuân lệnh Vinh tới phòng hành quân. Gặp nhau Vinh kéo Đào vào góc phòng thì thầm.

- Anh đừng lo... Bốn chiếc HQ 500, 501, 502, 504 đủ bốc sư đoàn *Dù* và Biệt Động Quân về Cần Thơ. Bốn chiếc tàu này hiện đang có mặt ở Đà Nẵng. Tôi sẽ điện thoại cho ông Thoại ngay. Anh muốn tàu đón ở đâu?

- Tôi phải hỏi ý kiến của tướng Trưởng. Ông đang nói chuyện với ông Lưỡng...

- Theo tôi thời các tàu của hải quân bốc sư đoàn *Dù* ở cửa Thuận An là tiện nhất...

- Anh là hải quân cho nên tôi sẽ bàn với tướng Trưởng về ý kiến của anh...

Suy nghĩ giây lát Vinh nói với Đào.

- Anh cứ liên lạc với các chiến hạm đón lính *Dù* ở Thuận An đi. Tôi nghĩ ông Trưởng sẽ nghe theo ý kiến của anh...

Đào nhắc điện thoại liên lạc với bộ tư lệnh hải quân vùng 1. Lát sau anh nói với Vinh.

- Xong... Tàu hải quân sẽ có mặt ở Thuận An đúng 6 giờ sáng ngày mốt...

Giấc mơ của một người tỵ nạn

Chương 7

Buổi họp của tướng Phú chỉ có một người tham dự. Đó là đại tá Phạm Duy Tất, chỉ huy trưởng biệt động quân khu 2. Tướng Phú nói trong lúc bước vào phòng.

- Anh đã biết về sự thất thủ của Ban Mê Thuột. Anh chuyển liên đoàn 21 biệt động quân xuống Ban Mê Thuột chưa?

Đại tá Tất trả lời nhanh.

- Thừa thiếu tướng hai tiểu đoàn 72 và 96 thuộc liên đoàn 21 của trung tá Dậu đang có mặt ở Buôn Hồ...

Ngừng lại nhìn vị sĩ quan biệt động quân giãy lát tướng Phú nói chậm rãi.

- Tôi hôm qua tôi có nói chuyện với một người quen ở bộ tổng tham mưu và ông ta có đề cập với tôi về nguồn tin tổng thống Thiệu sẽ triệt thoái khỏi vùng 1 và 2...

Tướng Phú ngừng lại khi thấy đại tá Tất không tỏ vẻ ngạc nhiên về lời nói của mình.

- Thừa thiếu tướng tôi cũng đã nghe tin đồn này từ thiếu tướng Giai...

- Anh nghe tướng Giai nói hồi nào?

- Hôm kia thừa thiếu tướng...

Tướng Phú cười nhưng là nụ cười buồn.

- Hôm kia là tin đồn nhưng bây giờ tin đó là sự thực. Người nói với tôi về quyết định bỏ vùng 1 và 2 của tổng thống Thiệu chính là thủ tướng Khiêm...

Vị tư lệnh quân khu 2 ngừng lại hớp ngụm nước xong bật lửa đốt điếu thuốc.

- Sáng hôm nay trong buổi họp tại dinh Độc Lập ông Thiệu đã trình bày với đại tướng Viên, thủ tướng Khiêm và trung tướng Quang về một biên giới mới của Việt Nam Cộng Hoà. Đó là một đường ranh từ phía bắc tỉnh Tuy Hoà nơi vùng duyên hải chạy lên tới Ban Mê Thuột. Như vậy thời Kontum và Pleiku, Huế, Đà Nẵng, Quảng Nam, Quảng Ngãi sẽ lọt vào tay cộng sản...

- Thiếu tướng biết ngày nào lệnh bỏ vùng 1 và 2 sẽ được thi hành?

Đại tá Tất hỏi và tướng Phú chậm chậm lắc đầu.

- Tôi không biết rõ ngày giờ nhưng chắc nay mai mà thôi...

Ngừng lại giây lát tướng Phú nhìn đại tá Tất.

- Tổng thống Thiệu sẽ thăng chức chuẩn tướng cho anh đồng thời để cho anh chỉ huy cuộc di tản khỏi cao nguyên. Phần tôi phải về Nha Trang chinh đồn hàng ngũ để tái chiếm Ban Mê Thuột...

Đại tá Tất nghe tướng Phú nhấn mạnh ở chữ "*phải về Nha Trang*". Dường như ông ta bị bắt buộc phải tuân hành lệnh của thượng cấp.

- Cảm ơn thiếu tướng... Thiếu tướng hãy xin với tổng thống Thiệu là nếu di tản thời cũng cho tôi chút thời giờ để chuẩn bị. Ít ra cũng phải hai ba tuần lễ nữa mới di tản được. Nếu lệnh ra gấp quá làm sao mình có đủ thời giờ để chuẩn bị...

Tướng Phú gật đầu.

- Tôi sẽ cố gắng tuy nhiên anh cũng biết là mình chỉ có quyền nêu ý kiến còn được chấp thuận hay không là chuyện khác. Ngoài ra anh cũng đừng tiết lộ tin di tản cho nhiều người biết...

Tướng Phú đưa tay ra dấu mời đại tá Tất uống nước.

- Di tản chiến thuật về Nha Trang xong ta chinh đồn hàng ngũ để tái chiếm Ban Mê Thuột...

Đại tá Tất nhìn tướng Phú.

- Nếu tổng thống Thiệu đã có ý định bỏ Pleiku và Kontum mà giữ Ban Mê Thuột thời tại sao không tập trung tất cả lực lượng của vùng 2 để giữ Ban Mê Thuột. Tôi muốn nói là tại sao không giữ Ban Mê Thuột ngay từ đầu mà lại để cho Ban Mê Thuột thất thủ rồi mới tính chuyện tái chiếm. Đây là một lỗi lầm chiến thuật thừa thiếu tướng...

Tướng Phú nhìn ra ngoài trời như không nghe câu nói của vị chỉ huy trưởng biệt động quân quân khu 2. Dường như có tiếng thở dài của tướng Phú mà đại tá Tất không nghe được.

- Tôi và một số sĩ quan tham mưu sẽ về Nha Trang trước để vẽ kế hoạch tái chiếm Ban Mê Thuột. Chuyện triệt thoái tôi giao cho anh với chuẩn tướng Thân và đại tá Lý. Anh nhớ khi triệt thoái hãy cố gắng bảo toàn các đơn vị còn lại của sư đoàn 23, biệt động quân, thiết giáp và pháo binh. Không có họ ta không thể nào tái chiếm Ban Mê Thuột được...

- Thừa thiếu tướng tôi sẽ cố gắng...

Nói xong đại tá Tất kiêu từ. Ngồi trên trục thẳng từ bộ tư lệnh quân khu 2 về Kontum ông ta miên man suy nghĩ. Ông ta nhớ lại cuộc điện đàm với tướng Giai. Trong cuộc điện đàm dài hơn nửa tiếng đồng hồ tướng Giai nói rất nhiều về tin bỏ vùng 1 và 2 của ông Thiệu. Ngoài ra tướng Giai còn căn dặn với ông là phải cố gắng bảo toàn lực lượng biệt động quân để cho tướng Trưởng dùng vào việc lớn sau này. Tướng Giai không hề nói tới chuyện tái chiếm Ban Mê Thuột. Dường như tướng Giai không nghĩ là ta đủ sức lấy lại Ban Mê Thuột. Dù được tăng viện lực lượng quân khu 2 cũng không đủ sức chiếm lại Ban Mê Thuột từ tay cộng quân. Và lại có lấy lại cũng không giữ lâu được bởi vì tiếp vận không có. Quốc lộ 21, con đường huyết mạch từ Nha Trang lên Ban Mê Thuột đã bị tụi nó đóng chốt hoặc phá hủy không cho xe cộ lưu thông.

Ngồi trên xe đại tá Tất suy nghĩ lan man. Ông nhớ lại cuộc nói chuyện với Đào. Sự có mặt của người sĩ quan tùy viên của tướng Trưởng ở Pleiku phải có lý do đặc biệt. Phải chăng có dính dáng tới chuyện mà tướng Giai đã căn dặn cho ông phải bảo toàn lực lượng của biệt động quân để cho tướng Trưởng dùng vào việc lớn sau này. Việc đó là việc gì?

Vừa vào tới văn phòng đại tá Tất nói với thiếu úy Nhân, sĩ quan tùy viên của mình.

- Gọi hai ông Đậu và Biên tới gặp tôi lập tức...

Nửa giờ sau trung tá Biên và Đậu tới. Đại tá Tất vui vẻ mời hai sĩ quan dưới quyền của mình ngồi.

- Tôi vừa gặp tướng Phú và ông ta cho tôi biết về lệnh bỏ vùng 1 và 2 của tổng thống Thiệu...

Vị chỉ huy trưởng biệt động quân nhận thấy hai liên đoàn trưởng có thái độ bình tĩnh thay vì ngạc nhiên hoặc sững sốt. Đột nhiên ông ta nhớ tới thiếu tá Đào.

- Hai anh có gặp thiếu tá Đào, sĩ quan tùy viên của tướng Trưởng?

Biên và Đậu nhìn nhau hội ý rồi sau cùng trung tá Đậu trả lời.

- Thưa đại tá... Chúng tôi có nói chuyện với thiếu tá Đào. Ông ta có đề cập tới chuyện bỏ vùng 1 và 2...

Đại tá Tất gật gù.

- Tôi cũng có nói chuyện với tướng Giai. Ông ta căn dặn tôi về việc bảo toàn lực lượng của quân khu 2 đặc biệt là biệt động quân, thiết giáp và pháo binh để giao cho tướng Trưởng dùng vào việc lớn sau này...

Ngừng lại nhìn hai vị sĩ quan dưới quyền chỉ huy của mình đại tá Tất nghiêm giọng.

- Đã nói chuyện với thiếu tá Đào hai anh phải biết tướng Trưởng tính chuyện gì. Tôi cần

biết rõ để bàn luận cách thức bảo toàn lực lượng của ta... À tôi quên chưa nói cho hai anh biết là tướng Phú sẽ xin với tổng thống Thiệu thăng cấp cho tôi đồng thời giao cho tôi chỉ huy cuộc triệt thoái khỏi cao nguyên...

- Thiếu tá Đào có nói là tướng Trường sẽ lập một vòng đai cố thủ để bảo vệ vùng 3 và Sài Gòn. Ngoài ra sẽ rút về vùng 4 để tiếp tục chiến đấu nếu Sài Gòn bị thất thủ...

Trung tá Đậu không hiểu tại sao mình lại nói ra câu đó. Dường như ông muốn dấu không cho cấp chỉ huy của mình biết kế hoạch Giải Phóng Miền Bắc của tướng

Trường. Có lẽ hiểu được ý của bạn cho nên Biên mới thêm vào.

- Thiếu tá Đào còn nói thêm là binh chủng của chúng ta có bốn mươi lăm tiểu đoàn cho nên là một lực lượng trừ bị thiện chiến và đông đảo rất cần cho việc phòng thủ vùng 3 và Sài Gòn...

Đại tá Tất cười.

- Ít ra ông ta cũng nhìn ra được là sau khi vùng 1 và 2 bị bỏ thời cộng quân sẽ bao vây và đánh chiếm Sài Gòn...

Vị chỉ huy trưởng biệt động quân vùng 2 hóp ngum nước lạnh.

- Tôi muốn bàn với hai anh về kế hoạch triệt thoái khỏi cao nguyên. Phải tìm ra cách di tản về Quy Nhơn hay Tuy Hòa để tránh bị thiệt hại cho các đơn vị quan trọng...

- Tôi nghĩ đại tá nên bàn với các sĩ quan cao cấp của bộ tư lệnh quân khu như chuẩn tướng Thân hoặc đại tá Lý... Phần chúng tôi sẽ cố gắng dìu dắt anh em về Tuy Hoà...

Đại tá Tất im lặng. Hai vị liên đoàn trưởng cũng không nói gì thêm. Thật lâu đại tá Tất mới nhìn hai liên đoàn trưởng.

- Đi... Hai anh đi với tôi qua bộ tư lệnh quân khu...

Đậu nói nhanh khi thấy Biên dậm đứng dậy.

- Hay là đại tá gọi điện thoại mời chuẩn tướng Thân hoặc đại tá Lý qua đây là tiện lợi và kín đáo hơn...

Đại tá Tất gật gù.

- Để tôi gọi điện thoại nói chuyện với hai ông đó...

Dứt lời ông ta nhấc điện thoại. Hiểu ý trung tá Đậu và Tuấn bước ra khỏi phòng. Khoảng mười phút sau đại tá Tất lộ đầu ra hành lang vắng hai người vào phòng.

- Chuẩn tướng Thân và đại tá Lý sẽ lên đây vào lúc 15 giờ...

- Đại tá muốn hai chúng tôi ở đây?

- Muốn chứ... Tôi cần hai anh nói chuyện với họ về kế hoạch bảo toàn lực lượng của tướng Trưởng...

Chừng tiếng đồng hồ sau hai quân nhân bước vào phòng của đại tá Tất. Đậu và Biên giới tay chào đại tá Lý và chuẩn tướng Thân, hai sĩ quan tham mưu cao cấp của quân khu 2.

Mời hai sĩ quan của quân khu 2 ngồi vào ghế xong đại tá Tất nhập đề.

- Chuẩn tướng và đại tá chắc có nghe thiếu tướng Phú nói về chuyện triệt thoái khỏi cao nguyên...

Đại tá Lý im lặng dường như ông muốn dành câu trả lời này cho chuẩn tướng Thân.

- Tôi có nghe tướng Phú nói sơ về vụ này...

Vị tư lệnh phó ngừng lại nhìn ba sĩ quan cấp tá của biệt động quân xong thông thả tiếp.

- Ngoài ra tôi cũng nghe một người quen làm ở bộ tổng tham mưu cho biết về ý định bỏ vùng 1 và 2 của tổng thống Thiệu...

Đại tá Tất cười nhẹ.

- Thiếu tướng tư lệnh đã chỉ định tôi chỉ huy cuộc triệt thoái khỏi cao nguyên. Đây là một vấn đề phức tạp và khó khăn do đó tôi mới mời chuẩn tướng và đại tá tới đây để thảo luận về vụ di tản toàn bộ lực lượng của quân khu 2 bao gồm sư đoàn 23, biệt động quân, thiết giáp, pháo binh và công binh... Tất cả những đơn vị này sẽ rút về Tuy Hoà hoặc Nha Trang để chỉnh đốn hàng ngũ rồi sau đó tái chiếm Ban Mê Thuột...

Trung tá Đậu bắt gặp nụ cười của chuẩn tướng Thân.

- Tôi không tin là quân khu 2 của chúng ta có khả năng lấy lại Ban Mê Thuột trong tay cộng quân. Chiếm được Kontum, Pleiku và Ban Mê Thuột là cộng quân có được một lợi thế vô cùng lớn lao, mở rộng hành lang tiếp vận cho cuộc chiến tranh thôn tính Việt Nam Cộng Hoà. Do đó chúng nó sẽ đem toàn bộ lực lượng để giữ Ban Mê Thuột với hai tỉnh Pleiku và Kontum. Tôi không hiểu lý do nào khiến cho ông Thiệu nảy ra ý kiến bỏ vùng 1 và vùng 2. Giữ vững Ban Mê Thuột nói riêng và cao nguyên nói chung là ta nắm lấy cái thế chủ động để kiểm soát hoặc ngăn chặn hành lang tiếp vận

của cộng quân. Bỏ vùng 2 thì sớm muộn gì cộng quân cũng sẽ tràn xuống vùng 3 và uy hiếp Sài Gòn. Đây là một lỗi lầm nghiêm trọng có thể dẫn tới sự sụp đổ của quân lực Việt Nam Cộng Hoà...

Chuẩn tướng Thân thở dài sau khi nói xong. Nhìn bốn người trong phòng ông ta tiếp với giọng buồn ngủ.

- Là quân nhân cho nên dù biết thượng cấp vấp phải lỗi lầm chúng ta vẫn phải thi hành lệnh. Triệt thoái khỏi cao nguyên. Nói thời dễ nhưng làm không dễ đâu. Đi theo đường nào để về Tuy Hoà hoặc Nha Trang. Cộng quân đã kiểm soát quốc lộ 19. Cầu sông Ba đã bị chúng chiếm giữ. Chúng đóng chốt tại đèo Mang Yang và An Khê. Con đường 19 trở thành con đường chết vì ta phải vượt qua sư đoàn 3 Sao Vàng và trung đoàn 95A của chúng...

- Thừa chuẩn tướng có đọc truyện Tam Quốc?

Dậu dùng câu hỏi của Đào để hỏi chuẩn tướng Thân. Trừ Biên ra ba người kia đều chăm chú nhìn Đậu. Nhất là chuẩn tướng Thân nhìn vị sĩ quan biệt động quân với nhiều thắc mắc.

- Tôi có đọc... Tuy nhiên...

Chuẩn tướng Thân chậm chậm trả lời câu hỏi. Đậu nói trong lúc cười láy mắt với Biên.

- Chuẩn tướng biết câu "*minh tu san đạo ám độ trần thương*...

Chuẩn tướng Thân mỉm cười tươi tắn và nét mặt của ông ta rạng rỡ lên.

- Phải rồi... Đúng rồi... Ta có thể áp dụng câu nói này vào cuộc triệt thoái khỏi cao nguyên. Tụi nó giữ đường 19 thời ta sẽ đi đường khác. Ta giả vờ dẫn quân đi theo đường 19 để tụi nó yên chí xong ta lên đi theo liên tỉnh lộ 7...

Tới bây giờ đại tá Lý mới lên tiếng.

- Lộ số 7 đi không được đâu anh... Con đường này đã bị bỏ hoang từ lâu lắm rồi. Huống chi cây cầu bắc ngang qua sông Ba đã bị hư hao nặng...

Chuẩn tướng Thân cười dường như ông ta đã có sẵn giải đáp cho vấn đề này.

- Bởi vậy mình mới minh tu san đạo... Ta đem quân xa với xe ủi đất sửa chữa con lộ số 7 để cho tụi nó nghĩ là ta sẽ dùng đường số 7 triệt thoái về duyên hải. Trong lúc đó các đơn vị của ta như biệt động quân cũng như thành phần còn lại của sư đoàn 23 và bộ tư lệnh quân khu 2 sẽ theo quốc lộ 19 về Tuy Hòa. Anh thấy thế nào?

Đại tá Tất hỏi chuẩn tướng Thân.

- Chuẩn tướng tính như vậy cũng được tuy nhiên còn pháo binh và chiến xa thời làm sao di tản...?

Chuẩn tướng Thân im lìm. Đôi mày hơi cau lại và vầng trán rộng của ông ta nhăn tít như

suy nghĩ để tìm ra giải đáp cho vấn đề hóc búa.

Đại tá Lý lên tiếng.

- Ta có thể dùng không quân để di chuyển tiểu đoàn pháo binh cơ động 175 ly và trung đoàn chiến xa M48. Phần thiết giáp, pháo binh còn lại sẽ tháp tùng bộ binh với biệt động quân lợi bộ về Tuy Hòa...

Ông ta cười nhìn hai vị liên đoàn trưởng biệt động quân.

- Biệt động với bộ binh thời lợi bộ đâu có sao...

Sau đó ông ta quay sang đại tá Tất.

- Tôi sẽ minh tu san đạo còn anh lo ám độ trần thương...

Đại tá Tất thở hơi dài nhẹ nhõm.

- Cảm ơn anh và chuẩn tướng tư lệnh phó... Bây giờ tôi mới bớt lo...

- Tôi sẽ nói chuyện với ông Lượng của sư đoàn 6 không quân để họ bốc đại bác và chiến xa về Nha Trang...

Sau câu nói chuẩn tướng Thân đứng dậy. Bắt tay đại tá Tất và hai liên đoàn trưởng biệt động quân xong ông ta cùng đại tá Lý ra xe. Võ vai trung tá Đậu vị chỉ huy trưởng biệt động quân cười nói một cách vui vẻ và thân mật.

- Cảm ơn hai anh... Tối nay tôi sẽ nói chuyện với hai ông Huân, Linh và Bách để họ chuẩn bị...

Về tới phòng làm việc của mình ở Pleiku đại tá Lý hỏi liền.

- Anh tính sao về vụ triệt thoái?

- Ta phải tính toán cẩn thận nếu không thời cuộc triệt thoái khỏi cao nguyên của ta sẽ trở thành một Dunquerque thứ hai...

Khép cửa phòng lại một cách cẩn thận xong chuẩn tướng Thân bước tới tấm bản đồ hành quân.

- Nếu anh và tôi đã biết về cuộc triệt thoái khỏi cao nguyên thời Bắc Việt cũng biết. Anh đồng ý với tôi?

Đại tá Lý gật đầu thay cho câu trả lời. Chuẩn tướng Thân mỉm cười. Dường như ông vừa tìm ra một ý kiến gì mới lạ.

- Tôi có một ý kiến như thế này. Giả dụ tôi là người chỉ huy lực lượng của quân khu 2 triệt thoái khỏi cao nguyên còn anh là kẻ chỉ huy lực lượng của Bắc Việt...

Đại tá Lý cười thành tiếng vì ý kiến mới mẻ của chuẩn tướng Thân.

- Anh phải làm gì khi biết tôi sẽ rút lui?

- Tôi phải tìm hiểu xem anh rút lui bằng đường nào... Điều này thật dễ hiểu. Từ Pleiku về Tuy Hòa chỉ có một lối duy nhất là quốc lộ 19...

- Anh nói đúng bởi vậy sư đoàn 3 sao vàng và trung đoàn 95A của tụi nó mới đóng chốt tại Mang Yang, An Khê và cầu sông Ba. Ngoài ra tụi nó cũng sẽ đặt các ổ phục kích dài theo đường để đánh ta...

Ngừng lại hớp ngậm nước lạnh chuẩn tướng Thân nhìn đại tá Lý.

- Nếu như tôi dùng liên tỉnh lộ 7 thay vì chọn quốc lộ 19 thì anh sẽ dàn trận như thế nào?

Đại tá Lý trầm ngâm khi nghe câu hỏi này.

- Nếu biết anh rút theo con lộ 7 tôi sẽ huy động sư đoàn 320 đang hoạt động trong khu vực quận Thuận Mẫn đánh vào phía bên phải của anh. Trong lúc đó hai trung đoàn thuộc sư đoàn 3 sao vàng từ quốc lộ 19 sẽ tập kích vào bên trái còn sư đoàn 968 sẽ đánh vào sau lưng...

Nụ cười phảng phất chút ưu tư nở trên khuôn mặt có nhiều nếp nhăn của chuẩn tướng Thân.

- Gọi là minh tu san đạo ám độ trần thương nhưng thực hành mới thấy khó khăn vô cùng. Ngày xưa thời Gia Cát không có tình báo cho nên không sợ bị lộ tin tức. Còn bây giờ hở một chút là bẽ mặt. Mình phải làm sao cho các đơn vị chủ lực của sư đoàn 3 sao vàng của tụi nó chuyển về đường số 7 thì mình mới có cơ ám độ đường 19 được...

Trầm ngâm giây lát chuẩn tướng Thân nói với đại tá Lý.

- Anh liên lạc với công binh bảo họ lo sửa đường số 7. Tôi sẽ chỉ thị cho đại đội trinh sát quân đoàn bám sát các đơn vị chủ lực của sư đoàn 3 sao vàng. Trong lúc đó mình lo chuẩn bị và chờ đợi. Nếu tụi nó rục rịch di chuyển là mình dợt...

Trung úy Thiên bước vào cổng bộ tư lệnh quân khu 2. Người trung sĩ quân cảnh giờ tay chào và anh cũng giờ tay chào trả lại.

- Tôi được lệnh trình diện chuẩn tướng Thân, tư lệnh phó quân khu...

Thiên nói với thượng sĩ trưởng trạm canh. Vị thượng sĩ nhắc điện thoại. Không biết bên

đầu dây kia nói gì mà anh chỉ nghe vị thượng sĩ dạ dạ mấy tiếng đoạn quay qua bảo người hạ sĩ nhất.

- Mày dẫn trung úy Thiên vào phòng của tư lệnh phó...

- Mời trung úy theo tôi...

Vừa đi Thiên vừa suy nghĩ không biết có chuyện gì quan trọng và khẩn cấp mà bộ tham mưu quân khu gọi anh lên trình diện tư lệnh phó. Chắc có nhiệm vụ gì đây nên ông tư lệnh phó mới gọi một trung úy, đại đội trưởng đại đội trinh sát của quân khu trình diện. Xuyên qua nhiều căn phòng cuối cùng người hạ sĩ nhất dừng trước một căn phòng có một trung úy đứng chờ.

- Chào anh... Tôi là Bình, sĩ quan tùy viên của tư lệnh phó...

Bình bắt tay Thiên xong nói nhanh.

- Mời anh vào... Tư lệnh phó đang chờ anh...

Bước vào phòng Thiên đứng nghiêm giờ tay chào chuẩn tướng Lê Văn Thân, tư lệnh phó quân khu 2. Trái với điều mà Thiên nghĩ chuẩn tướng Thân đưa tay

ra bắt tay anh một cách thân mật.

- Em ngồi xuống đi...

- Dạ cảm ơn tư lệnh phó...

Thiên ngồi xuống chiếc ghế đối diện với chuẩn tướng Thân.

- Đại đội của em có bao nhiêu lính?

- Thừa tư lệnh phó đại đội còn được tám mươi người. Lúc này công tác liên miên nên lính bị thương hoài mà không được bổ xung...

Chuẩn tướng Thân mỉm cười. Nhìn người sĩ quan trẻ tuổi đang ngồi trước mặt ông nhớ lúc mình còn là một trung úy trẻ tuổi, hăng say với nhiệm vụ và thương yêu binh sĩ dưới quyền.

- Em là một cấp chỉ huy hết lòng với binh sĩ...

- Dạ cảm ơn lời khen của tư lệnh phó... Mình không thương yêu lính thời họ không hết lòng đánh giặc. Họ không chịu đánh thời mình với họ đều ngủm...

Chuẩn tướng Thân nhận thấy người sĩ quan trẻ này có nét gì đặc biệt khác hẳn với những người mà ông thường gặp.

- Anh có một công tác khó khăn và nguy hiểm muốn em làm và phải làm cho thành công...

- Dạ tư lệnh phó cứ ra lệnh...

- Anh muốn em tung hết đại đội trinh sát của em dò xét về hoạt động của sư đoàn 3 sao vàng xong báo cáo cho anh biết. Kể từ giờ phút này đại đội trinh sát chịu sự chỉ huy trực tiếp của anh. Theo tin tức tình báo thời sư đoàn 3 sao vàng và trung đoàn 95A đang hoạt động trong vùng dọc theo quốc lộ 19 từ đèo Mang Giang cho tới đèo An Khê...

Chuẩn tướng Thân đứng lên. Bước tới tấm bản đồ treo trên tường ông chỉ tay vào vòng tròn màu đỏ.

- Đây là đèo Mang Giang. Một đơn vị của sư đoàn 3 sao vàng, có thể là một tiểu đoàn đã đóng chốt tử thủ tại đây nhằm mục đích khóa cứng đường từ Pleiku đi Tuy Hòa. Trong lúc đó một tiểu đoàn của trung đoàn 95A đóng chốt tại đèo An Khê nhằm mục đích chặn đường tiếp viện của ta từ Tuy Hoà lên Pleiku. Không nhờ hai chốt này thời ta không nhúc nhích được, tiến không được mà lùi cũng không được...

Thiên gật đầu. Hai cao điểm nổi tiếng hiểm trở này quả khó nuốt. Giọng nói của vị tư lệnh phó quân khu 2 vang lên trầm khàn trong căn phòng chỉ có hai người.

- Kế của anh là dụ cho các đơn vị chủ lực của sư đoàn 3 sao vàng và trung đoàn 95A phải chuyển quân đi chỗ khác để biệt động quân sẽ nhổ chốt của tụi nó...

Chuẩn tướng Thân dừng lại. Ông không muốn tiết lộ hết về kế minh tu san đạo ám độ trần thương của mình cho người sĩ quan trẻ này biết. Lệnh của thượng cấp là phải giữ bí mật về cuộc triệt thoái khỏi cao nguyên. Tuy nhiên ông cảm thấy tội nghiệp cho những người lính chiến sẽ bị bỏ rơi. Trong khi thượng cấp âm thầm chuẩn bị chạy thời họ vẫn tin tưởng và chiến đấu hăng say để bảo vệ cho vùng đất sẽ bị bỏ rơi. Ông nghĩ là ông phải nói cho người sĩ quan trẻ này biết tin triệt thoái để cho anh và binh sĩ dưới quyền có cơ hội bảo toàn mạng sống của chính họ.

- Đúng 0h00 đại đội của em sẽ được trực thăng đổ xuống một địa điểm cách đèo Mang Giang chừng hai chục cây số. Cách mỗi hai tiếng đồng hồ em gọi máy báo cáo về bộ tư lệnh. Tất cả vũ khí, quân dụng và lương thực sẽ được cấp phát cho em và binh sĩ. Anh nhắc lại cho em nhớ nhiệm vụ của em là theo dõi hoạt động của sư đoàn 3 Sao Vàng chứ không phải đánh nhau với chúng. Tuyệt đối không được nổ súng. Chuyện nhổ chốt sẽ do biệt động quân đảm trách...

Chuẩn tướng Thân bắt tay Thiên xong bước ra khỏi phòng. Bình bước vào phòng.

- Anh theo tôi tới phòng hành quân. Họ sẽ thuyết trình cho anh về công tác anh sẽ thi hành đồng thời chỉ dẫn cho anh cách thức liên lạc...

Giấc mơ của một người tỵ nạn

Chương 8

Lắng nghe trung úy Phát, đại đội trưởng đại đội trinh sát báo cáo tình hình xong trung tá Biên ra lệnh.

- Tiểu đoàn 11 và bộ chỉ huy liên đoàn đi bên phải, tiểu đoàn 22 và 23 đi bên trái. Tất cả lấy đường 24 làm chuẩn...

Nhìn ba vị tiểu đoàn trưởng giây lát ông ta hỏi.

- Ba ông có ý kiến gì không?

Quốc, tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn 11 thấp giọng.

- Đường 24 nối với Quảng Ngãi mà sao anh lại bảo mình đi về Qui Nhơn?

Biên cười giải thích.

- Tụi nó đóng chốt tại Mang Giang và An Khê cho nên mình không thể đi theo đường 19 mà phải đi vòng theo đường 24 rồi theo lộ 669 về tới An Khê. Chúng ta sẽ nhổ chốt của tụi nó tại đèo An Khê xong theo đường 19 về Quy Nhơn. Đây là cách minh tu san đạo ám độ trần thương...

Hòa, sĩ quan hành quân của liên đoàn hơi mỉm cười khi nghe cấp chỉ huy của mình nói tới tám chữ minh tu san đạo ám độ trần thương.

- Ba ông về chuẩn bị... Nhớ dặn lính là tuyệt đối không được nổ súng. Mình sẽ khởi hành đúng 04h00...

Quay sang trung úy Phát Biên vỗ vai.

- Em dẫn đại đội đi đầu. Nhớ cho mấy thằng em đi trước rà đường thật cẩn thận. Em nhớ là anh không muốn đụng tụi nó. Gặp tụi nó thì em ráng tìm đường khác mà đi...

Được lệnh của xếp Phát họp bốn trung đội trưởng.

- Mình có nhiệm vụ đi đầu vậy bốn ông ai muốn lãnh ấn tiên phong?

- Trung úy đề tôi...

Thượng sĩ Huông lên tiếng trước nhất và ba trung đội trưởng còn lại đều im lặng. Không phải họ sợ đi đầu nhưng biết không ai xứng đáng lãnh ấn tiên phong hơn Huông. Thượng

sĩ thôi nhưng với ba mươi năm làm lính ông ta là người lính có nhiều kinh nghiệm chiến trường nhất của đại đội và luôn cả liên đoàn. Đó là thứ kinh nghiệm máu của những lần bị thương; của mồ hôi chảy thành dòng vì cơn nắng cháy da và nước mắt khóc các chiến hữu đã nằm xuống. Nhờ thứ kinh nghiệm máu này mà Huông mới sống nhăn để đánh giặc hăng và hung hơn bất cứ ai trong đại đội. Gốc người Mèo, Huông gia nhập quân đội từ thời còn thuộc Pháp. Lính tráng trong liên đoàn 23 thường gọi Huông là Bố Già. Đây không phải là bố già của Mafia chuyên trộm cướp hay đâm thuê chém mướn mà là thứ bố già đánh giặc cứu nước. Có người hỏi bố già sao không về hưu. Huông trả lời thẳng thừng còn cộng sản là chưa về hưu được.

- Ông đi đầu ráng kiếm đường nào đi cho khỏi đụng tụi nó...

Phát nói với bố già. Huông cười ha hả.

- Trung úy đừng lo... Địa thế vùng này tôi nhắm mắt đi cũng tới Quy Nhơn...

Bốn trung đội trinh sát men theo con đường trải nhựa đầy ổ gà, sỏi đá và mìn bẫy di chuyển thật êm. Huông điều động trung đội của mình bung thành hình cánh cung. Tiểu đội 1 đi cách trung đội chỉ huy khoảng trăm thước. Trung đội 2, 3 kèm hai bên phải trái.

Trời đêm lấp lánh sao. Sương mù giăng giăng. Tiểu đoàn 11 và bộ chỉ huy liên đoàn đi bên mặt còn hai tiểu đoàn 22 và 23 đi bên trái. Tất cả lấy con lộ 24 làm chuẩn. Đại đội trinh sát của liên đoàn đi đầu dò đường, tiếp theo là đại đội 1 và 2 của tiểu đoàn 11. Hai đại đội này có nhiệm vụ bảo vệ an ninh cho bộ chỉ huy liên đoàn trong lúc đại đội 3 và 4 che chở sau lưng. Gần hai ngàn binh sĩ cầm nín như bóng ma di chuyển chậm chạp trong bóng đêm thâm u và huyền bí của núi rừng.

Tờ mờ sáng Biên ra lệnh dừng quân. Không được đốt lửa lính phải ăn gạo sấy với nước lạnh và đồ hộp

quân tiếp vụ xong tiếp tục lên đường. Trời chập choạng tối bố già báo cáo đơn vị đã tới Kon Nu, một địa điểm nằm trên con lộ 24 cách Kontum chừng ba chục cây số. Tờ về hải lòng Biên ban lệnh dừng quân nghỉ đêm. Ba tiểu đoàn đóng thành hình tam giác còn đại đội viễn thám nằm vòng ngoài.

- Cứ theo đà di chuyển này thời ba ngày nữa chúng ta sẽ đụng đường 669...

Hòa cười nói với mọi người. Biên im lặng đứng nhìn con đường ngoằn ngoèo uốn lượn trong rừng núi. Thiếu tá Thi, liên đoàn phó lên tiếng.

- Mày đừng lạc quan... Tao nghĩ tụi nó chưa dám đụng mình vì nhiều lý do. Thứ nhất tụi nó không muốn lộ mục tiêu. Thứ nhì nó chưa đánh ta vì còn chú tâm vào Kontum. Thứ ba nó sẽ đánh ta vào lúc bất ngờ nhất, vào cái lúc mà ta nghĩ tụi nó không đánh...

- Tôi đồng ý với anh... Không chừng tụi nó đón ta ở đèo An Khê...

Bằng, tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn 22 phụ họa. Biên nói một hơi dài.

- Thôi giải tán... Ai về chỗ nấy... Nhớ bảo lính im lặng. Không đốt lửa, không làm ồn, không nổ súng. Có gì dùng lưỡi lê, dao găm...

Đêm trôi qua trong bình yên. Dù không nói ra ai nấy đều thở phào. Họ hiếm có một ngày bình yên từ lâu lắm rồi. 06h00. Lệnh di chuyển bắt đầu. Đại đội trinh sát đi trước. Trung đội 1 của Huông mở đường. Tiểu đội 1 của hạ sĩ nhất Chấn lãnh nhiệm vụ dò đường. Hạ sĩ nhất thôi nhưng Chấn lại là thứ hạ sĩ nhất hạng nhất của quân lực nói chung và biệt động quân nói riêng. Ba lần lên lon của Chấn đều được tướng Giai gắn tại mặt trận. Chấn không sợ lính Bắc Việt mà trái lại lính Bắc Việt sợ Chấn. Chỉ có một tiểu đội trinh sát mà Chấn dám xâm nhập vào bộ chỉ huy của trung đoàn 95B lấy tin tức và trở về an toàn khiến cho Phát phải mời thằng em liều mạng một châu nhậu linh đình.

- Hồng Hà đây Chứa Chan... Hồng Hà đây Chứa Chan...

Chứa Chan là danh hiệu của Chấn còn Hồng Hà là danh hiệu của Huông. Vì sanh ra ở Long Khánh cho nên Chấn mới xin Phát cho mình lấy danh hiệu Chứa Chan.

- Hồng Hà tôi nghe...

Huông lên tiếng và bên kia máy giọng nói của Chấn vang lên nhỏ như tiếng thì thầm.

- ... Trình Hồng Hà có chuột... Tôi thấy dấu dép râu... Còn mới lắm... Ở bên phải đường 24... Hồng Hà nghe rõ trả lời...

- ... Hồng Hà nghe 5/5... Chứa Chan cẩn thận... Bảo mấy thằng em của anh lại gần hơn... Đừng ném chuột... Biên Hòa không muốn mình ném chuột sợ bể đồ...

- ... Chứa Chan tôi nghe rõ...

Cúp máy xong Huông gọi Phát. Hai phút sau Biên được Phát báo cáo tìm thấy dấu vết của địch. Ra lệnh cho tiểu đoàn 11 dạt về phía trái của đường 24 Biên thúc bộ chỉ huy liên đoàn băng qua con đường đá lồi lõm.

Dù mặt trời đã lên song sương mù giăng khắp nơi. Nhiều lúc đang đi Chấn và tiểu đội dừng lại vì không còn nhận định được phương hướng. Anh có cảm tưởng như một đám mây trắng khổng lồ chụp xuống khu rừng xóa nhòa đi cảnh vật. Chấn đưa tay ra dấu cho lính dừng lại chờ. Mấy phút sau sương tan dần. Chấn và tiểu đội đứng sững. Trên khoảng rừng thưa có hàng trăm, hàng ngàn dấu chân in trên nền đất đỏ.

- Hồng Hà đây Chứa Chan... Hồng Hà đây Chứa Chan...

Giọng của Chấn nhỏ dường như bị nghẹn lại.

- Hồng Hà tôi nghe...

- Chuột... Chuột nhiều lắm... Chuột cống, chuột con... Hồng Hà nghe rõ...

- Đề tôi lên... Chứa Chan nghe rõ...

- Chứa Chan tôi nghe rõ...

Biết tình hình nghiêm trọng Huông thúc tiểu đội chỉ huy mở đường. lát sau bố già đứng im nhìn hàng trăm dấu dế râu.

- Tôi thấy có bếp hoàng cầm đằng kia nữa bố...

Chấn nói với Huông. Bố già lắm bầm.

- Tao đoán tụi nó có cả trung đoàn....

Bố máy Huông gọi Phát. lát sau vị đại đội trưởng trình sát tới. Không cần quan sát anh báo cáo cho cấp chỉ huy. Biên ra lệnh cho Phát dẫn đại đội chuyển hướng đi về bên trái đường 24. Chiều tối dừng quân ăn cơm xong vị liên đoàn trưởng đứng im suy nghĩ. Đại đội trình sát đã thấy dấu địch nhưng dường như chúng đã di chuyển xuống hướng nam. Vùng này là vùng hoạt động của sư đoàn 968 và sư đoàn 3 sao vàng. Nay địch bỏ đi chắc là mở cuộc tấn công Pleiku hay Kontum. Mình đang ở Kon Rây. Nếu đi nhanh thì mình sẽ đụng lộ 669 ngày mốt. Từ đó về An Khê cũng phải mất bốn năm ngày nếu không đụng. Tránh voi chẳng xấu mặt nào. Biên mỉm cười chua chát. Đây là lần đầu tiên trong đời lính anh phải né, phải tránh địch để bảo vệ sinh mạng của lính. Bằng mọi cách anh phải đem liên đoàn 23 về Quy Nhơn. Đó là lời căn dặn của tướng Giai và được nhắc lại bởi đại tá Tất. Về tới Quy Nhơn sẽ có tàu hải quân đưa về Cần Thơ hay Phú Quốc. Tại sao lại về Cần Thơ mà không về Nha Trang hay Sài Gòn. Biên thắc mắc nhưng là một quân nhân tôn trọng kỷ luật cho nên dù thắc mắc anh cũng thi hành một cách nghiêm chỉnh lệnh của thượng cấp.

Không biết ai nói ra mà dường như tất cả quân dân cán chính của tỉnh Pleiku đều biết tin công binh chiến đấu của quân khu 2 đang sửa chữa liên tỉnh lộ 7. Dưới sự yểm trợ và bảo vệ an ninh của một tiểu đoàn biệt động quân công binh làm ngày làm đêm như muốn hoàn tất công việc càng sớm càng tốt. Theo lệnh trên xe ủi đất chỉ cần khai quang cây cối hai bên và làm sạch mặt đường để cho quân xa có thể di chuyển. Có người thắc mắc thời câu trả lời là sửa chữa lộ 7 vì đường 19 và 21 đã bị Bắc Việt phá hư nên phải dùng lộ 7 thay thế.

14- 3- 75.

23h58.

Chuẩn tướng Thân và đại tá Lý ngồi trong phòng hành quân bộ tư lệnh quân khu 2. Hồi sáng mai này tướng Phú đã cùng với một số sĩ quan tham mưu của ông bay về Nha Trang để tái phối trí lại bộ tư lệnh quân khu 2 đồng thời vẽ kế hoạch tái chiếm Ban Mê Thuột.

Trước khi đi ông ta giao quyền chỉ huy lại cho tướng Thân, đại tá Lý và đại tá Tất.

- Công binh làm đường tới đâu rồi anh?

Chuẩn tướng Thân hỏi đại tá Lý.

- Họ đã làm xong đoạn từ ngã ba đường 14 tới Cheo Reo và đang bắt đầu đoạn đường từ Cheo Reo đi Củng Sơn... Biệt động quân báo cáo đã đụng nhẹ với các đơn vị của sư đoàn 320...

Vị tham mưu trưởng quân khu 2 uống ngụm nước.

- Anh có tin của toán trinh sát quân khu?

Mắt chăm chú vào chiếc máy truyền tin đặt trên bàn trước mặt của mình chuẩn tướng Thân im lặng. Dường như đang suy nghĩ chuyện gì lung lắm cho nên ông không nghe câu hỏi của đại tá Lý. Tuy nóng lòng nhưng ông kiên nhẫn chờ đợi tin của người đại đội trưởng đại đội trinh sát tên Thiên. Tới giờ phút này kể mình tu san đạo ám độ trần thương của ông ta thành hay bại đều tùy thuộc vào một người lính. Chuẩn tướng Thân liếc chiếc đồng hồ treo trên tường. Hai cây kim chỉ giờ và phút hầu như nhập lại làm một ngay số 12 trừ cây kim giây vừa nhảy tới số 11. Ba cây kim nhập lại làm một.

- Thanh Bình đây Thiên Nga... Thanh Bình đây Thiên Nga...

Thanh Bình là danh hiệu truyền tin của chuẩn tướng Thân còn Thiên Nga là danh hiệu của trung úy Thiên, đại đội trưởng đại đội trinh sát quân khu 2. Nhanh hơn tất cả mọi người trong phòng chuẩn tướng Thân nhắc ông nói.

- Thiên Nga... Thanh Bình nghe...

- Ngôi sao vàng rực rạch bay... Thanh Bình nghe rõ trả lời...

Đại tá Lý thấy vị tư lệnh phó của mình nở nụ cười.

- Thanh Bình nghe Thiên Nga 5/5...

- Thiên Nga sẽ bay theo ngôi sao vàng để xem nó về đâu... Thanh Bình nghe rõ trả lời...

- Thanh Bình nghe rõ...

Gác máy chuẩn tướng Thân xoa tay.

- Xong... Bây giờ ta chờ xem ngôi sao vàng bay về số 7 là mình dợt...

Đại tá Lý mỉm cười. Ông biết danh từ ngôi sao vàng ám chỉ tới sư đoàn 3 sao vàng của Bắc Việt còn số 7 chính là liên tỉnh lộ số 7.

- Hồi nầy ông Lượng bên không quân có nói cho tôi biết là đã bốc pháo binh đi rồi còn ngày mai mới dọn hết M48 về Nha Trang... Tôi đã bắt liên lạc với các tiểu đoàn biệt động sau khi Ban Mê Thuột thất thủ. Các đơn vị này đã được trực thăng bốc trả về liên đoàn của họ...

Nói chưa dứt câu chuẩn tướng Thân đứng lên. Bước tới tấm bản đồ hành quân vùng 2 ông ta nói với đại tá Lý.

- Mặc dù sư đoàn 3 sao vàng có di chuyển về đường số 7 tôi nghĩ đơn vị này vẫn còn đóng chốt tại Mang Giang và An Khê và một vài vị trí dọc theo đường 19. Do đó tôi tính như thế này. Sau khi các đơn vị của sư đoàn 3 sao vàng di chuyển về đường số 7 ta sẽ bốc liên đoàn 21 biệt động quân tới một vị trí nằm giữa hai đường số 7 và 19. Họ sẽ làm nút chặn không cho các đơn vị chủ lực của sư đoàn 3 sao vàng trở lại đường 19 để truy kích ta. Ba tiểu đoàn thuộc liên đoàn 25 sẽ nhảy xuống Mang Giang để nhổ chốt xong mở đường đi trước. Tôi cũng ém liên đoàn 22 biệt động để phục kích các đơn vị chủ lực của sư đoàn 968 đang hoạt động ở khu vực Thạnh An nếu chúng truy kích ta. Thành phần còn lại của sư đoàn 23, bộ chỉ huy biệt động quân, bộ tư lệnh quân khu, tiếp vận, quân y và công binh sẽ rút lui sau cùng... Tuy nhiên để cho địch tin rằng ta rút lui bằng liên tỉnh lộ số 7 ta cũng phải dàn dựng cuộc rút lui như...

Chuẩn tướng Thân quay nhìn đại tá Lý và bắt gặp ông ta cũng đang nhìn mình.

- Tôi không muốn hy sinh bất cứ đơn vị hoặc mạng sống của bất cứ binh sĩ nhưng tôi không có chọn lựa nào khác hơn. Tôi đã bàn với sư đoàn 2 không quân về chuyện di tản các đơn vị như quân y, tiếp vận, công binh và gia đình của họ về Nha Trang nhưng không quân trả lời là không có đủ máy bay để chở. Vả lại lệnh của trung ương nhân mạnh là phải giấu kín chuyện bỏ vùng 2. Tôi không hiểu tại sao lại có cái lệnh quái ác và tàn nhẫn này. Dân chúng bấy lâu nay họ tin mình, theo mình vì mình đã bảo vệ cho họ. Nay thì mình lẳng lặng chuồn bỏ cho họ rơi vào tay cộng sản. Rồi anh sẽ thấy ba tỉnh cao nguyên nhuộm đầy máu vì sự trả thù của tụi nó...

Chuẩn tướng Thân thở dài. Mắt của ông long lanh như có lệ. Cổ dẫu tiếng thở dài đại tá Lý nghẹn lời.

- Tôi cũng thấy không có cách nào ổn hơn cách của anh. Thà mình hy sinh một ít người còn hơn chết cả lũ. Chỉ có điều là thấy lòng mình không an. Hôm qua tôi có nói chuyện với ông Cẩm. Ông nói với tôi là Mỹ nó đã xếp đặt như vậy rồi...

Đại tá Lý ngừng lại khi thấy bóng người trung sĩ trực phòng của mình lấp ló nơi cửa.

- Tôi mời anh qua phòng tôi ăn cháo trắng với hột vịt muối xong rồi mình ngã lưng một chút...

15- 3- 75. 14h00.

Ăn chưa được nửa chén cơm chuẩn tướng Thân phải học tốc tới phòng hành quân.

- Thanh Bình đây Thiên Nga... Thanh Bình đây Thiên Nga...

- Thanh Bình nghe Thiên Nga...

- Ngôi sao vàng đang bay về Thất Sơn... Thanh Bình nghe rõ trả lời...

- Thanh Bình tôi nghe rõ...

- Thiên Nga sẽ bay theo ngôi sao vàng về Thất Sơn... Thanh Bình nghe rõ trả lời...

- Thanh Bình tôi nghe rõ... Khi nào ngôi sao vàng rớt xuống Thất Sơn thời Thiên Nga nên bay về biển... Thiên Nga nghe rõ trả lời...

- Thiên Nga nghe Thanh Bình 5/5...

Chuẩn tướng Thân gác máy. Ông đã nhắc lại lệnh cho phép Thiên triệt thoái về Nha Trang sau khi theo sư đoàn 3 sao vàng về tới lộ số 7. Ông hy vọng Thiên sẽ được bình an.

Bước tới đứng nhìn bản đồ hành quân chuẩn tướng Thân có vẻ trầm tư nghĩ ngợi.

- Tôi nghĩ cái kế minh tu san đạo ám độ trần thương khó thành công nếu ta không kèm thêm vài kế phụ nữa...

Đại tá Lý bước tới đứng cạnh vị tư lệnh phó của mình. Hai sĩ quan tham mưu của quân khu 2 chụm đầu bàn tính kế hoạch triệt thoái khỏi Pleiku dưới áp lực nặng nề của địch.

Thiên ngồi tựa lưng vào thân cây. Phía bên kia là binh nhất Lành, người lính truyền tin. Đối với anh Lành không phải là một người lính thuần túy mà là một người bạn hay đúng hơn là một người em luôn có mặt trong những giờ phút nguy hiểm và gay cấn nhất của đời một người lính trinh sát. Lành không có học nhiều. Chỉ được đi học tới lớp đệ lục là bị bắt đi quân dịch. Sau khi mãn khóa ở Quang Trung Lành được về quân khu 2 rồi sau đó bổ xung cho sư đoàn 23. Cuộc đời của người lính mới tên Lành rẽ vào một khúc quanh khi Thiên lãnh nhiệm vụ thành lập đại đội trinh sát của quân khu 2. Được phép đi hết các đơn vị của sư đoàn 23 để tuyển chọn anh đã gặp người lính quê ở Chương Thiện với cái tên thật giản dị và mộc mạc. Nguyễn Văn Lành. Dù ít học nhưng Lành lại giỏi về máy móc nhất là máy móc về truyền tin. Ngoài ra Lành còn ít nói, tận tụy với công việc và tôn trọng kỷ luật.

- Tới giờ chưa anh hai?

Anh hai là tên gọi của Thiên trong đại đội. Nuốt miếng thịt ba lát, ực ngụm nước lạnh Thiên liếc nhanh đồng hồ đeo tay.

- Còn mười lăm phút nữa...

Mười lăm phút nữa mới đúng 16 giờ. Giờ để liên lạc với chuẩn tướng Thân. Tuy chỉ mới bốn giờ chiều mà trong rừng đã mờ mờ tối. Ăn hết lon thịt hộp, ực thêm một hơi nước Thiên im lặng nhìn rừng cây đang từ màu xanh thẫm chuyển dần sang đen. Anh thấy thêm một hơi thuốc lá. Ăn đồ hộp quân tiếp vụ mà không rút thuốc lá thời tanh lắm. Thiên tự nhủ thâm như thế hàng ngàn lần để bào chữa cho mình. Lính mà không hít thuốc thời không phải là lính.

- Ê Lành... Mày canh để tao hít vài hơi đỡ ghiền nghe...

- Nhớ kiểm chỗ nào kín kín nghe anh không thôi tụi nó thấy nó bắn bẻ gáo anh à...

Thiên cười im lặng khi nghe thằng em dặn dò. Chúi đầu vào gốc cây với chiếc nón đi rừng Thiên bật lửa đốt thuốc. Hít mấy hơi xong anh dụi tắt điều thuốc bỏ vào túi áo trận. Trở lại chỗ cũ Thiên ngồi im trong bóng tối. Tiếng sè sè của máy truyền tin vang lên báo cho anh biết Lành đã mở máy liên lạc với chuẩn tướng Thân.

-Thanh Bình đây Thiên Nga... nghe rõ trả lời...

- Thanh Bình nghe Thiên Nga...

- Ngôi sao vàng đã rơi xuống Thất Sơn huyền bí... Thanh Bình nghe rõ trả lời...

- Thanh Bình nghe rõ Thiên Nga... Thiên Nga hãy hót với con cọp nâu đang ở gần... Nghe rõ trả lời...

- Thiên Nga nghe 5/5...

Cuộc nói chuyện ngắn và gọn khoảng mười lăm giây đồng hồ. Lành mở tần số của đại đội để Thiên liên lạc với các trung đội trưởng xong tắt máy.

- Anh hai ngủ hả anh hai?

- Ủ...

Trả lời xong Thiên ngồi tựa lưng vào gốc cây. Bóng tối mông lung. Tiếng gió thổi ào ào đưa Thiên vào giấc ngủ sau một ngày mệt nhọc.

Giấc mơ của một người tỵ nạn

Chương 9

- Anh hai... Dậy anh hai...

Tiếng gọi của Lành khiến cho Thiên mở mắt. Nặng le lói. Sương mù lẫm đẫm. Không khí rét mướt. Lành cười trao cho Thiên cái ly bằng nhựa ngã màu nâu.

- Cái gì vậy?

- Cà phê... Anh nhâm nhi chút đi. Cà phê Ban Mê Thuật thứ thiệt đó nghe anh...

- Mà y số dách... Sáng mà được uống cà phê thì còn gì bằng...

- Anh hít không?

Lành cười rút trong túi áo ra gói Lucky. Thiên tròn mắt.

- Mà y kiếm ở đâu ra thứ này. Mỹ nó dọt rồi nên thứ này hiếm và quý còn hơn vàng...

Lành cười lấy mắt với Thiên.

- Tôi quen với con nhỏ bán đồ Mỹ ở chợ trời... Nghe tôi nói sắp đi hành quân nên nó ủng hộ tôi một gói Lucky...

Thiên bật cười.

- Nó còn ủng hộ mà y cái gì nữa không?

Lành đỏ mặt vì hiểu cái ý trong câu hỏi của Thiên.

- Nó tên Đào... Không có đâu anh... Tụi này tính chuyện đứng đắn mà anh. Mai một khi nào đi phép tôi sẽ dẫn nó về nhà ra mắt ba má của tôi...

Thiên dẫu tiếng thờ dài. Anh không muốn nói ra cho thằng em của mình biết là nó sẽ không có dịp dẫn người tình về nhà ba má. Anh đã được chuẩn tướng Thân dặn dò là khi xong công tác hãy tìm đường rút về Tuy Hòa hay Nha Trang. Ba tỉnh miền cao nguyên cũng như dân chúng sẽ bị bỏ rơi. Dù không có gia đình hay thân thuộc ở Pleiku anh cũng cảm thấy buồn rầu và thương tiếc cho cái thành phố xinh đẹp, thơ mộng này một khi nó lọt vào tay cộng sản. Người dân hiền lành và chất phác của Pleiku làm sao sống dưới bàn tay hung bạo của loài quỷ đỏ. Em Pleiku má đỏ môi hồng sẽ không còn nữa. Thiên lắc đầu thờ dài. Rút điều thuốc đưa lên mũi ngửi anh hít hà.

- Hôm rày tao rít toàn Bastos quân tiếp vụ nản quá...

Chúi đầu vào gốc cây Thiên bật lửa đốt thuốc. Hít một hơi thật dài xong nhả khói ra từ từ anh lại hộp ngum cà phê rồi lim dim tận hưởng hương vị của hai thứ tầm thường mà không thể thiếu đối với lính.

- 1000 đây 500... 1000 đây 500... Nghe rõ trả lời...

Lành trao ống liên hợp cho Thiên. Khi liên lạc trong đại đội danh hiệu của Thiên là 1000 còn 500 là danh hiệu của chuẩn úy Năm, trung đội trưởng trung đội 1.

- 1000 tôi nghe...

- Máy thăng con của 500 đã tìm thấy dây cáp... Nghe rõ trả lời...

Thiên nhòm người dậy khi nghe báo cáo của chuẩn úy Năm.

- 1000 sẽ gặp 500... Nghe rõ trả lời...

Thiên cúp máy. Hít hơi thuốc thật dài, uống cạn cà phê Thiên nói với Lành.

- Mày gọi máy bảo thăng 2 và 3 chuẩn bị bắt tay với thăng 1...

Hít thêm hơi thuốc nữa Thiên mới chịu dụi tắt. Lành đang lui cui thu dọn và hủy dấu vết. Lệnh di chuyển bắt đầu. Bóng áo xanh chìm mất trong sương mù.

Thiên và Năm đứng im. Trước mặt họ là sợi dây điện thoại màu xanh vắt trên cành cây cao không quá đầu người. Năm thì thầm.

- Anh tính sao... Không chừng mình đã lọt vào vùng của tụi nó... Có thể đây là bộ tư lệnh sư đoàn với ông tướng một hai sao...

Thiên gật đầu. Phải là vùng hoạt động của bộ tư lệnh sư đoàn cho nên lính tráng mới mắc dây điện thoại để cho các sĩ quan cao cấp liên lạc với nhau. Nếu đúng như vậy thì bộ tư lệnh sư đoàn 3 sao vàng đã chuyển quân về lộ số 7 để chuẩn bị cho cuộc phục kích vào đoàn quân triệt thoái khỏi Pleiku của quân khu 2. Ngẫm nghĩ giây lát Thiên nói với ba trung đội trưởng.

- Tôi sẽ báo cáo với bộ tư lệnh. Phần ba ông chuẩn bị kiểm đường dợt. Tiểu đoàn 72 biệt động quân đang ở Cheo Reo. Minh ráng tới đó gặp họ...

23h55. Chuẩn tướng Thân vẫn còn ngồi tại phòng hành quân trước chiếc máy truyền tin. Ông chờ tin của Thiên lần cuối cùng trước khi ban lệnh triệt thoái. Ông muốn biết chắc rằng bộ tư lệnh và các đơn vị chủ lực của sư đoàn 3 sao vàng đang có mặt ở lộ số 7. Ông không muốn đem sinh mạng của lính và của chính mình ra đánh canh bạc cuối cùng nếu không quyết chắc mình sẽ thắng.

- Thanh Bình... Thanh Bình đây Thiên Nga... Nghe rõ trả lời...

Chuẩn tướng Thân chụp lấy ống nói như sợ có người khác dành lấy.

- Thiên Nga... Thiên Nga... Thanh Bình tôi nghe...

- Ngôi sao vàng đã rơi xuống Thất Sơn rồi. Thiên Nga thấy dây cáp... Thanh Bình nghe rõ trả lời...

- Thanh Bình nghe rõ...

Gác ông nói chuẩn tướng Thân nở nụ cười hài lòng. Kế mình tu san đạo của ông đã thành hình. Bây giờ tới lúc ông phải ám độ trần thương. Ông phải chạy, chạy thật êm, thật nhanh để địch không hay biết. Tuy nhiên ông không tin mình có thể che tai bịt mắt tình báo của địch được bởi vì ông phải chạy với toàn bộ binh sĩ của mình và vợ con của họ nữa. Muốn đi một cách an lành ông phải tìm cách đốn gục kẻ rượt theo mình.

Chuẩn tướng Thân, đại tá Lý và đại tá Tất ngồi trong phòng hành quân của bộ tư lệnh quân khu 2. Ba người im lặng không ai nói chuyện với ai. Họ kiên nhẫn chờ đợi. Chờ báo cáo từ liên đoàn 25 biệt động quân.

- Thanh Bình đây Tùng Thiện... nghe rõ trả lời...

Chuẩn tướng Thân ra hiệu cho đại tá Tất trả lời. Vị chỉ huy trưởng biệt động quân vùng 2 nhắc ông liên hợp.

- Thanh Bình nghe Tùng Thiện ...

- Máy thẳng con của tôi dọn sạch rác rưởi trên đường rồi... Thanh Bình nghe rõ trả lời...

- Thanh Bình nghe 5/5... Đúng 02h00 Tùng Thiện bắt đầu đi tới điểm hẹn... Nghe rõ trả lời...

- Tùng Thiện nghe 5/5...

Đại tá Tất gác máy. Tới phiên chuẩn tướng Thân nhắc ông liên hợp ra lệnh cho liên đoàn 21 biệt động quân đang chờ ở phi trường Cù Hanh.

04h00. 16- 04- 1975. Ba chiếc M113 đi đầu. Gần năm chục quân xa mui che kín mít theo sau. Kế đó hơn chục chiếc xe jeep kéo đại bác 105. Cuối cùng là đoàn quân xa mười bánh được hộ tống bởi bốn chiếc M41 và một đại đội của sư đoàn 23. Đoàn xe dài lê thê chậm chạp lăn bánh trên quốc lộ 14 từ Pleiku về Ban Mê Thuột. Ra khỏi thị trấn đoàn xe chạy nhanh hơn. Khoảng mười hai giờ trưa đoàn xe rẽ vào liên tỉnh lộ 7 đi Cheo Reo.

Cùng thời gian đó một đoàn quân xa hơn hai trăm chiếc lặng lẽ rời thị trấn Pleiku bằng quốc lộ 19. Cũng mui che kín mít, cũng được hộ tống bằng thiết giáp, pháo binh và bộ binh đoàn xe chạy nhanh trên con lộ tráng nhựa rộng rãi. Tuân theo khẩu lệnh của tư lệnh phó quân nhân các cấp đã thiêu hủy mọi giấy tờ cùng tài liệu mật. Tất cả vật dụng không quan trọng hoặc không cần thiết đều được bỏ lại hoặc phá hủy không cho địch sử dụng. Riêng gia đình binh sĩ chỉ được phép mang theo lương khô đủ dùng ba ngày. Phần quân nhân phải trang bị súng đạn và đặt trong tình trạng tác chiến. Mọi người phải giữ im lặng

và tuân theo lệnh cấp chỉ huy. Binh sĩ nào vô kỷ luật và bất tuân lệnh thượng cấp sẽ bị bắn bỏ ngay tại chỗ. Đại đội quân cảnh có nhiệm vụ giữ gìn an ninh và bắt giữ kẻ bất tuân thượng lệnh.

10h00. Ngồi trên chiếc jeep dẫn đầu đoàn xe di tản chuẩn tướng Thân ra lệnh dừng lại khi ra khỏi Pleiku chừng mười cây số. Bước tới chỗ mấy quân nhân biệt động quân đang đứng ông bắt tay trung tá Tuấn và các sĩ quan tham mưu của liên đoàn 22 biệt động quân.

- Tình hình ra sao?

Tuấn cười tươi.

- Thừa tư lệnh phó... Mấy thằng con của tôi đã dàn trận xong rồi...

Gật đầu cười tỏ vẻ hài lòng chuẩn tướng Thân vỗ vai Tuấn.

- Khá lắm... Sau khi anh đi rồi nếu tụi nó rượt theo thời em cứ làm đúng như lời anh dặn... Nhớ là phải dợt

cho nhanh để anh cho xe đón em tại điểm hẹn...

- Tuân lệnh tư lệnh phó...

Giơ tay chào thượng cấp vị liên đoàn trưởng biệt động quân cùng binh sĩ biến mất trong rừng cây. Trở lại xe jeep chuẩn tướng Thân ra lệnh đoàn công voa tiếp tục cuộc hành trình.

Thiếu tá Tráng, bí danh Mười Đạo, tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn K7, thuộc trung đoàn Quyết Thắng của sư đoàn 968 đứng nhìn khu rừng trước mặt mình. Cây cối ngã rạp vì bom đạn. Những xác chết nằm rải rác trên mặt đất loang lổ máu. Phía bên phải của hẻm là con đường trải nhựa. Quốc lộ 19. Con đường huyết mạch nối liền miền duyên hải trung phần với Pleiku. Mười hai giờ đêm hôm qua hẻm nhận lệnh chỉ huy tiểu đoàn bôn tập về vùng Mang Giang để yểm trợ cho tiểu đoàn 201 của sư đoàn 3 sao vàng đang đóng chốt tại Mang Giang. Từ Thanh An tới đèo Mang Giang gần năm sáu chục cây số nhưng muốn điều động một tiểu đoàn bộ chiến kèm theo tăng và pháo hẻm cũng phải mất hai ngày. Vì thế mà hẻm tới chậm. Hàng trăm xác chết mất đầu, cụt chân, mất nửa người nằm trên đất, trong giao thông hào, hố cá nhân chứng tỏ cho hẻm biết là tiểu đoàn 201 đã tan hàng hoặc phải tháo chạy vì sự tấn công của địch.

Điều khiến cho hẻm băn khoăn là đơn vị nào đã nhỏ, đã búng tiểu đoàn 201, đơn vị thiện chiến và quyết tử của bộ đội miền bắc.

- Trình đồng chí tiểu đoàn trưởng... Tiểu đoàn 201 của ta đã đụng với biệt động quân...

Một sĩ quan tiền sát báo cáo. Nụ cười nhạt thếch nở trên môi Mười Đạo.

- Lại mấy thằng mũ nâu...

Bây giờ tới phiên hẻm phải nhỏ chốt Mang Giang đang được tử thủ bởi một trong những đơn vị thiện chiến và can trường của địch. Chỉ có khoảng năm ba cây số thôi nhưng Mang Giang giống như một cục xương quá lớn nằm nghẹn ngay cổ họng, nuốt vào không được mà khạc ra cũng không được. Dù sao hẻm cũng phải đánh vì đó là lệnh của thượng cấp. Bộ tư lệnh sư đoàn cho hẻm nửa ngày để nhỏ chốt.

Sau mười lăm phút nghe báo cáo tình hình và nửa giờ điều nghiên địa thế hẻm ra lệnh cho tiểu đoàn tiến tới. Binh sĩ di chuyển theo hình cánh cung. Tuy nhiên quân đi chưa được

trăm mét Mười Đạo nghe tiếng súng nổ rền phía trước mặt của mình. Dạn réo trong không khí. Dạn xé cành cây. Dạn cày trên mặt đất. Tiếng lựu đạn nổ ầm ầm.

- Biệt Động Quân sát... Biệt Động Quân xung phong...

Tiếng la át cả tiếng súng M16, AK47, tiếng còi và lựu đạn nổ. Bóng áo rằn thấp thoáng xa xa. Mười Đạo hét vang trong máy liên hợp.

- Xung phong... Xung phong...

Rét... Mặt đất trước chỗ hấn đứng bị đạn M60 xối tung lên. Tên lính mang máy truyền tin ngã chúi vào gốc cây. Chiếc máy truyền tin lăn trên đất.

- Lui... Rút lui...

Mười Đạo la làng. Các sĩ quan chỉ huy của tiểu đoàn K7 lúng túng. Một phút trước chúng được lệnh xung phong giết hết đám Mỹ Ngụy cứu nước mà bây giờ lại nhận lệnh chém về nên do dự không biết phải ra lệnh xung phong hay chém về.

- Biệt động quân xung phong... Biệt động quân sát...

Tiếng la của đoàn lính mũ nâu khiến cho bộ đội K7 xanh mặt.

- Rút... Rút lui...

Mười Đạo hét trong ống liên hợp. Bộ đội của tiểu đoàn K7 chưa đánh đã tan hàng khi biết mình đụng phải lính mũ nâu. Trung đội súng nặng tức tốc bắn cản đường cho đồng chí tiểu đoàn trưởng chém về vì bị phục kích bởi binh sĩ của liên đoàn 22 biệt động quân.

Tiếng súng thưa dần. Tiếng hô xung phong cũng im luôn. Dùng ống dòm quan sát trận đánh hù của đại đội 1, tiểu đoàn 62 xong Tuấn nói với Hân, tiểu đoàn trưởng.

- Thôi mình dọt... Chú mày ra lệnh cho mấy thằng em tới điểm hẹn. Trễ hẹn là mình tội bộ về Tuy Hòa đây. Nếu tụi nó đuổi theo thời để cho thằng 21 đốt pháo mừng tụi nó...

Đoàn công voa được lệnh dừng lại nơi ngã ba của quốc lộ 19 và tỉnh lộ 662 để nghỉ đêm.

Chuẩn tướng Tấn, đại tá Lý và chuẩn tướng Thân đứng nhìn con đường ngoằn ngoèo uốn lượn. Hai bên rừng cây ngút ngàn. Đồi cao đồi thấp chập chùng. Ba sĩ quan cao cấp chỉ huy đoàn quân triệt thoái nặng mặt lo âu. Hai ngày qua quân di chuyển không gặp trở ngại nào ngoại trừ pháo của địch rót trên đường càng lúc càng nhiều hơn. Mấy chiếc quân xa chở gia đình binh sĩ bị trúng pháo khiến cho mấy chục người chết và hàng trăm bị thương nặng nhẹ. Tiếng đàn bà và trẻ con la khóc khiến cho binh sĩ xuống tinh thần. Dường như biết trước cộng quân sẽ chặn đánh trên đoạn đường sắp tới nên chuẩn tướng Thân phải tung các tiểu đoàn biệt động quân lục soát cũng như chặn đánh không cho địch tấn công đoàn xe di tản.

- Chiều mai mình sẽ tới An Khê...

Tiếng nói của đại tá Lý bay tan trong cơn gió thổi mạnh của buổi chiều sắp tắt.

- Anh đoán tụi nó đã phá cầu sông Ba?

Đại tá Lý im lìm trước câu hỏi của chuẩn tướng Thân. Lát sau ông ta thở dài.

- Tôi nghĩ tụi nó không phá cầu bởi vì chúng sẽ dùng cầu để chuyển quân về đánh Tuy Hòa...

- Chúng mà phá cầu thì kẹt mình lắm...

Chuẩn tướng Thân nhìn đại tá Lý. Ánh mắt của ông ta nhuốm nhiều lo âu và suy nghĩ.

- Anh có tin gì về đoàn xe trên lộ số 7?

Đại tá Lý thở dài.

- Hơn năm trăm sĩ quan và binh sĩ bị chết, bị thương hoặc bị bắt. Tiểu đoàn 72 biệt động quân cũng bị thiệt hại nhưng không có báo cáo rõ rệt. Những người còn lại đang trên đường về Củng Sơn...

Chuẩn tướng Thân nhớ tới Thiên và đại đội trinh sát. Ông hy vọng họ còn sống sót.

- Tư lệnh... Tư lệnh...

Trung úy Hạnh trao ống liên hợp cho chuẩn tướng Thân.

- Thanh Bình... Thanh Bình đây Tùng Thiện... nghe rõ trả lời...

Nghe giọng nói không được bình thường của trung tá Tuấn, liên đoàn trưởng liên đoàn 22 biệt động quân chuẩn tướng Thân biết có chuyện xảy ra.

- Thanh Bình nghe Tùng Thiện... Thanh Bình tôi nghe anh 5/5...

- Đụng... Mấy thằng con của tôi đụng tứ tung... Tụi nó bu tôi như đĩa rút không ra...

Tăng... Tụi nó có tăng, pháo...

Tuấn nói một hơi dài. Mặc dù lời nói đứt quãng nhưng chuẩn tướng Thân cũng hình dung ra biệt động quân đang đụng nặng. Qua máy truyền tin ông nghe có tiếng súng nổ, tiếng đại bác, súng cối nổ âm âm.

- Thanh Bình đây Tùng Thiện... Nghe rõ trả lời...

- Thanh Bình nghe Tùng Thiện...

- Tùng Thiện tôi sẽ không đúng hẹn... Thanh Bình cứ đi... Nghe rõ trả lời...

- Thanh Bình nghe rõ... Good luck...

Chuẩn tướng Thân trao ống nói cho Hạnh. Âm... Âm... Âm... Bụi đất tung mịt mù. Pháo của địch rơi khắp nơi. Bên phải. Bên trái. Trước mặt. Sau lưng. Từng chiếc quân xa tung lên cao rồi rơi xuống. Đất đá bay rào rào. Pháo rơi trên mặt đường. Chuẩn tướng Thân và đại tá Lý đứng cạnh nhau bên lề đường nhìn cảnh tượng đoàn công voa mấy trăm chiếc đang hứng pháo. Ngay cả mấy chiếc thiết giáp cũng nằm im chịu trận. Thịt xương văng tứ tung. Tiếng người la hét chìm mất trong tiếng nổ cuồng nổ của đại bác 130 ly, 152 ly, hỏa tiễn 122 ly... Mọi người hầu như tê liệt không còn một phản ứng nào hơn là đứng im để rồi nếu không may mắn sẽ lãnh một miếng miếng cắt đứt tay chân hoặc một phần thân thể. Người ta làm được gì trong thứ âm thanh cuồng nổ, hận thù và chết chóc. Quên hết. Quên tuốt luốt. Quên cả mình. Quên người ngồi bên cạnh. Quên cả cái chết. Chỉ còn lại nỗi kinh hoàng làm tê cứng tế bào của não bộ, bất động tay chân và co rúm thân thể. Người người vật vã, cảm thấy mình nhỏ bé và bất lực trong thế giới cuồng nổ của âm thanh và ánh lửa rực sáng lên từng hồi.

Cường độ pháo tăng dần. Nhìn cảnh tượng pháo rơi trên đường chuẩn tướng Thân quay sang nhìn đại tá Lý. Hai sĩ quan cao cấp đều hiểu là họ đang lâm vào tình cảnh nguy hiểm. Muốn tránh khỏi cuộc truy kích của địch họ phải chạy đua với thời giờ. Dù thiện chiến, dù can trường cách mấy biệt động quân cũng không cản nổi một biển người hung bạo và đầy áp hận thù được yểm trợ bằng những loại vũ khí giết người tối tân mà con người có thể có được.

- Chạy... Chạy...

Chuẩn tướng Thân hét trong ống nói. Bỏ mặc những chiếc xe còn đang bốc cháy. Bỏ mặc xác người nằm la liệt trên đường. Bỏ mặc người bị thương đang kêu la than khóc đoàn công voa mấy trăm chiếc tháo chạy trong kinh hoàng và trong tiếng nổ kinh khiếp của trăm ngàn quả đại pháo rơi trên đầu.

Trung tá Tuấn nhìn vào mặt đồng hồ dạ quang. 23h00. Giờ di quân. Tiểu đoàn 62 sẽ di chuyển tới điểm số 1. Sau đó tiểu đoàn 88 sẽ vượt qua 62 để tới điểm số 2. Rồi tiểu đoàn 95 và bộ chỉ huy liên đoàn sẽ tới điểm số 3. Bằng cách rút lui như vậy Tuấn hy vọng sẽ khiến cho địch không biết mình làm gì đồng thời tránh chạm súng với địch. Lời dặn dò của thiếu tướng Giai và của đại tá Tất về việc bảo toàn lực lượng của biệt động quân hiện lên trong đầu của ông ta.

Hân chỉ huy tiểu đoàn 62 im lặng di chuyển trong đêm. Đại đội 1 đi đầu. 2 bên trái, 3 mặt

và đại đội chỉ huy đi sau. Súng mở auto, lính được lệnh tránh làm ồn, không được nổ súng trừ trường hợp địch bắn trước. Sương mù dày đặc. Khí núi lạnh căm. Người đi sau không thấy rõ người đi trước. Nhiều lúc chỉ đoán mà đi theo. Từ chỗ đóng quân tới điểm số 1 cách hai cây số mà tiểu đoàn phải đi hơn một giờ. Sau khi tiểu đoàn 62 báo cáo tới điểm 1, tiểu đoàn 88 bắt đầu di chuyển rồi tới phiên tiểu đoàn 95. Đúng 3 giờ sáng liên đoàn 22 đã rút khỏi vòng vây của địch. Tuy nhiên Tuấn cùng bộ chỉ huy liên đoàn cũng như các tiểu đoàn trưởng đều biết họ chưa thoát ra khỏi vùng hoạt động của các đơn vị chủ lực của sư đoàn 3 sao vàng và sư đoàn 695. Họ còn một cục xương khó nuốt nhất là đèo An Khê, nơi mà trung đoàn 95A của địch đang đóng chốt tử thủ.

06h00. Tuấn an tâm khi nghe Hán báo cáo đã gặp đường 662, liên tỉnh lộ nối đường số 7 với quốc lộ 19 từ Cheo Reo đi An Khê. Ông và bộ tham mưu liên đoàn chụm đầu vào tấm bản đồ.

- Mình đang ở đây...

Tuấn chỉ tay vào một chấm đỏ trên bản đồ nằm sát đường 662.

- Sau lưng mình là cao điểm 882. Nếu không kẹt con sông Ba trước mặt thì mình có thể đi tắt tới An Khê...

- Ông Tất bây giờ đang ở đâu?

Thành, liên đoàn phó hỏi. Tuấn đốt điếu thuốc.

- Ông và ông Thân ở đây...

Tuấn chỉ vào một vị trí cách ngã ba giao điểm của đường 662 và quốc lộ 19 chừng vài cây số.

- Nếu mình đi nhanh thì sẽ gặp họ và cả bọn sẽ về An Khê...

- Chốt An Khê khó nhỡ lắm. Tôi nghĩ mình với liên đoàn 25 đánh mặt tây còn hai liên đoàn 23 và 21 thọc ngang hông thì có hy vọng nhiều hơn...

Tuấn gạt đầu hít hơi thuốc.

- Tôi sẽ bàn với ông Tất và ông Thân sau. Bây giờ anh cho mấy đứa con của mình đợt...

Người lính giữ máy liên lạc đưa ông liên lạc. Nói chuyện một hồi xong Tuấn quay sang Thành.

- Chuẩn tướng Thân chấp thuận ý kiến của anh. Tuy nhiên ông ta còn nói thêm là có thể mình sẽ đụng tụi nó dài dài từ đây tới đèo An Khê. Đoàn công voa bị pháo tơi bời...

Ba tiểu đoàn dàn hàng ngang lấy con lộ làm chuẩn tiến về hướng quốc lộ 19. Khoảng xế chiều đại đội trinh sát báo cáo đã gặp ngã ba. Mọi người đều thờ phào. Ít nhất họ còn sống, còn có được giây phút bình yên và thoải mái. Dù cấp chỉ huy chưa ra lệnh lính tự động đào hố cá nhân và lo nấu cơm chiều. Khoảng 17h00 mọi người nghe tiếng máy xe rồi đoàn công voa xuất hiện. Tuấn và các sĩ quan bộ tham mưu liên đoàn đứng bên lề đường nhìn đoàn công voa chậm chạp bò qua chỗ họ đứng. Không có chiếc nào còn nguyên vẹn. Họ thấy những cặp mắt thất thần và ngơ ngác. Những khuôn mặt còn in dấu vết kinh hoàng. Những khuôn mặt còn in vết máu khô. Những xác chết nằm trong lòng xe phảng phất mùi máu tanh tanh.

Đại tá Tất chậm chạp bước xuống khỏi xe jeep. Tuấn giơ tay chào.

- Chỉ huy trưởng bị thương?

- Nhẹ thôi... Chỉ một miếng miếng vào vai. Mấy thằng con của anh ra sao?

- Cũng thiệt hại chút chút...

Hai chiếc xe jeep trở tới. Mọi người giơ tay chào chuẩn tướng Thân và đại tá Lý.

- Gặp các anh tôi bớt lo. Ít nhất tôi không sợ tụi nó tấn công... Pháo thì trời kêu ai nấy dạ...

Vị tư lệnh phó quân khu 2 nói đùa. Đại tá Lý nhìn Tuấn.

- Mình còn hai nút chặn nữa thôi. Thứ nhất là cầu sông Ba. Mình phải ngăn không cho tụi nó phá cầu nếu không mình sẽ bị kẹt ở đây lâu lắm...

- Tôi hiểu ý của đại tá... Tụi này sẽ cố gắng...

Cơm nước xong Tuấn họp ba tiểu đoàn trưởng.

- Mình nhận lệnh phải lấy cầu sông Ba. Phải lấy cầu còn nguyên vẹn để cho xe cộ lưu thông được... Ba ông nghĩ thế nào?

Ba vị tiểu đoàn trưởng im lặng. Họ thấy ngay cái khó khăn. Chiếm cầu thời họ có thể làm được dù khó khăn và thiệt hại sinh mạng của lính. Nhưng chiếm lại cây cầu còn nguyên vẹn trong tay các đơn vị tử thủ của địch thời khó khăn vô cùng. Tuy nhiên lệnh thượng cấp đã ban thời họ phải thi hành.

- Mỗi ông lựa một đại đội kéo tới cầu An Khê. Phần tôi sẽ điều động liên đoàn tới sau. Liên đoàn 21 của ông Đậu lãnh phần mở đường còn 25 đoạn hậu và bảo vệ đoàn công voa...

Chánh, tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn 88 nhìn Tấn, tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn 95. Rít hơi thuốc Tấn cười.

- Tôi nghĩ đánh ban đêm tiện hơn. Đại đội của tôi đánh đầu cầu phía bên kia, anh Hân đưa đầu cầu phía bên này còn anh Chánh đột kích dưới nước để cắt dây mìn của tụi nó...

Mỉm cười Tuấn vỗ vai Tấn.

- Ông có ý kiến hay... Đột kích ban đêm thời dễ hơn...

23h00. Trong lúc mọi người đã ngủ say ba đại đội biệt động quân âm thầm kéo tới An Khê. Đại đội 1 của tiểu đoàn 95 do Tấn chỉ huy vượt sông qua phía bên kia. Đại đội 2 của tiểu đoàn 88 dưới quyền điều động của Chánh phục hai bên bờ sông còn đại đội 3 của tiểu đoàn 62 do Hân nắm kéo tới gần đầu cầu. Tất cả ba đại đội đều được trang bị dao găm, lưỡi lê, lựu đạn và súng cá nhân. Mọi thứ cồng kềnh đều được để lại. Đúng 05h00 sẽ đồng loạt nổ súng.

Trời tối đen. Sấm nổ ầm ầm. Nép mình sau thân cây nhìn về tháp canh mờ mờ Hân nói với Bảo, đại đội trưởng đại đội 1.

- Hy vọng trời mưa... Mưa to gió lớn là trời giúp mình...

Bảo cười lặng lẽ trong bóng tối.

- Anh nói đúng. Mưa gió lạnh lẽo như thế này thời tụi nó chẳng căng ngủ... Mình đánh đặc công là chắc ăn trăm phần trăm...

Đang ngủ gà ngủ gật mọi người trong đoàn quân di tản đều choàng dậy khi nghe tiếng súng nổ về hướng đông. Người lính truyền tin trao ống nói cho Tuấn.

- Tùng Thiện... Tùng Thiện đây Hồng Hạnh... Nghe rõ trả lời...

- Tùng Thiện nghe Hồng Hạnh...

Tuấn nghe giọng nói của Hân vang lên trong ống liên hợp.

- Hồng Hạnh đang đứng uống cà phê trên cầu sông Ba... Tùng Thiện nghe rõ trả lời...

- Tùng Thiện nghe Hồng Hạnh... Minh sẽ gặp lại...

Trao ống liên hợp cho người lính mang máy Tuấn mỉm cười hớp ngụm cà phê nóng. Tuy khí núi lạnh ngắt vào sáng sớm mà anh cảm thấy ấm áp trong lòng vì cái tin mà Hân đã báo cáo. Cầu sông Ba không bị tụi vẹt giựt sập thời anh bớt đi một mối lo. Bây giờ chỉ còn một chương ngại duy nhất là đèo An Khê. Nhỏ được nó là đường về Quy Nhơn sẽ mở rộng.

Giấc mơ của một người tỵ nạn

Chương 10

00h00. Bãi biển Thuận An đầy đặc người ngồi hay đứng trong im lặng. Trên biển đen lặng sóng chợt xuất hiện vô số chiến hạm. Giống như những con cá khổng lồ các tàu chiến từ từ ụp bãi. Pháo binh và thiết giáp xuống tàu trước trong lúc quân bộ nằm lại giữ an ninh bờ biển. Trong im lặng và trật tự các đơn vị của sư đoàn 1, biệt động quân, thủy quân lục chiến, thiết giáp và pháo binh lặng lẽ lên tàu. Khi mặt trời lên bãi biển vắng lặng trừ những dấu giày đinh còn in trên cát.

- Thừa trung tướng các liên đoàn 21, 22, 23, và 25 biệt động quân đang trên đường về Phú Quốc...

Tướng Trưởng im lặng nghe Đào trình bày tin tức về các liên đoàn biệt động quân vừa triệt thoái khỏi cao nguyên. Đốt điều thuốc ông ta lên tiếng.

- Còn số phận của sư đoàn 23?

Đào nhìn Vinh và thấy bạn cũng đang nhìn mình rồi Vinh tăng hắng tiếng nhỏ trả lời câu hỏi của cấp chỉ huy.

- Tôi cố gắng liên lạc với bộ tư lệnh quân khu 2 ở Nha Trang nhưng vì tình hình rối rắm cho nên họ bảo không có một ước tính chính xác nào về sự tồn thất của sư đoàn 23. Một vị sĩ quan cấp tá thuộc bộ tham mưu của tướng Phú nói với tôi là có thể quân số của sư đoàn 23 chỉ còn lại phân nửa hoặc có thể ít hơn...

Tướng Trưởng khẽ thở dài. Trầm ngâm giây lát ông ta nói bằng giọng gượng gạo.

- Thôi cũng được... Việc gì đến phải đến... Chúng ta đã làm hết sức của mình để cứu vãn quân khu 2. Ít ra năm liên đoàn Biệt Động Quân không bị tan hàng...

Hít hơi thuốc tướng Trưởng quay sang đại tá Hùng.

- Thừa tư lệnh... Tôi đã nói chuyện với thiếu tướng Hinh. Ông ta cho biết là mặc dù gặp khó khăn và bị tổn thất nhưng các đơn vị của sư đoàn 3 cũng đã rút về bờ biển để chờ tàu hải quân đón...

Vị tham mưu trưởng của quân khu 1 ngừng lại uống ngụm nước.

- Phần sư đoàn 2 của chuẩn tướng Nhựt từ Chu Lai đã rút về cù lao Ré, một vị trí quan trọng vì kiểm soát được thủy lộ từ Đà Nẵng vào Quy Nhơn hoặc Nha Trang... Riêng tướng Diêm phải gặp nhiều khó khăn nhất. Cộng quân đã cắt quốc lộ 1 từ Huế vào Đà Nẵng thành từng nút chặn cho nên ông ta không thể rút về Đà Nẵng bằng đường bộ. Phi cơ thời có lại không có bãi đáp thành ra chỉ còn có hải quân. Thiếu tá Đào đã làm việc 24/24 mới có đủ tàu hải quân...

Hùng quay nhìn người sĩ quan hải quân đang ngồi lim dim trên ghế.

- Thừa trung tướng... Tư lệnh của tôi đã có mặt trên HQ 11 để trực tiếp chỉ huy cuộc di tản. Tôi chỉ làm nhiệm vụ liên lạc mà thôi...

Dù lim dim mắt như ngủ nhưng Đào cũng nghe được câu nói của đại tá Hùng. Tướng Trưởng hơi mỉm cười rồi ra dấu cho vị tham mưu trưởng của mình nói tiếp.

- Cuộc triệt thoái trong vòng bí mật của quân khu 1 sẽ kéo dài bảy ngày. Sau đó tin triệt thoái sẽ được chính thức thông báo cho dân chúng...

Ngừng lại đốt điều thuốc hít hơi dài dài tá Hùng cất giọng trầm khàn và buồn.

- Đây chính là lúc hỗn loạn mới thực sự bắt đầu. Lính với dân sẽ chạy... Người sẽ chết nhiều lắm...

Liếc nhanh tướng Trưởng Đào thấy ông ta cúi đầu nhìn xuống như không để cho ai thấy mình ứa nước mắt. Giọng nói của Hùng vang lên chậm chậm.

- Toàn gia đình tôi đều ở lại Huế. Ba tôi không muốn di tản. Ông nói ông sẽ ở lại để chấp nhận số phận của mình. Ông muốn được chết nơi chính ông sinh ra và lớn lên...

Không khí trong phòng hành quân dường như đặc lại khiến cho người ta cảm thấy khó thở.

- Các sư đoàn 1, 2 và 3; mỗi sư đoàn sẽ bị thiệt hại chừng một trung đoàn. Ngay cả biệt động quân và thủy quân lục chiến cũng vậy...

Tướng Trưởng hắng giọng.

- Hùng làm như thế là giỏi quá rồi. Triệt thoái được một quân đoàn dưới áp lực nặng nề của địch và chỉ trong thời gian mười ngày thời không ai làm hơn được. Ta phải chấp nhận sự thiệt hại để địch không nghi ngờ về kế hoạch Giải Phóng Miền Bắc của ta...

Tin nổ ra lớn hơn sấm. Tin lan ra nhanh hơn điện. Huế sẽ bị bỏ. Triệt thoái. Di tản chiến thuật. Đó là những danh từ mà quân và dân vùng hỏa tuyến được nghe từ một người đáng tin cậy nhất. Trung tướng Ngô Quang Trưởng, tư lệnh quân khu 1 và vùng 1 chiến thuật. Dân chúng cố đô xôn xao. Binh sĩ ngơ ngác. Tướng tá bồn chồn và thắc mắc. Tại sao lại bỏ Quảng Trị và Thừa Thiên cho cộng quân? Chính tướng Lâm Quang Thi, tư lệnh phó vùng 1 đã phát biểu là xã áp tốt quá mà tại sao Sài Gòn lại ra lệnh bỏ. Dù thế nào đi chăng nữa thời mọi người cũng chuẩn bị di tản. Cùng lúc đó các đơn vị chủ lực của cộng sản Bắc Việt cũng chuẩn bị để tấn công quân lực Việt Nam Cộng Hoà còn đồn trú ở vùng 1 khi cuộc triệt thoái bắt đầu.

Huế bị bỏ thời Đà Nẵng cũng chịu chung số phận. Cũng giống như quân khu 2, các tỉnh của miền trung rơi vào tay cộng sản. Quân Lực Việt Nam Cộng Hoà, đại đơn vị từng hiên ngang chống trả những cuộc tấn công khốc liệt của Bắc Việt bỗng tan rã nhanh chóng. Từ Ban Mê Thuột cộng quân tràn xuống Tuyên Đức, Đà Lạt, Lâm Đồng rồi Xuân Lộc. Từ Tuy Hoà bắc quân chiếm Ninh Hoà, Khánh Hòa, Ninh Thuận rồi Bình Thuận. Dù can trường, dù tinh thần chiến đấu vẫn còn nhưng không hiểu tại sao, do ở động lực nào mà các đơn vị như nhảy dù, biệt động quân, thủy quân lục chiến và các sư đoàn bộ binh rã ra như giấy mỏng bị thấm nước. Địch tiến tới đâu họ lùi tới đó. Cuối cùng họ lùi tới độ không lùi được nữa vì sau lưng họ là Sài Gòn. Biểu tượng của tự do, của niềm kiêu hãnh cuối cùng của toàn thể quân dân Việt Nam Cộng Hoà. Sống hay chết. Chiến thắng hay thất bại chỉ còn là thời gian. Thử thời gian nghiệt ngã không được tính bằng năm, tháng, tuần lễ mà được đếm từng giờ.

Mấy ngày nay, bắt đầu từ ngày 26- 4- 1975 không biết do lệnh của ai mà hàng chục chiếc GMC đậu dọc theo xa lộ Biên Hoà khoảng từ Long Bình về tới cầu xa lộ. Trên một chiếc quân xa không có mui là năm bảy người lính đang cúi đầu vào máy truyền tin. Đầu đoàn công voa là một chiếc xe jeep có bốn người ngồi. Họ đều là sĩ quan mang cấp bậc thấp

nhất trung tá. Họ mặc quân phục bộ binh, thủy quân lục chiến, nhảy dù và biệt động quân. Khi thấy những người lính bị thất lạc đơn vị họ hỏi thăm, an ủi mấy lời rồi bảo lên xe ngồi. Trông thấy một toán lính Biệt Động Quân chừng mấy chục người không có cấp chỉ huy vị trung tá biệt động quân lớn tiếng hỏi.

- Mấy em ở tiểu đoàn nào?

- Thừa trung tá tiểu đoàn 33...

- Ai là người có cấp bậc cao nhất của mấy em?

- Thừa trung tá em là trung sĩ nhất Lân, trung đội phó trung đội 3, đại đội 1, tiểu đoàn 33

- Em điu dắt anh em về được tới đây là giỏi lắm. Bây giờ em đưa anh em lên xe ngồi chờ rồi sẽ có người lãnh em về chỗ tạm trú...

Lính thủy quân lục chiến thời có sĩ quan cùng binh chủng đón tiếp. Cứ như thế tới chiều lính ngồi đầy trên xe. Đoàn công voa trở đầu chạy về hướng nam xuyên qua thành phố rồi chạy xuống căn cứ Hải Quân Nhà Bè. Tại đây những người lính sẽ gặp lại cấp chỉ huy của mình. Đơn vị nào không có cấp chỉ huy cũ thời sẽ có cấp chỉ huy mới. Sau khi được phát đầy đủ súng đạn và lương khô họ được tàu của hải quân đón ra biển.

16h00. 30- 4- 1975.

HQ 10 đang hải hành nơi vùng biển Phan Thiết. Trên bong tàu có nhiều người ngồi đứng. Phòng chỉ huy cũng vậy. Dưới hầm tàu trong phòng họp đầy đặc người ngồi. Quanh chiếc bàn dài có bảy người ngồi im lặng. Người nào cũng đều có thái độ buồn rầu và u uất.

- Thôi thế cũng xong... Quân lực của chúng ta đã tan rã... Việt Nam Cộng Hoà của chúng ta đã bị xóa tên... Bây giờ tới phiên của chúng ta phải làm để giải phóng đất nước ra khỏi tay cộng sản...

Người vừa nói chính là tướng Trưởng. Ngồi đối diện với ông ta là tướng Minh, tư lệnh không quân. Ngồi đầu bàn là phó đô đốc Cang. Đó là ba vị tư lệnh của ba quân chủng hải lục và không quân. Riêng các vị tư lệnh và chỉ huy trưởng của nhảy dù, thủy quân lục chiến, biệt động quân, thiết giáp và pháo binh đi theo với lính của họ.

Hướng về người sĩ quan tin cẩn của mình vị tư lệnh quân khu 1 lên tiếng.

- Vinh hãy báo cáo tình hình lần cuối cho mọi người biết...

- Thừa tư lệnh... Thừa trung tướng và phó đô đốc... Đây là báo cáo mới nhất mà tôi nhận được từ tư lệnh của các binh chủng như biệt động quân, thủy quân lục chiến, pháo binh, thiết giáp và tư lệnh các sư đoàn bộ chiến. Theo như báo cáo của tướng Giai thời 45 tiểu đoàn của ông ta chỉ còn được 32 tiểu đoàn. Mười ba tiểu đoàn kia đã bị tan hàng hoặc thiệt hại nhiều quá nên phải giải tán để bổ xung vào các tiểu đoàn khác. Ông Giai cũng cho biết là để tiện việc chỉ huy và điều động nên lực lượng của biệt động quân sẽ thu lại thành bốn liên đoàn là 1, 2, 3 và 4. Mỗi liên đoàn có bốn tiểu đoàn thành ra mười sáu tiểu đoàn. Tính ra biệt động quân là đơn vị có quân số đông nhất, gần mười hai ngàn binh sĩ. Phần thủy quân lục chiến thời có hai tiểu đoàn bị thiệt hại mà quân số còn lại khoảng năm trăm. Sư đoàn 22, 1, 2 và 3 thời mỗi sư đoàn cũng bị mất ít nhất một trung đoàn...

Vinh ngừng lại khi thấy tướng Trưởng lắc đầu.

- Để bù vào sự hao hụt quân số này ta được quân khu 4 cung cấp một sư đoàn tân lập mà tướng Nam đặt tên là sư đoàn Giải Phóng Hà Nội. Đại đơn vị này gồm có ba trung đoàn được rút từ những đơn vị thiện chiến của các sư đoàn 7, 9 và 21. Ngoài ra ta còn thu nhặt được một ít đơn vị của sư đoàn 5, 18, 23 và 25. Các đơn vị này được tập hợp thành một

sư đoàn mang tên Sài Gòn. Phần liên đoàn 81 biệt kích dù cũng bị hao hụt quân số chút ít và nằm dưới quyền điều động của sư đoàn 22. Gộp lại tất cả các đơn vị ta có khoảng bốn mươi lăm ngàn binh sĩ được vũ trang đầy đủ. Riêng về thiết giáp thời ta có ba mươi chiến xa M48 và hai mươi lăm M41. Pháo binh ta có năm pháo đội 155 ly và bốn pháo đội 105 chưa kể các pháo đội của thủy quân lục chiến và dù...

Ba vị tư lệnh gật gù tỏ vẻ hài lòng khi nghe báo cáo của Vinh. Thật ra họ không hài lòng cũng không được vì không ai có thể làm hơn được trong tình thế cực kỳ rối loạn và nghiệt ngã của đất nước.

- Với bao nhiêu quân đó anh nghĩ mình có thể giải phóng được miền bắc không?

Tướng Trưởng trầm ngâm trước câu hỏi của tướng Minh. Lát sau ông ta mới thông thả trả lời.

- Tôi nghĩ mình có thể làm được. Quân số đông hay ít không phải là yếu tố tất thắng trong chiến tranh. Cách đây gần hai trăm năm vua Quang Trung có quân số bằng phân nửa nhưng với lối hành binh thần tốc, lối tấn công sấm sét, vị thiên tài quân sự này đã đánh tan tành hai trăm ngàn quân Mãn Thanh trong thời gian năm ngày. Muốn đạt được chiến thắng trong cuộc hành quân Sinh Nam Tử Bắc này ta phải triệt để lợi dụng yếu tố bất ngờ giáng những đòn sấm sét vào các đơn vị của địch. Biệt động quân, thủy quân lục chiến, nhảy dù hay bất cứ đơn vị bộ binh nào cũng phải chấp nhận chết để thanh toán chiến trường càng nhanh càng tốt. Chúng ta có năm ngày để cô lập Hà Nội, bắt sống hay giết chết đám lãnh tụ cộng sản đồng thời cấm ngọn cờ vàng ba sọc đỏ lên kỳ đài của Hà Nội. Khi ta làm được chuyện đó thời các sư đoàn của địch ở miền bắc sẽ tan rã kéo theo sự đầu hàng của các sư đoàn ở miền nam...

Bước tới tấm bản đồ treo trên tường tướng Trưởng hỏi phó đô đốc Cang.

- Mình đang ở đâu vậy anh Cang?

- Mình đang ở Phan Thiết...

- Chừng nào mình mới tới Hải Phòng?

- Từ Phan Thiết tới Hải Phòng khoảng 750 hải lý. Vận tốc trung bình của tàu khoảng 15 hải lý một giờ. Như vậy phải mất hai ngày chúng ta mới tới Hải Phòng. Bây giờ là 11 giờ đêm ngày 30 tháng 4. Như vậy mình sẽ tới Hải Phòng vào khoảng 1 hoặc 2 giờ sáng ngày 3 tháng 5...

Quay sang Đào đang ngồi cạnh Vinh tướng Trưởng hỏi:

- Em biết các chiến hạm chở sư đoàn 22 hiện đang ở đâu?

- Thừa trung tướng... Hai chiếc HQ 500 và 501 đang ở trong vùng biển thuộc tỉnh Quảng Ngãi. Họ đi trước ta khoảng gần một ngày... Hai chiếc này còn được hộ tống bởi hai tuần duyên hạm...

Chỉ vào thành phố Vinh thuộc tỉnh Nghệ An tướng Trưởng nói.

- Sư đoàn 22 sẽ đổ bộ lên Vinh vào sáng sớm ngày 2 tháng 5 để chiếm đóng phi trường cho các phi cơ của ta đáp xuống lấy nhiên liệu. Ngoài ra đơn vị này còn đóng chốt tử thủ không cho các sư đoàn ở phía nam về giải vây Hà Nội... Mình đủ phi cơ chở lính dù hã anh Minh?

Trung tướng Minh cười nhẹ.

- Mình có thừa phi cơ chở nguyên sư đoàn dù. Ngoài ra tôi còn ra lệnh cho các phi đoàn phản lực và khu trục sẽ hộ tống các C47 và C130 ra tận Hà Nội. Họ cũng sẽ tham chiến như lính bộ binh vậy... Chuyển này mình chơi xả láng tụi nó mà anh...

Mọi người đều bật cười vì câu nói đùa của vị tư lệnh không quân.

- Ngoài yếu tố bất ngờ ta còn cần phải điều binh làm sao cho mỗi đơn vị đúng vào vị thế và ngày giờ. Ta phải đặt lính vào cái thế đánh là phải thắng bởi vì không thắng là chết. Thí dụ ngay lúc biệt kích dù nhảy xuống Hà Nội thời đó cũng là lúc dù, thủy quân lục chiến, biệt động quân, sư đoàn 1, 2 và sư đoàn Giải Phóng Hà Nội cũng đồng lúc mở cuộc tấn công...

Dù cho cuộc chiến chưa xảy ra nhưng Đào cảm thấy lòng mình xôn xao khi nghĩ tới cảnh hàng ngàn hoa dù nở trên nền trời Hà Nội cùng với hàng trăm chiến xa cắm ngọn cờ vàng ba sọc đỏ chạy trên đường phố đầy người đứng xem. Tiếng đạn bom bị át bởi tiếng reo hò của người dân Hà Nội khi thấy lính miền nam ra giải phóng họ khỏi gông cùm cộng sản.

- Tư lệnh có lên bờ không?

Đào hỏi phó đô đốc Cang.

- Không... Tôi không theo ông Trưởng mà tôi sẽ đích thân chỉ huy tàu của mình ngược dòng sông Hồng lên Hà Nội... Ba mặt trận sẽ được mở ra cùng một lúc. Không chiến trên trời, bộ chiến trên đường phố Hà Nội và thủy chiến trên sông Hồng...

Vinh hít hà.

- Tôi ước ao được đi với đô đốc để làm lại lịch sử. Chín trăm mấy chục năm trước vị danh tướng Ngô Quyền đã mở cuộc thủy chiến lừng danh kim cổ thời hôm nay chúng ta cũng noi gương tiền nhân mở cuộc thủy chiến trên sông Hồng để giải phóng dân chúng miền bắc ra khỏi gông cùm cộng sản...

Hiền, sĩ quan tùy viên của tướng Minh phụ họa.

- Vậy ba đưa mình hoán đổi đi. Tôi theo bộ binh, Đào theo không quân còn Vinh theo hải quân...

Nghe ba người sĩ quan đùa tướng Minh cười thốt.

- Thôi đi... Ba em ai lo nhiệm vụ người đó... Không quân, hải quân hay bộ binh thời cũng đánh giặc mà...

Giọng nói của tướng Trưởng vang lên khiến cho mọi người im lặng.

- Giờ này đám lãnh tụ Hà Nội đang nhậu nhẹt ăn mừng chiến thắng. Tiếc thay tình thế không cho phép ta tấn công ngay đêm nay... Thôi chúng ta giải tán để chờ đợi ngày đặt chân lên miền bắc...

Giấc mơ của một người tỵ nạn

Chương 11

14h00.

01- 05- 1975.

HQ 504. Nắng chói chang trên mặt biển xanh gợn sóng. Tiếng máy tàu rì rầm. Thiên nga im tựa lưng vào ụ súng đại bác có cái nòng thật dài đặt trước mũi tàu. Bên cạnh anh là Lành, người lính mang máy đang nằm ngủ. Sau vụ triệt thoái khỏi cao nguyên đời lính

của anh có nhiều thay đổi. Quân khu 2 bị tan hàng khiến cho đại đội trinh sát của anh như một đứa con vô thừa nhận. Từ Nha Trang anh dẫn đại đội theo chân đoàn quân đi tản về Phan Rang. Phan Rang thất thủ. Anh dẫn đại đội về Phan Thiết. Sau những trận đánh khốc liệt Phan Thiết bị lọt vào tay cộng quân. Anh dẫn đại đội chạy về Vũng Tàu. Đại đội tám chục người giờ chỉ còn hơn phân nửa. Từ Vũng Tàu lại rút về Long Thành rồi Long Bình. Cuối cùng anh nhập vào một toán lính lang thang không có cấp chỉ huy và được quân xa đưa về Nhà Bè. Sau một ngày chờ đợi anh và đại đội được tái vũ trang xong lên tàu ra khơi. Anh cũng không buồn hỏi xem người ta đưa mình đi đâu. Lên tàu được một ngày anh nghe thủy thủ đoàn nói Sài Gòn đã lọt vào tay cộng quân. Thiên buồn nhưng không khóc. Dường như anh không còn nước mắt để khóc. Ba má ở Sài Gòn giờ không biết ra sao? Người vợ sắp cưới giờ ra sao? Chỉ là những câu hỏi không có trả lời.

- Thiên... Thiên... Sao mày lại ở đây?

Nghe có ai gọi tên của mình Thiên ngược lên nhìn.

- Khoa...

Hai người bạn thân cùng khóa ôm chầm lấy nhau mừng mừng tủi tủi.

- Mày nhớ thằng Bính không?

Thiên gật đầu.

- Phải Bính Mùi ở biệt động quân?

Khoa cười ha hả.

- Ủ... Hồi 20 tháng tư tao gặp nó ở Biên Hòa. Nó cho tao biết mày coi đại đội trinh sát của quân khu 2. Nghe quân khu 2 tan hàng tao lo cho mày...

Thiên cười. Khoa nhận thấy nụ cười của thằng bạn thân ngỡ ngác như chưa hoàn hồn sau vụ cao nguyên tan hàng.

Đưa tay nhận điều thuốc Bastos xanh của bạn Thiên hỏi.

- Mày thuộc sư đoàn nào?

Khoa tươi cười trả lời.

- Sư đoàn Giải Phóng Hà Nội...

Thiên tròn mắt nhưng im lặng không nói gì hết. Thông thả đốt điều thuốc Khoa giải thích.

- Sư đoàn Giải Phóng Hà Nội là một sư đoàn tân lập được rút từ các đơn vị thiện chiến nhất của ba sư đoàn 7, 9 và 21. Đại đơn vị này là lực lượng chủ yếu tấn công vào Hà Nội...

- Mày nói cái gì... Tấn công vào Hà Nội... Tao không hiểu gì hết...

Khoa hít hơi thuốc rồi nhả khói từ từ. Khói thuốc tan thật nhanh trong gió biển.

- Ông trung đoàn trưởng của tao mới tiết lộ là khoảng phân nửa lực lượng của quân lực mình dưới quyền chỉ huy của trung tướng Ngô Quang Trưởng được tàu của hải quân chở ra bắc và sẽ đánh thẳng vào Hà Nội. Lực lượng bắc tiến này gồm có sư đoàn dù, biệt kích dù, thủy quân lục chiến, biệt động quân, các sư đoàn bộ binh như 1, 2, 3, 22 và các đơn vị bị tan hàng của sư đoàn 5, 18, 23 và 25...

Rít hơi thuốc Thiên cười.

- Mày xạo... Các đơn vị này đã tan hàng sau ngày ba mươi...

Khoa gãi gãi đầu.

- Thời cũng có đơn vị bị tan hàng rồi sau đó tập hợp lại. Cũng có đơn vị bị tổn thất chút đỉnh. Cũng có đơn vị bị thiệt hại nặng bởi vậy tao mới nói là phân nửa lực lượng của quân lực mình...

Thiên gục gặt đầu.

- Tao tạm tin mày đi. Như vậy là tao được nhập vào sư đoàn Giải Phóng Hà Nội của mày?

- Ủ... Đại đội trinh sát của mày còn được bao nhiêu lính?

- Gần năm chục...

Khoa vỗ vai bạn.

- Hay là tao xin với tiểu đoàn trưởng của tao cho đại đội mày nhập vào đại đội của tao...

Thiên nói không do dự.

- Được... Mày chỉ huy đi... Mày cho tao làm cái gì cũng được miễn là tao được theo chân mày vào Hà Nội... Lành... Lành... Dậy...

Thiên lay lay thẳng em thân tín đang ngủ gà ngủ gật.

- Mình đang ở đâu vậy anh hai?

Lành hỏi nhỏ. Khoa cười trả lời thay cho Thiên.

- Mình gần tới Nha Trang rồi... Em đói bụng không?

- Tui nhịn ăn từ hôm qua...

Thiên cười nói với Lành.

- Mày đi theo trung úy Khoa lãnh cơm đi. Ông là bạn của tao...

Khoa đưa Lành tới phòng ăn lãnh hai phần cơm xong trở lại chỗ Thiên ngồi. Vừa nhai cơm Thiên vừa cười nói với Lành.

- Mày biết mình sẽ đi đâu không?

Nhìn quanh quất chỉ thấy trời nước mênh mông Lành lắc đầu thờ dài.

- Tui đâu có biết... Hai ngày nay tàu cứ chạy hoài mà đâu có thấy đất liền đâu. Mình đi đâu hả anh hai?

- Đi Hà Nội...

Lành há hốc cái miệng còn đầy cơm.

- Anh nói giỡn hay nói chơi vậy anh hai. Hà Nội Việt Cộng cả đồng. Đi ra đó cho nó bần bê gáo...

Hơi mỉm cười vì câu nói của Lành Khoa ôn tồn giải thích.

- Hà Nội bây giờ hết lính chính quy rồi. Có bao nhiêu sư đoàn tụi nó vào hết trong nam của mình rồi. Hai mươi sư đoàn chính quy của tụi nó đang ở Sài Gòn. Bởi vậy nếu mình đánh vào Hà Nội là tụi nó trở tay không kịp...

- Vậy hả trung úy... Chừng nào mình mới tới Hà Nội?

- Chừng ba ngày nữa...

- Phải mình đi bằng máy bay thôi lẹ hơn. Tàu hải quân chạy chậm rì... Chạy hoài mà cũng không thấy tới...

- Em đừng nóng... Khi nào đổ bộ lên Hải Phòng mình sẽ được đi đầu...

Quay qua Thiên đang ngồi ngó mong vào hướng đất liền Khoa nói nhỏ.

- Tao nghe mày sắp cưới vợ...

Nhẹ gặt đầu Thiên thở hơi thật dài cất giọng buồn buồn.

- Định tháng sáu sẽ làm đám cưới tại Sài Gòn mà bây giờ thời tao nghĩ chuyện đó sẽ không xảy ra. Ai là tư lệnh cho cuộc hành quân bắc tiến?

- Ông Trưởng...

- Ủa tao nghe quân khu 1 tan hàng rồi. Còn các sư đoàn 1, 2, 3 và luôn cả thủy quân lục chiến, biệt động quân, thiết giáp và pháo binh đều bị thiệt hại nặng...

Khoa cười tươi như chuyện đó chưa hề xảy ra.

- Ông trung đoàn trưởng của tao lại nói khác. Ông bảo đó là kế dụ khị của mấy ông tướng

như ông Trưởng, Lân, Lưỡng và Giai. Thực ra thời lực lượng của mình vẫn còn mạnh và các đơn vị thiện chiến nhất như dù, thủy quân lục chiến, biệt kích dù và biệt động quân chỉ bị tổn thất nhẹ thôi. Tuy nhiên mình làm ra như tan hàng để che mắt địch, để cho địch ý y không phòng bị rồi mình bất thần tấn công Hà Nội khiến cho địch trở tay không kịp. Đi... Mày đi với tao tới gặp ông tiểu đoàn trưởng của tao thời lúc đó mày sẽ tin lời tao... Dặn dò Lân mấy lời Thiên theo Khoa đi ra sau lái tàu. Trong lúc đi Thiên kín đáo quan sát. Anh thấy lính nằm ngổ la liệt trên sàn tàu. Họ cười nói vui vẻ, không có gì lo âu hay buồn rầu hoặc sợ hãi. Gặp một thiếu tá còn trẻ đang ngồi nhìn nước biển Khoa nói.

- Anh Tư... Tôi xin giới thiệu với anh, Thiên, bạn cùng khóa với tôi. Nó là đại đội trưởng đại đội trinh sát của quân khu 2...

Thấy Thiên giơ tay chào vị thiếu tá cười xòa đưa tay bắt tay Thiên.

- Thôi em khỏi cần chào. Anh tên Bằng. Giờ này mình hết lon lá và cấp bậc rồi... Em coi đại đội trinh sát hả... Để anh dẫn em tới gặp anh Năm Hùng. Trung đoàn của mình đang cần một đại đội trinh sát khi tấn công vào Hà Nội...

- Mình đánh Hà Nội thiệt hả anh?

Bằng cười xòa vỗ vai Thiên.

- Thiệt chứ... Đây là cuộc hành quân Sinh Nam Tử Bắc nhằm mục đích bắt sống đám lãnh tụ cộng sản như Võ Nguyên Giáp, Lê Duẩn, Lê Đức Thọ...

Khoa cười xen lời.

- Mình mà chôm được ba thằng cha ác ôn còn đồ này là lính miền bắc buông súng liền... Bằng, Thiên và Khoa kéo nhau qua bên kia tàu. Thấy một người lính khoảng gần năm mươi mặc quân phục nhưng không mang cấp bậc gì hết Bằng cười nói.

- Anh Năm... Tôi có thằng em đây coi một đại đội trinh sát của quân khu 2. Bây giờ nó đang bơ vơ...

Nhóm dậy người được gọi là Anh Năm bắt tay Thiên thật chặt.

- Em coi đại đội trinh sát hả. Tốt lắm... Em có bao nhiêu lính?

- Dạ khoảng năm chục thưa anh...

- Năm chục thời hơi ít. Anh cần một đại đội với quân số khoảng trên trăm để đi vào Hà Nội trước khi đơn vị tấn công... Ê mấy đứa... Anh cần mấy em tình nguyện vào đại đội trinh sát do trung úy Thiên đây làm đại đội trưởng...

- Em...

- Em tình nguyện...

- Em...

- Em...

- Có em trung tá...

Mấy chục người lính ngồi quanh đó đồng loạt lên tiếng hoặc giơ tay tình nguyện.

Anh Năm Hùng cười đùa.

- Anh coi bộ tụi mày thích vào Hà Nội lắm...

- Em muốn em là người miền nam đầu tiên được ngồi lên chiếc ghế của Hồ chủ tịch mà...

- Em muốn em là người lính Việt Nam Cộng Hoà đầu tiên treo lá cờ vàng ba sọc đỏ lên kỳ đài Hà Nội...

- Em muốn em là người đầu tiên bắt tay Võ Nguyên Giáp...

Lính nhao nhao cười nói. Anh Năm Hùng gật đầu.

- Được rồi... Làm chủ thành phố Hà Nội và bắt sống đám Lê Duẩn xong rồi mấy em muốn cái gì cũng được. Bây giờ em nào muốn vào Hà Nội trước thời xếp hàng theo trung úy Thiên...

Trong lúc lính xếp hàng Hùng vỗ vai Thiên.

- Em có khoảng bốn mươi tiếng đồng hồ để làm quen với họ... Chúc em thành công...

Bắt tay Bằng xong Thiên dẫn toán lính mới về nơi mũi tàu gặp toán lính cũ của mình. Họ làm quen với nhau rất lạ vì cùng chung mục đích. Sau khi dò hỏi Thiên tìm được hai chuẩn úy có ba tuổi lính. Gom hết lính mới và lính cũ lại Thiên rất hài lòng vì có được bốn trung đội được vũ trang đầy đủ và quân số một trăm người hai chục..

Giấc mơ của một người tỵ nạn

Chương 12

18h00.

01- 5- 1975.

HQ 500.

Hai hàng quân đứng nghiêm chỉnh trên sàn tàu trong lúc hai hàng quân khác cũng đứng dài theo hai bên hông còn một số khác đứng xếp hàng nơi sân thượng. Tất cả đều im lặng chờ đợi vị tư lệnh của mình duyệt quân lần cuối cùng.

- Vào hàng... Phắc...

Gần hai ngàn người đứng im như tượng. Không khí vắng lặng trừ tiếng máy tàu rì rầm và tiếng sóng vỗ vào mạn tàu. Thiếu tướng Phan Đình Niệm, tư lệnh sư đoàn 22 cùng vị tư lệnh phó và các sĩ quan tham mưu bước ra. Đứng nghiêm giờ tay chào kính ông ta bắt đầu buổi duyệt quân lần cuối cùng trước khi mở màn cho cuộc hành quân Sinh Nam Tử Bắc bằng cách đổ bộ và đánh chiếm Vinh để làm bàn đạp cho dù và biệt kích dù nhảy xuống Hà Nội. Duyệt quân xong ông ta trở về đứng giữa hai hàng quân.

- Sĩ quan...

Hạ sĩ quan...

Binh sĩ...

Mười tiếng đồng hồ nữa tức 4 giờ sáng ngày 2- 5 tôi và các anh em sẽ đổ bộ lên Vinh. Nhiệm vụ của sư đoàn 22 là đánh chiếm thành phố Vinh để làm nút chặn không cho các

sư đoàn của Bắc Việt rút về giải vây Hà Nội. Như anh em đã biết, cuộc hành quân Sinh Nam Tử Bắc này là một cuộc hành quân quyết tử. Cho nên nếu anh em nào không muốn hy sinh cho đất nước thời cứ việc bước ra khỏi hàng ngũ. Đây là cuộc hành quân của những người tình nguyện chết cho tự do của đất nước. Hy sinh cho tổ quốc là một danh dự đồng thời là trách nhiệm của những người lính Việt Nam Cộng Hoà chúng ta. Sáng mai chúng ta sẽ đổ bộ lên Vinh, mở màn cho cuộc giải phóng đồng bào miền bắc hơn hai mươi năm sống tù đầy dưới gông cùm của cộng sản...

Ngừng lại nhìn quân sĩ đang đứng im tưởng Niệm cất giọng trầm khàn.

- Cuối cùng tôi hy vọng chúng ta sẽ hoàn thành nhiệm vụ mà bao năm qua các chiến hữu đã nằm xuống vẫn mơ ước. Giải Phóng Hà Nội...

Hai ngàn người đồng hô lớn bốn chữ " *Giải Phóng Hà Nội* ". Tướng Niệm mỉm cười. Người anh cả của sư đoàn 22 bộ binh thấy được cái hùng khí cũng như tinh thần quyết thắng của binh sĩ. Đó là hai yếu tố để mang lại thành công trong cuộc hành quân không có ngày trở về.

Không biết ai hát lên câu mở đầu và mọi người đồng cất tiếng hát.

- Đường trường xa muôn vó câu bay dập dòn

Đoàn hùng binh trong sương lướt gió reo vang

Đi đi đi...

Lời thề nguyện...

Tung giương thiêng...

Thì gan trai...

Đời hùng cường...

Quyết chiến đấu đoàn quân ra đi

Đây đoàn quân ra đi nhịp nhàng

Mang theo thiên hùng ca thấm tươi trời Nam bốn phương.

Ta anh hùng muôn quân phá tan cường binh

Chỉ tang bồng mang theo khắp nơi tung hoành

*Đường trường xa ta quyết đi cho đến cùng
Nhịp trời mây đoàn quân cất bước đi mau
Nơi biên cương muôn quân theo loa thét vang
Cổ chiến thắng thề một lòng chung sức xây Việt Nam quang vinh
Phá tan tành ầm ầm đoàn quân xông pha
Thét oai linh tung gươm giết tan quân thù
Đoàn hùng binh say sưa nhìn trong trời sương*

*Ta anh hùng đời đời Lục Quân Việt Nam
Xa nhìn thấp thoáng trong mây
Muôn bóng quân Nam chập chùng xây thành vinh quang
Tiếng vang muôn đời Lục Quân Việt Nam...
Lục Quân Việt Nam...
Lục Quân Việt Nam...*

Âm thanh của bốn chữ Lục Quân Việt Nam được mọi người lập lại ba lần. Sau đó một giọng hát hùng tráng lại cất lên và mọi người lính trên tàu đồng cất cao tiếng hát.

*- Ngày bao hùng binh tiến lên
Bờ cõi vang lừng câu quyết chiến
Bước oai nghiêm theo tiếng súng đi tung hoành.
Quân Việt Nam đi hồn non nước xây thành.
Đi là đi chiến đấu
Đi là đi chiến thắng*

Đi là mang mối thù thiên thu

Đi là đi chiến đấu

Đi là đi chiến thắng

Bước lên đây người Việt Nam.

Kèn vang theo tiếng chân đang rộn rập xa xa

Tiếng gào thiết tha

Ngàn lời chính khí đưa

Ấm ầm tiếng thét hoà

Rầm rầm tiếng súng sa trường xa

Hồn say khi máu xương rơi tràn đầy, ngập biên khu

Oán thù khắp nơi

Từng bụi lóc cuốn rơi

Từng giọt máu sáng ngời

Một đường kiếm thép oai hùng đưa

Ngày bao hùng binh tiến lên

Bờ cõi vang lừng câu quyết chiến

Bước oai nghiêm theo tiếng súng đi tung hoành.

Quân Việt Nam đi hồn non nước xây thành.

Đi là đi chiến đấu

Đi là đi chiến thắng

Đi là mang mối thù thiên thu

Đi là đi chiến đấu

Đi là đi chiến thắng

Bước lên đây người Việt Nam.

Bóng đêm đổ xuống từ từ xóa nhòa hình bóng của những người lính nhưng tiếng hát của họ vẫn còn vọng vang trong gió.

Buổi họp hành quân được mở ra trong phòng ăn sĩ quan với sự hiện diện của tướng Niệm và các sĩ quan tham mưu cùng bốn vị trung đoàn trưởng. Trên mặt bàn là tấm bản đồ hành quân.

- Sư đoàn của chúng ta nhận nhiệm vụ đánh chiếm Vinh và đóng chốt tử thủ ngăn không cho các đơn vị của Bắc Việt trở về giải vây Hà Nội. Ngoài ra chúng ta cũng còn có trách nhiệm chiếm phi trường để cho các phi đoàn khu trục, phản lực và vận tải của không quân đáp xuống lấy xăng rồi sau đó bay ra Hà Nội...

Tướng Niệm ngừng lại giấy lát xong hắng giọng tiếp.

- Hai ngày qua tôi và đại tá Đông, đại tá Tùng cùng với các sĩ quan tham mưu của sư đoàn đã cố gắng phác họa một kế hoạch điều binh. Điều khó khăn của chúng ta là tấn công vào một thành phố lớn mà không biết chính xác về các địa điểm quan trọng như phi trường, đài truyền tin hay các căn cứ quân sự. Có thể các anh em sẽ bị khó khăn trong lúc đầu nhưng tôi tin là chúng ta sẽ hoàn thành nhiệm vụ mà quân lực đã giao phó... Sau đây tôi xin nhường lời lại cho ông Nguyễn Huệ của sư đoàn 22 để trình bày một cách chi tiết về cuộc hành quân...

Mọi người mỉm cười khi nghe tướng Niệm nói tới biệt danh của đại tá Tùng, tham mưu trưởng của sư đoàn 22. Đa mưu túc trí lại thêm giỏi về tổ chức cho nên từ khi nắm chức tham mưu trưởng ông ta biến sư đoàn 22 thành một đại đơn vị có kỷ luật và tinh thần chiến đấu của binh sĩ tăng lên rất cao. Bởi vậy mọi người mới đặt cho ông ta cái tên Nguyễn Huệ, một thiên tài quân sự trong lịch sử của dân tộc.

- Đúng 4 giờ sáng ngày mai HQ 501 của hải quân sẽ đổ trung đoàn 40 lên Cửa Lò...

Bốn ông trung đoàn trưởng đều nhóm người để nhận định mục tiêu.

- Sau khi đổ bộ lên Cửa Lò tiểu đoàn 1 sẽ giữ vị trí này trong khi lực lượng còn lại sẽ chia thành hai trục tiến quân. Tiểu đoàn 2 sẽ theo đường 534 tấn công vào Quán Hành, một địa điểm nằm trên quốc lộ 1. Tiểu đoàn 3 sẽ noi theo đường 46 để đánh chiếm phi trường, một khu vực nằm tại ngã ba của quốc lộ 1 và con đường 46. Từ Cửa Lò lên tới Quán Hành và phi trường Vinh xa khoảng bốn hoặc năm cây số cho nên chỉ cần nửa tiếng đồng hồ để chuyển quân. Nếu cần ta có thể trưng dụng các quân xa hoặc xe cộ của dân chúng để chuyển quân...

Nhìn đại tá Thiệu, trung đoàn trưởng trung đoàn 40, ông Nguyễn Huệ cười nói tiếp.

- Anh cho lính mang theo nhiều đồ hộp và kẹo bánh để phát cho con nít. Muốn biết tin tức hoặc có người chỉ đường thì không ai bằng trẻ em. Tiểu đoàn 2 chiếm Quản Hành làm nút chặn không địch tháo chạy về hướng bắc. Tiểu đoàn 3 phải chiếm cho được phi trường. Tôi nhấn mạnh là ta phải kiểm soát được phi trường, tiêu diệt các ổ súng phòng không của địch để bảo đảm an ninh cho các phi cơ của chúng ta đáp xuống. Tôi nói là chúng ta phải làm chủ phi trường dù trả bằng bất cứ giá nào. Ta phải chấp nhận thiệt hại để chiếm cho kỳ được sân bay Vinh chậm lắm là 8 giờ sáng...

Nhìn đại tá Thiệu ông Nguyễn Huệ nhấn mạnh hai lần về việc chiếm đóng sân bay đủ hiểu sự quan trọng của vị trí này.

- Tôi cam đoan với anh là sẽ hoàn thành nhiệm vụ...

Đại tá Thiệu cam kết. Hướng về trung tá An, trung đoàn trưởng trung đoàn 41 và Dân, trung đoàn 42 vị tham mưu trưởng sư đoàn 22 lên tiếng.

- Trung đoàn 41 và 42 sẽ đổ bộ lên cửa Hội rồi noi theo đường 535 tấn kích thẳng vào Vinh. Các tiểu đoàn sẽ chia ra đánh chiếm các vị trí quan trọng như ổ súng phòng không, trạm thông tin liên lạc, các căn cứ quân sự. Riêng trung đoàn 46 của ông Chúng với liên đoàn 81 biệt kích dù và bộ tư lệnh sư đoàn sẽ đổ bộ lên Hội Thủy xong theo đường số 8 để đánh vào mặt nam của Vinh. Ba tuần duyên hạm của hải quân cũng theo sông Lam vào tận thành phố để yểm trợ hải pháo cho quân ta... Ba anh có gì thắc mắc cứ việc hỏi...

Ngừng lại hớp ngụm nước lạnh ông Nguyễn Huệ nghiêm giọng tiếp.

- Để bảo vệ bí mật của cuộc hành quân Sinh Nam Tử Bắc, bộ tổng tư lệnh đã ra lệnh đình chỉ mọi liên lạc bằng vô tuyến. Không một đơn vị nhỏ hay lớn nào của các quân binh chủng được mở máy truyền tin. Ngay cả tàu hải quân cũng vậy... Tôi có hỏi hạm trưởng thời được ông ta giải thích các chiến hạm áp dụng một phương pháp truyền tin đặc biệt là cờ hoặc đèn. Ở gần thời họ dùng cờ còn ở xa hoặc ban đêm thời họ dùng đèn. Bởi vậy bốn ông có gì thắc mắc cứ hỏi. Chúng ta sẽ không còn liên lạc với nhau cho tới khi có lệnh mới...

Bốn ông trung đoàn trưởng trầm ngâm giây lát rồi trung tá An hỏi nhỏ.

- Chúng ta có bao nhiêu thời giờ để dứt điểm thành phố Vinh thừa tham mưu trưởng?

Ông Nguyễn Huệ đáp nhanh và gọn.

- Tám tiếng đồng hồ... Chúng ta phải hoàn toàn làm chủ Vinh chậm lắm là 12 giờ trưa ngày mai. Sau đó các phi cơ của không quân chờ lính dù sẽ đáp xuống để lấy nhiên liệu và chờ giờ cất cánh ra Hà Nội... Tiện đây tôi kính mời thiếu tướng tư lệnh nói sơ qua cho mọi người biết về cuộc hành quân Sinh Nam Tử Bắc hay là chiến dịch Giải Phóng Miền

Bắc của Quân Lực Việt Nam Cộng Hoà...

Giọng nói của người anh cả của sư đoàn 22 bộ binh vang lên trầm và đều.

- 4 giờ sáng ngày 3-5 toàn thể lực lượng của Quân Lực Việt Nam Cộng Hoà ta sẽ đồng loạt đổ bộ lên các vị trí xung yếu thuộc các tỉnh của vùng duyên hải Bắc Việt. Mười sáu tiểu đoàn biệt động quân sẽ đổ bộ lên Hải Phòng rồi theo đường số 5 tấn kích vào mặt bắc và đông bắc của Hà Nội. Sư đoàn thủy quân lục chiến, sư đoàn Giải Phóng Hà Nội, sư đoàn 1 và 2 sẽ đổ bộ lên vùng Thái Bình, Nam Định để đánh vào mặt nam và đông nam. Sư đoàn 3 sẽ lên vùng Ninh Bình đánh chiếm vùng Tam Điệp và Bím Sơn hầu ngăn không cho các đơn vị đồn trú ở Thanh Hóa về giải vây Hà Nội. Những đại đơn vị này sẽ được yểm trợ bởi thiết giáp và pháo binh. Riêng các đơn vị còn lại của sư đoàn 5, 18, 23 và 25 sẽ đi với tàu hải quân theo sông Hồng lên Hà Nội đánh chiếm vùng Bắc Ninh để chặn đường các đơn vị của địch đang đồn trú ở hướng bắc về tiếp viện cho Hà Nội. Ngoài ra sư đoàn dù và liên đoàn 81 biệt kích cũng sẽ nhảy xuống vùng Sơn Tây rồi tấn kích vào mặt đông của Hà Nội. Theo như kế hoạch hành binh thời chúng ta có năm ngày để dứt điểm cố đô Thăng Long. Mọi đơn vị đều được lệnh đánh nhanh, đánh mạnh, chấp nhận thiệt hại để thanh toán chiến trường. Đây là cuộc hành quân quyết tử không có ngày trở về của chúng ta...

Trung tá Dân nhẹ hỏi vị tư lệnh của mình.

- Tư lệnh tin là mình sẽ thắng?

Tướng Niệm trả lời không do dự.

- Tôi tin mình sẽ thắng... Mình có được hai yếu tố quan trọng để thắng là sự bất ngờ và sự thiếu hụt quân số bảo vệ Hà Nội. Hiện giờ đám lãnh tụ cộng sản và quân đội Bắc Việt đang ăn mừng vì chiếm được miền nam. Chúng không nghĩ rằng quân lực đã tan hàng của ta có thể mở một cuộc phản công bằng cách đánh vào Hà Nội. Và lại chúng đã tung hết lực lượng chánh quy vào chiến trường ở miền nam do đó ở miền bắc chỉ còn tự vệ thành hoặc các lực lượng địa phương không đáng kể. Muốn giải vây Hà Nội chúng phải rút các sư đoàn chính quy từ miền nam về. Tuy nhiên lúc đó ta đã tóm cổ bọn Lê Duẩn, Võ Nguyên Giáp, Lê Đức Thọ và Trường Chinh rồi. Mấy tên ác ôn này mà bị bắt thời các sư đoàn ở miền nam sẽ buông súng đầu hàng...

Vừa về tới chiếc HQ 501 đại tá Thiệu quây bộ chỉ huy và ba ông tiểu đoàn trưởng thành vòng tròn.

- Mình được lãnh ấn tiên phong đánh vào Vinh. Đây là một vinh hạnh lớn nghe mấy ông...

Ai cũng ráng cười thành tiếng dù gương mặt của người nào cũng đều có nét gay cấn.

- Tiểu đoàn 1 của ông Phú đánh lấy Cửa Lò rồi ở lại đây cho tới khi có lệnh mới. Tiểu đoàn 2 của ông Ánh theo đường 46 rồi bắt lộ 534 đánh Quản Hành và Nghi Lộc để chặn

không cho tụi nó chạy về bắc. Tiểu đoàn 3 của ông Mạnh Phát đánh chiếm phi trường Vinh nằm kề quốc lộ 1 và đường 46. Chúng ta có 4 tiếng đồng hồ để dứt điểm. Phải đánh nhanh, đánh mạnh và chấp nhận thiệt hại. Ông Mạnh Phát ráng chiếm phi trường càng sớm càng tốt đồng thời cả ba ông cho lính tìm diệt các ổ phòng không để bảo đảm an ninh cho máy bay chở lính dù xuống Vinh. Tôi và bộ chỉ huy sẽ đi theo ông Mạnh Phát. Ráng tìm trong lính xem có thằng em nào gốc Nghệ An để nó cổ động dân chúng chỉ đường và thông tin cho mình. Tôi không cần biết mấy ông làm gì và cách nào nhưng nhớ là mình chỉ có 4 tiếng đồng hồ để làm chủ Vinh. Làm không được là mấy ông về trình diện xếp Nguyễn Huệ...

Ba ông tiểu đoàn trưởng đều le lưỡi khi nghe nói phải trình diện xếp Nguyễn Huệ.

- Chẳng thà chết còn sướng hơn là về gặp xếp Nguyễn Huệ...

Thiếu tá Mạnh Phát cười nói câu trên. Còn thiếu tá Phú lắc đầu.

- Vác cái mặt về để nghe xếp Nguyễn Huệ sỉ vả hả... Không có em rồi... Mình đánh đông dẹp bắc mà có cái thành phố chút xíu này thời dễ hơn húp cháo trắng...

4 giờ sáng. Mặt biển mờ mờ sương. Như con cá không lò chiếc dương vận hạm HQ 501 từ từ ụp vào bờ. Bãi biển vắng người này cách cảng Cửa Lò chừng cây số. Chiếc cửa nặng nề từ từ hạ xuống. Lính thuộc tiểu đoàn 1 lên bờ trước. Nhờ thủy triều cao nên tàu có thể vào sâu trong đất liền vì vậy lính đổ bộ dễ dàng. Trời tối mờ mờ. Phú thúc tiểu đoàn ngược lên hướng bắc để đánh vào Cửa Lò. Thiếu tá Ánh dẫn đầu cùng đại đội 1

nhắm hướng đường 46 chạy tới.

- Đi... đi... lẹ lên mấy em... Đánh chiếm Cửa Lò xong anh sẽ mua bia đãi mấy em..

Một người lính cười hỏi.

- Bia gì tiểu đoàn trưởng?

- Bia Bắc Việt chứ bia gì. Tụi nó làm gì biết uống 33 như mình phải không thiếu tá...

- Ủ... Tụi nó đâu có sang bằng mấy em...

Thiếu tá Mạnh Phát thúc tiểu đoàn dàn hàng ngang chạy đua với thời giờ. Thực ra tên của ông ta là Phát nhưng vì đàn hay hát giỏi và lính thương nên mới lấy tên của nhạc sĩ Mạnh Phát đặt cho ông ta. Quang cảnh vắng lặng. Đại đội 1 của tiểu đoàn 2 chỉ huy bởi đại úy Quyền băng qua khu nhà lụp xụp. Trời tang tảng sáng. Có ánh đèn lấp ló. Bóng người dân xuất hiện.

- Ai?

Lính hét lớn. Có tiếng trả lời.

- Tôi là dân... Máy ông là ai?

- Lính Cộng Hòa...

- Lính Cộng Hòa nào. Bộ đội hả?

- Ủ... Bộ đội đi tuần... Vào nhà ngủ đi...

Đại đội vượt qua xóm nhà lá. Tiểu đội trinh sát đi đầu báo cáo đã thấy đường lớn mà họ đoán là đường 46. Mừng rỡ Quyền sai lính trở lại báo cho tiểu đoàn biết. Mạnh Phát hét tiểu đoàn chạy bộ. Dừng lại nơi ngã ba giao điểm của đường 46 và lộ 534 Mạnh Phát cùng lính của tiểu đoàn đứng im chờ. Tiếng súng nổ nơi hướng Cửa Lò. Ánh lửa nháng lên từng chập trong đêm sắp tàn. Tiếng súng nổ càng lúc càng nhiều hơn. Biết tiểu đoàn 1 đã đụng với lực lượng địch đóng nơi Cửa Lò Mạnh Phát dẫn quân chạy bộ trên con đường tráng nhựa lồi lõm và có nhiều ổ gà. Bốn cây số tuy không xa nhưng lính phải mang hai đơn vị đạn thành ra đường dài gấp đôi.

Dừng lại bên lề đường chờ Quyền đưa tay xem đồng hồ. 5 giờ. Theo lệnh anh và đại đội phải có mặt ở phi trường đúng 6 giờ.

- Đi... đi... đi... Nhanh lên...

Quyền hồi lính chạy mặc dù ai nấy đều thở dốc. Mặt trời từ từ nhô lên trên biển.

- Đại úy... Tôi thấy phi trường...

Lính của tiểu đội 1 báo cáo. Quyền cùng người lính chạy ào tới trước. Xa xa anh thấy mấy tháp canh vươn lên trên nền trời sắp sáng.

Quyền ra lệnh cho ba trung đội trưởng chia thành ba hướng bọc lấy phi trường. Mười lăm phút sau Mạnh Phát và tiểu đoàn tới. Núp sau khu nhà cạnh tháp canh vị tiểu đoàn trưởng thì thầm với bốn đại đội trưởng.

- 1 đánh mặt bắc, 2 đánh mặt đông còn mặt nam và đông nam để thẳng 3 và 4 lo...

Quay qua một người lính ông ta nói.

- Em thấy chòi canh đó không.?

- Dạ thấy...

- Em mà đồn ngã chòi canh đó anh mua bia cho em uống...

- Thiếu tá khỏi cần mua bia. Để em cho tụi nó nếm mùi...

Cười hề hề người lính nâng ống M72 lên vai. Tia lửa xẹt ra. Ầm... Chòi canh tung lên trời.

- Xung phong...

- Tiến...

Tiểu đoàn trưởng chạy đầu. Lính của hai đại đội với quân số hơn ba trăm người ồa vào cổng phi trường nhanh hơn cơn gió lốc. Tiếng súng M16, đại liên M60, phóng lựu M79 nổ ầm ầm xen lẫn trong tiếng la, tiếng hét. Lớp còn đang nằm ngủ trên giường, lớp không chuẩn bị vì bị đánh bất ngờ lính phòng thủ phi trường tan hàng nhanh chóng. Các ô cao xạ quanh phi trường cũng bị hai đại đội 1 và 2 diệt gọn.

- Đại tá... đại tá... Lính chạy về báo cáo Mạnh Phát đã chiếm được phi trường. Các ô phòng không cũng bị diệt...

Đại tá Thiệu giờ tay xem đồng hồ. 07h 45... Lính của ông đã làm hơn điều mà ông bảo họ phải làm.

- Thằng em này đánh giặc giỏi còn hơn đàn ca nữa...

- Trình đại tá... Lính báo cáo ông Phú và ông Ánh cũng đã chiếm được Nghi Lộc và Cửa Lò rồi...

11h30. Thiếu tướng Niệm và bộ tư lệnh của sư đoàn 22 đứng tại ga xe lửa Vinh. Ông Nguyễn Huệ thông thả lên tiếng.

- Thừa tư lệnh... Nhiệm vụ của chúng ta đã xong. Chiếm đóng và cô lập thành phố Vinh với bên ngoài. Đúng 12 giờ trưa nay các phi đoàn vận tải, khu trục và phản lực của không quân sẽ đáp xuống phi trường Vinh để chuẩn bị cho chiến dịch Giải Phóng Miền Bắc của quân lực ta...

Thiếu tướng Phan Đình Niệm gật gù leo lên chiếc xe jeep vừa bắt được của địch để tới nơi đặt bộ tư lệnh của sư đoàn 22 bộ binh. Đoàn công voa chạy từ từ trong thành phố. Dân chúng đứng hai bên đường hò reo vui mừng đón tiếp lính cộng hoà. Con nít chạy theo sau đoàn quân giải phóng cười nói la hét xin kẹo bánh. Ngồi trên chiếc xe jeep vị tư lệnh sư đoàn 22 có cảm tưởng như mình đã theo tiếng gọi của hồn thiêng đất nước đi làm một sứ mệnh cao cả là giải phóng đất nước và dân tộc ra khỏi tay cộng sản. Ông như là một vị tướng trong đoàn quân của vua Quang Trung từ trong nam ra bắc để giải thoát dân tộc khỏi tay kẻ xâm lăng. Lê Chiêu Thống và đám cận thần nhà Lê mượn quân Mãn Thanh để dày xéo đất nước. Hồ Chí Minh và bè lũ đem chủ nghĩa cộng sản ngoại lai tròng vào đầu dân tộc gây ra một cuộc chiến tranh tương tàn đầy chết chóc và làm than của cả hai miền nam bắc. Tuy khác nhau về thời gian và vị thế nhưng Lê Chiêu Thống và Hồ Chí Minh đều trở thành kẻ rước voi về dày mả tổ, công rắn cắn gà nhà. Cả hai là tội đồ của đất nước và dân tộc Việt.

- Cờ vàng ba sọc đỏ ở đâu mà họ có nhiều như vậy?

Tướng Niệm lên tiếng hỏi Nguyễn Huệ đang ngồi băng sau. Liếc nhanh đại tá Đông, tư lệnh phó sư đoàn ông Nguyễn Huệ cười đáp.

- Thừa tư lệnh... Đây là ý kiến tuyệt hảo của tư lệnh phó. Lúc rút về Sài Gòn ông cho lính đi mua một lô cờ vàng ba sọc đỏ để đem ra phát cho dân chúng ở miền bắc...

Quay nhìn hai vị sĩ quan tham mưu của mình thiếu tướng Niệm cười nói.

- Tôi hân hạnh có được hai phụ tá tài trí như hai ông...

Đại tá Đông cười đùa.

- Cảm ơn tư lệnh. Nếu không có Lưu Huyền Đức thời sẽ không có Gia Cát Lượng và ngược lại.

Ba người đồng bật cười vui vẻ. Nhìn dân chúng đứng dài hai bên đường tướng Niệm thở dài.

- Dân ở đây nghèo quá. Tự nãy giờ tôi chưa thấy ai ăn mặc lành lặn hoặc sang trọng như ở trong nam... Tôi để ý không thấy ai ăn mặc quần áo màu mè ngay cả đàn bà con gái. Tôi nghiệp họ...

- Đó là chính sách bản cùng hóa nhân dân của cộng sản. Chúng làm dân nghèo đói tới độ tối ngày cứ lo cơm ăn nên không còn thời giờ để chống đối lại chúng...

Ra lệnh cho người lính lái xe dừng lại, tướng Niệm bước xuống đường rồi đưa tay ra bắt tay một ông lão tóc bạc phơ.

- Chào cụ ạ...

- Vâng chào ông... Ông là lính cộng hòa ở trong nam ra hả. Gặp mấy ông tui mừng quá... Hơn hai mươi năm nay tui chờ mấy ông lính cộng hòa miền nam hoài mà không thấy mấy ông ra...

- Mời cụ xơi thuốc ạ...

Tướng Niệm rút gói thuốc Ruby ra mời ông lão và mấy người đứng xung quanh. Tự tay ông bật lửa châm thuốc. Rít hơi dài rồi thả khói ra ông lão cười.

- Thuốc thơm quá... Mấy ông ăn mặc đẹp và sang quá. Họ nói trong nam nghèo đói lắm, cơm không có mà ăn, quần áo không có mà mặc, lại bị đế quốc Mỹ cai trị nên dân tình khổ sở lắm. Nay gặp mấy ông mới biết họ nói láo. Mấy ông ông nào ông nấy béo ra thêm quần áo mới mà lại cười nói vui vẻ. Lính mà còn như vậy thời dân chắc sướng hơn nhiều...

- Vâng cụ nói đúng đấy... Gặp mấy cụ đây tôi mới thấy dân trong nam còn có phước hơn dân ngoài này nhiều. Dù nghèo họ cũng có cơm ăn áo mặc...

Người bu lại mỗi lúc một đông hơn. Dân với lính thăm hỏi trò chuyện với nhau. Lính đem đồ hộp quân tiếp vụ, bánh kẹo và thuốc lá ra mời dân. Ai ai cũng tấm tắc khen và ăn uống ngon lành. Sau khi đoàn công voa đi rồi mà họ vẫn còn tụ tập trò chuyện với lính.

Giấc mơ của một người tỵ nạn

Chương 13

13h00.

02- 05- 1975.

HQ 10.

- Trình trung tướng... Tướng Niệm báo cáo sư đoàn 22 của ông ta đã hoàn toàn làm chủ thành phố Vinh. Các phi cơ C130, C47 cũng đã đáp xuống Vinh an toàn. Riêng các phi đoàn khu trục và phản lực đang trên đường tới Vinh...

Tướng Trưởng, tướng Minh, tướng Lân và phó đô đốc Cang đều lộ vẻ vui mừng khi nghe tin sư đoàn 22 đã hoàn thành nhiệm vụ. Tướng Trưởng quay qua nói với Vinh.

- Em hãy nhờ hạm trưởng gửi tin này tới các vị tư lệnh để họ mừng đồng thời cho lính biết để lính lên tinh thần... Mình đang ở đâu vậy anh Cang?

Vị tư lệnh hải quân trả lời thật nhanh như ông ta đã theo sát hải trình của đoàn tàu.

- Thưa anh mình còn cách Vinh chừng ba mươi hải lý. Nếu không có gì trục trặc mình sẽ có mặt ở vùng duyên hải bắc phần khoảng ba giờ sáng ngày mai...

Quay sang đại tá Hùng, tham mưu trưởng của mình tướng Trưởng hỏi tiếp.

- Anh đã liên lạc với các tư lệnh sư đoàn, hai binh chủng thủy quân lục chiến và biệt động quân?

- Thưa trung tướng tôi đã liên lạc với các vị tư lệnh. Toàn thể lực lượng của quân lực đã vào đội hình...

Phó đô đốc Cang đỡ lời cho đại tá Hùng.

- Tôi đã xếp đặt đội hình của các chiến hạm theo đúng kế hoạch hành quân mà chúng ta đã soạn thảo. Bốn liên đoàn biệt động quân sẽ được HQ 502, 503, 504 và 505 đổ xuống Hải Phòng. Sư đoàn thủy quân lục chiến sau khi được tập trung lại từ các tàu nhỏ lên hai chiếc HQ 500, 501 và 502 sẽ được đổ bộ xuống Thái Bình. Sư đoàn Giải Phóng Hà Nội và sư đoàn 1 được đổ lên vùng Nam Định. Sư đoàn 3 sẽ xuống vùng Phát Diệm thuộc tỉnh Ninh Bình. Thiết giáp và pháo binh cũng được phân chia để đổ bộ cùng lượt với các cánh quân. Ngoài ra các giang vận hạm, trợ chiến hạm, thực vận hạm, hỏa vận hạm và yểm trợ hạm cũng chờ theo lương thực, vũ khí, đạn dược và xăng nhớt. Tất cả tàu đổ bộ này được hộ tống bởi các tuần dương hạm, hộ tống hạm, trực lôi hạm, tuần duyên hạm và tuần duyên đỉnh. Ngoài ra tôi cũng bàn riêng với anh Minh để cho một phi đoàn phản lực can thiệp khi có phi cơ của địch tấn công các tàu chở lính. Sau khi cuộc đổ bộ hoàn tất thời tôi sẽ chỉ huy hạm đội ngược sông Hồng lên Hà Nội để đổ sư đoàn Sài Gòn lên Bắc Ninh thay thế cho biệt động quân đánh vào mặt bắc Hà Nội...

- Hai anh chu đáo lắm...

Tướng Trưởng nói. Bốn ông tướng lặng lẽ rời phòng họp. Các sĩ quan tham mưu cũng tự tìm chỗ nghỉ ngơi sau khi đã thức trắng một đêm.

Vinh đứng bên hông tàu. Trời xanh và cao. Mây trắng bay lang thang. Nước biển xanh. Xa xa sóng bạc đầu trắng xóa. Gió thổi mạnh. Để khỏi lộ bí mật đoàn chiến hạm không trưng cờ hiệu của nước nào cũng như không có liên lạc bằng vô tuyến. Anh liếc nhanh đồng hồ đeo tay. Sáu giờ chiều. Sài Gòn bây giờ xa quá rồi. Thành phố thân yêu của anh chỉ còn là hình bóng trong tâm tưởng. Nơi anh sinh ra và lớn lên bây giờ đã

thay chủ. Vinh thở dài ứa nước mắt khi nghĩ tới ba má anh chị em và vợ con. Họ làm sao sống nổi với những người đầy ắp hận thù. Sài Gòn mỹ miều của anh. Sài Gòn như một cô gái xinh đẹp đang bị cưỡng hiếp bởi những tên mán rùng thô bạo, hung hăng và tàn nhẫn. Còn đâu con đường Nguyễn Du vàng đỏ lá me bay. Còn đâu đường Duy Tân xanh bóng mát. Còn đâu cà phê Pasteur. Chiều Nguyễn Huệ hẹn hò. Tuổi hai mươi đầy ắp mộng mơ. Ciné Eden. Lần đầu tiên anh nắm tay cô hàng xóm để rồi sau này nàng trở thành người vợ thân yêu của mình. Anh nhớ lại lần cuối cùng gặp ba má. Phải dẫn lòng lắm anh mới không tiết lộ chuyện mình theo đoàn quân ra bắc. Anh chỉ làm một cử chỉ kín đáo là đi mua quyển Mơ Thành Người Quang Trung cho đứa con trai út của mình. Anh dặn nó là khi nào con nhớ ba thì nói với má đọc quyển sách này cho con nghe. Anh hy vọng vợ anh sẽ hiểu và không phiền giận mình. Vinh ứa nước mắt khi nghĩ tới Hằng. Tiếng hát của người vợ thân yêu chợt vang lên trong tâm tưởng.

- *Chiều trên phá Tam Giang*

anh chợt nhớ em

nhớ ôi niềm nhớ ôi niềm nhớ đến bất tận

em ơi

em ơi

Giờ này thương xá sắp đóng cửa

người lao công quét dọn hành lang

giờ này thành phố chợt bùng lên

để rồi tắt nghỉ sớm

ôi Sài Gòn Sài Gòn giờ giới nghiêm

ôi Sài Gòn Saigon mười một giờ vắng yên

ôi em tôi Sài Gòn không buổi tối

Giờ này có thể trời đang nắng

em rời thư viện đi rong chơi

hàng cây viền ngọc thạch len trôi

nghĩ đến ngày thi tương lai thúc hối

căn phòng nhỏ cao ốc vô danh

rồi nghĩ tới anh

rồi nghĩ tới anh

nghĩ tới anh

Giờ này có thể trời đang mưa

em đi dưới hàng cây suor mướt

nhìn bong bóng nước chạy trên hè

như đóa hoa nở vội

giờ này em vào quán nước quen

*nơi chúng ta thường hẹn
rồi bập bênh buông tâm trí
trên từng đợt tiếng lao xao
Giờ này thành phố chợt bùng lên
em giòng lệ vẫn rất chảy tuôn
nghĩ đến một điều em không rõ
nghĩ đến một điều em sợ không dám nghĩ
đến một người đi giữa chiến tranh
lại nghĩ tới anh
lại nghĩ tới anh
nghĩ tới anh...*

Đây là bài hát mà Hằng thường hay hát cho anh nghe khi hai đứa còn yêu nhau và mãi cho tới lúc thành vợ chồng nàng vẫn hát cho anh nghe. Vinh mỉm cười hồi tưởng lại lần đầu tiên Hằng ra Huế thăm mình.

- Anh là lính vậy anh biết Phá Tam Giang ở đâu không?
- Làm sao em biết Phá Tam Giang?
- Em nghe bản nhạc của Trần Thiện Thanh có tên *Chiều Trên Phá Tam Giang*...

Vinh cười cười.

- Anh không biết Phá Tam Giang ở đâu nhưng anh

có thể chở em đi thăm Phá Hạc Hải. Nó cũng ở gần đây thôi và cũng giống như Phá Tam Giang...

Sáng hôm sau mượn chiếc xe jeep của tiểu đoàn Vinh chở Hằng đi thăm Phá Hạc Hải. Buổi chiều về gặp Thắng, bạn của Vinh Hằng mới khoe là Vinh đã chở mình đi thăm Phá Hạc Hải. Thắng cười ngất nói.

- Vinh nó gạt Hằng đấy. Phá Hạt Hải cũng là Phá Tam Giang. Hạt Hải là tên hồi xưa...

Tối hôm đó Hằng tra tấn Vinh về cái tội gạt mình khiến cho Vinh phải xin lỗi rồi cười nói.

- Em hỏi anh là lính sư đoàn 1 có biết Phá Tam Giang ở đâu không thời chẳng khác gì anh hỏi em ở Sài Gòn mà em có biết chợ Bến Thành ở đâu không...

Từ đó mỗi lần gặp nhau Hằng đều hát bản Chiều Trên Phá Tam Giang cho Vinh nghe. Thoạt đầu anh không để ý nhưng nghe hoài anh dần ra thích và nhớ thuộc lòng bản nhạc...

Vinh đốt điều thuốc. Mùi thuốc Lucky thơm dịu dịu. Đây là quà tết của Hằng khi anh về Sài Gòn lần cuối. Biết chồng thích Lucky nên nàng đã nhờ một người quen mua một cây thuốc để làm quà tết cho chồng. Vinh mang ra Đà Nẵng và được bạn bè chiều cổ nòng nhiệt. Anh một điều tôi một điều, tao một điều mày một điều, thầy một điều trò một điều. Thế là cây thuốc của Hằng vui đi lạ. Vinh không phàn nàn vì huynh đệ chi binh mà. Hồi còn làm trung đội trưởng, đại đội trưởng anh đã cùng với lính hít từng điều Bastos xanh, Ruby quân tiếp vụ hoặc Cẩm Lệ.

- Mày uống cà phê không?

Nghe tiếng Hiền hỏi Vinh không quay lại mà gạt đầu cười nói.

- Uống... Cà phê Mỹ hay cà phê của mình...

- Cà phê Ban Mê Thuật...

Vinh nhìn bạn với ánh mắt nghi ngờ. Hiền cười giải thích.

- Ông Cang điệu nghệ và chu đáo vô cùng. Ông ra lệnh cho hạm trưởng mua cà phê rất nhiều cũng như thuốc lá quân tiếp vụ có cả mấy chục thùng để phân phát cho lính. Ông bảo mình không mang đi thời tụi nó cũng lấy...

Hớp ngậm cà phê Vinh gạt gù.

- Ngon... Tao nghĩ ông Thiệu không biết uống cà phê cho nên ông mới ra lệnh bỏ cao nguyên. Tao mà làm tổng thống thời nhất định là không bỏ cao nguyên. Bỏ Ban Mê Thuật rồi lấy cà phê đâu mà uống...

- Ông có tiền mua cà phê Nam Mỹ uống...

- Bởi vậy tao mới nói là ông không biết uống cà phê. Cà phê Ban Mê Thuật nó có cái ngon, cái đặc thù của nó. Đó là cái hồn dân tộc, cái đất của quê hương xứ sở để nuôi lớn cây cà phê. Không có những thứ đó mà uống cà phê nghe lảng òm...

Hiền cười nhìn bạn. Vinh hỏi.

- Đào đâu rồi?

- Đang liên lạc với các chiến hạm. Kiểm điểm tin tức, sắp xếp các tàu vào đội hình để sẵn sàng chiến đấu khi gặp tàu địch...

Đưa tay chỉ mấy chiếc tàu nhỏ xíu đang chạy gần chiếc tàu của mình đứng Hiền cười tiếp:

- Mà thấy mấy chiếc tàu nhỏ nhỏ đó không. Đó là các duyên tốc đỉnh mà tao nghe thủy thủ trên tàu gọi là PCF. Nó là phương tiện chuyên chở hoặc đưa rước người giữa các chiến hạm với nhau...

Nhìn thấy một người lính thủy đứng nơi đài chỉ huy, hai tay cầm hai lá cờ phất qua phất lại Vinh cười hỏi:

- Họ làm gì vậy?

Hớp ngệm cà phê Hiền cười cười.

- Đó là cách thức truyền tin cổ điển của hải quân để thay thế cho vô tuyến truyền tin... Đào nói với tao là chỉ có các thủy thủ thuộc ngành giám lộ mới biết cách thức đánh cờ và đọc ra chữ của các động tác đánh cờ này. Ngoài ra họ còn dùng các tín hiệu bằng đèn để liên lạc với nhau trong đêm tối hoặc ở thật xa...

Ngừng lại giây lát Hiền thông thả tiếp.

- Ông Cang muốn ăn thua đủ với hải quân Bắc Việt nên kéo cả hạm đội đi theo... Tao nghe ông bàn với ông Trường và ông Minh là sẽ thả toán *SEAL* vào trước để phá hoại rồi mới cho tàu đổ bộ vào sau tuy nhiên ông

Trường không đồng ý vì cho làm như thế mình sẽ không còn có yếu tố bất ngờ nữa...

- Mà nghĩ sao?

Vinh hỏi bạn. Hớp ngệm cà phê, rít hơi thuốc xong từ từ thả khói Hiền cười.

- Tao đồng ý với ông Trường... Tụi nó đang ăn mừng chiến thắng nên không có đề phòng. Mình ập vào bất thành linh khiến cho tụi nó trở tay không kịp. Cho toán *SEAL* vào phá hoại chẳng khác nào mình đánh thức tụi nó dậy...

Uống cạn ly cà phê Vinh nói.

- Tao kiểm chỗ ngã lưng một chút...

- Tao cũng vậy... Để tao vào kiểm hai cái mền rồi mình ra trước mũi nằm. Đào nó bảo với tao là ngủ ngoài trời mát và khoảng khoát hơn...

Trời tối mờ mờ. Sao sáng vắng vặc. Tiếng động rì rầm. Kéo cái mền lên tận cổ Hiền thở dài.

- Tao nhớ nhà...

Vinh cũng thở dài.

- Tao nhớ mấy đứa nhỏ...

Giọng của Hiền như lạc đi.

- Hương đang có thai được ba tháng...

Vinh cảm thấy nước mắt ứa ra.

- Thằng con mày chắc không thấy mặt ba của nó rồi...

- Sài Gòn bây giờ ra sao?

Hiền hỏi và Vinh im lặng không trả lời. Anh không thể trả lời câu hỏi của bạn. Cho dù giàu tưởng tượng cách mấy anh cũng không thể hình dung ra cảnh tượng của Sài Gòn sau hai ngày thất thủ. Bốn mươi tám tiếng đồng hồ thôi nhưng anh cảm thấy dài như hai thế kỷ. Người ta nói "*nhất nhật tại tù thiên thu tại ngoại*" nhưng với anh thời một ngày xa Sài Gòn là nghìn thu không gặp lại. Anh đang xa Sài Gòn gần ngàn cây số nhưng là trùng trùng cách ngăn. Xa tới độ đi là không bao giờ trở về. Sài Gòn xưa cũ của anh cũng giống như thiên thai của Lưu Nguyễn. Một khi đi là không có lối trở lại vì dấu vết đã bị xóa mờ.

Vinh lại ứa nước mắt khi hình dung ra ngôi nhà nhỏ có bóng dáng cha mẹ thắm lặng ra vào. Người vợ thân yêu mơn mõi trông chồng. Người chinh phụ của ông Đặng Trần Côn có may mắn hơn Hằng. Bà ta còn được "*thư thường lại người không thấy lại*". Hằng thương yêu của anh không có diễm phúc đó. Sau ngày 30- 4- 75 là vĩnh viễn xa nhau. Không còn. không có gì hết. Không bao giờ gặp lại. Không nhìn thấy nhau trong môi hôn ngọt ngào. Không ái ân đầm thắm. Hằng không còn nằm gối đầu lên tay chồng để nghe anh kể về gian khổ của đời lính. Vinh nhắm mắt cố dỗ giấc ngủ nhưng những ý tưởng vẫn quay cuồng và hình ảnh vẫn hiện ra trong trí của mình. Càng suy nghĩ, càng tưởng tượng, càng hình dung anh càng buồn nhiều hơn và những giọt nước mắt thắm lặng rơi ra nhiều hơn.

- Anh hai... Dậy anh hai...

Tiếng gọi của Lành khiến cho Thiên mở mắt.

- Mấy giờ rồi Lành?

- Năm giờ... Anh uống cà phê cho tỉnh...

Thiên ngồi dậy. Trời vẫn còn tối đen. Gió biển lạnh ngắt khiến cho Thiên rung mình. Hóp ngum cà phê Thiên mỉm cười thầm cảm ơn người lính thân như anh em của mình. Chạy từ Pleiku về Nha Trang rồi Phan Rang, Vũng Tàu, Sài Gòn; anh và Lành phải bỏ lại nhiều thứ lắm nhưng bỏ gì bỏ chứ Lành nhất định không bỏ bịch cà phê Ban Mê Thuật. Có hai lý do khiến cho nó khư khư giữ bịch cà phê. Thứ nhất cũng như Thiên nó ghiền cà phê. Lý do thứ nhì quan trọng hơn. Bịch cà phê đó là di vật cuối cùng của người tình. Thiên đã nói và chính Lành cũng tự hiểu là sẽ không bao giờ trở lại Pleiku. Nó không còn chút hy vọng dù mong manh nào để gặp lại Đào. Dù nó không hé răng nhưng Thiên biết thằng em của mình buồn lắm. Anh cũng không có lời an ủi vì cũng ở vào hoàn cảnh tương tự. Sài Gòn. Đám cưới. Giờ đã hết. Sài Gòn. Chỉ còn là mơ ước ngậm ngùi. Buồn đau không thể nói thành lời. Không thể than thở. Chia xẻ với người bên cạnh bởi vì ai cũng có cảnh ngộ giống mình. Ai cũng mất vợ con. Lạc cha mẹ. Thiếu anh chị em, bạn bè, người quen. Sự mất mát lớn quá, nhiều quá khiến cho ai ai cũng đều dấu kín, cầm nín ôm lấy trong lòng số phận nghiệt ngã

của chính mình.

Tiếng động nhiều hơn. Lính bắt đầu thức dậy để chuẩn bị.

- Ê tụi bây... Phải lãnh cơm ăn cho no nghe chưa... Đói bụng là tụi bây chạy không nổi đâu. Còn lên bờ thì không có cơm. Dân ngoài đó nghèo lắm, đói lắm cho nên đừng có mong họ bụng cơm rót nước mời mình đâu...

Thiên mỉm cười khi nghe thượng sĩ Muông dặn dò lính. Gốc Nam Định, lớn lên ở Hà Nội rồi vào nam năm 54, ông ta là người lính thâm niên nhất trong đại đội. Tuy cấp bậc thượng sĩ nhưng ông ta được giữ chức đại đội phó vì không ai xứng đáng hơn. Lính mới, lính cũ, quan mới, quan cũ khi về đại đội trình sát đều được ông ta rèn, ông ta nung bằng thứ kinh nghiệm máu của hai mươi lăm năm quân vụ. Lính nói ông ta dự trận Điện Biên Phủ, bị bắt cùng lượt với tướng Phú. Thấy ông ta già cấp trên đề nghị cho giải ngũ thì ông ta xin được ở lại. Già như ông ta ra lính làm gì ăn. Đạp xích lô không nổi. Chạy tắc xi thì không tranh lại với thanh niên. Còn đi làm sở Mèo hay buôn bán chợ trời thì ông ta có quá nhiều kiêu hãnh để làm chuyện đó. Ít ra sự có mặt của ông ta trong lính cũng có ích lợi hơn là ngoài dân sự. Và lại dù đã gần năm mươi nhưng lợi bộ còn giỏi, còn nhanh hơn đám thanh niên hai mươi. Lính hỏi lý do tại sao già mà còn gân vậy thượng sĩ cười đùa.

- Tụi bây trẻ mà chơi bởi nhiều quá nên yếu xiêu... Nào rượu, cà phê, trà, thuốc lá. Nào cave, gái bán bar, em nữ sinh xinh như mộng nữa. Bởi vậy không xum bà chè sao được...

Lính cười nói nhỏ.

- Khỏe hạnh như ông chết sướng hơn...

Một người lính vừa nhai cơm sậy với thịt ba lát vừa hỏi.

- Mình lên đâu hả bố?

- Tao nghe nói sư đoàn Giải Phóng Hà Nội của mình sẽ đổ bộ lên Nam Định...

- Vậy là ngay quê của bố rồi...

Thượng sĩ Muông cười toe két.

- Được đặt chân lên Nam Định thời có chết tao cũng vui...

03h30.

Lệnh ban ra. Lính xếp hàng im lặng chờ đợi. Trời vẫn còn tối thui. Gió thổi nhẹ nhẹ khiến cho tàu bớt chòng chành.

Giấc mơ của một người tỵ nạn

Chương 14

02h00

03- 05-19 75

Vịnh Bắc Việt.

Huấn đứng im bên hông tàu gần trước mũi. Gió mát lạnh. Biển đen thăm thẳm. Nước biển sáng một màu kỳ lạ như có lân tinh. Bất chợt đột ngột thuốc hít hơi dài người lính biệt động quân khe khẽ thở dài. Từ khi triệt thoái khỏi cao nguyên các liên đoàn 21, 22, 23, 24, 25 được tàu hải quân chở ra An Thới để dưỡng quân. Chưa được bao lâu bốn liên đoàn 11, 12, 14 và 15 thuộc quân khu 1 cũng được di tản ra. Tình cảnh của họ không đến nỗi tệ lắm. Mỗi liên đoàn bị mất một tiểu đoàn. Quần áo rách rưới, dơ bẩn, mặt mũi bơ phờ, hốc hác; các người lính từng một thời oanh liệt nay trông như đám tàn binh mất ngơ ngác và thất tha thất thểu đi tìm bạn bè và cấp chỉ huy. Tuân lệnh của tướng Giai, Huấn và các vị liên đoàn trưởng cũng như tiểu đoàn trưởng an ủi và động viên tinh thần của lính đồng thời cố gắng chỉnh đốn lại hàng ngũ. Mười hai tiểu đoàn của bốn liên đoàn 11, 12, 14 và 15 hợp với mười lăm tiểu đoàn của các liên đoàn 21, 22, 23, 24 và 25 thành ra ba liên đoàn 1, 2 và 4. Dẫu, liên đoàn trưởng liên đoàn 21 chỉ huy liên đoàn 1. Huấn lãnh

liên đoàn 2 còn liên đoàn 4 được giao cho Biên. Cộng quân số của ba liên đoàn ba vị tân liên đoàn trưởng tự an ủi là ít ra họ cũng có được gần bảy ngàn lính. Quân số tuy đủ nhưng tinh thần của lính lại xuống thấp. Hàng ngày sĩ quan cấp tá, cấp úy, hạ sĩ quan và binh sĩ thâm niên thi nhau làm đủ mọi cách để nâng cao tinh thần chiến đấu kiên cường của lính. Dần dần những người lính từng có một quá khứ chống cộng lấy lòng này lấy lại tinh thần chiến đấu và sẵn sàng được ném vào trận địa. Rồi ngày chờ đợi cũng tới. 25- 4. Ba liên đoàn âm thầm lên tàu ra bắc.

Chiều ngày 30- 4- 1975. Huân họp lính của mình lại báo tin buồn về sự thất thủ Sài Gòn và sự sụp đổ của Việt Nam Cộng Hoà. Có tiếng nức nở. Có tiếng khóc âm thầm. Có những giọt nước mắt rơi lặng lẽ. Sau đó Huân mới tiết lộ cho lính của mình nghe về cuộc hành quân Sinh Nam Tử Bắc đồng thời nhấn mạnh với họ là cuộc hành quân quyết tử này sẽ đánh vào Hà Nội bắt đám lãnh tụ cộng sản miền bắc. Chiếm được Hà Nội và bắt sống đám Lê Duẩn, Võ Nguyên Giáp họ sẽ cứu nguy được cho miền nam ngoài ra còn giải phóng cho miền bắc. Viễn tượng cứu miền nam và giải phóng miền bắc khiến cho tinh thần của lính bốc lên cao. Họ đùa với nhau về chuyện ngồi ăn phở ở Hồ Hoàn Kiếm mặc dù có rất nhiều người không hề biết cái hồ đó hình dáng ra sao. Họ tranh nhau về chuyện vào Phủ Chủ Tịch và ngồi lên cái ghế của Hồ Chí Minh. Họ kháo với nhau về cái chuyện nằm ngủ trong nhà của ông ta. Họ bàn với nhau chuyện trói tay Võ Nguyên Giáp. Lính bàn, lính nói đủ thứ chuyện vì không có chuyện gì làm ngoài chuyện ăn với ngủ, lau chùi lại vũ khí và tập hợp với điểm danh mỗi buổi sáng.

Ánh đèn mập mờ của chiếc tàu chạy trước hiện ra như vì sao trong bầu trời tối đen. Bốn chiếc tàu của hải quân chở bốn liên đoàn biệt động quân từ ngoài xa lặng lẽ xâm nhập vào hải phận Bắc Việt. Thủy thủ đoàn mặc áo giáp, đội nón sắt ngồi trong các ụ súng đại bác. Mặc dù được hộ tống bởi các chiến hạm nhưng hạm trưởng vẫn ban lệnh nhiệm sở tác chiến cho chắc ăn.

Gió nhẹ nhẹ. Xa xa về hướng bắc có một vầng sáng hiện lên trên mặt biển đen mờ.

- Đảo Cát Bà đó trung tá...

Huân quay qua cười với đại úy Tín, sĩ quan thuộc phòng tâm lý chiến của bộ tư lệnh hải quân.

- Nó là hòn đảo lớn nhất của vùng biển Hải Phòng... Trung tá hút thuốc...

Trong bóng đêm mờ mờ Huân cũng nhận ra Tín đang cầm gói PallMall.

- Em gọi tôi bằng anh đi. Giờ này lon lá của mình đẹp rồi... Ở đâu mà em có PallMall...

Tín cười trong lúc bật chiếc zippo đốt thuốc cho Huân.

- Bà xã em mua tặng...

Cười im lặng giây lát Huấn mới lên tiếng.

- Minh sẽ đổ bộ lên chỗ nào?

- Vùng An Hải thưa anh... Đây là một bãi biển nằm giữa hai cửa Lạch Tray và Cửa Cấm. Nó có một phi trường tên Cát Bi. Chỉ cần một tiếng đồng hồ là quân ta sẽ có mặt ở Hải Phòng. Lúc đầu tư lệnh của em định đổ lên Đồ Sơn nhưng sau đó ông đổi ý vì từ Đồ Sơn về Hải Phòng khá xa... Tàu đang chạy qua Đồ Sơn. Anh thấy chỗ đèn sáng bên tay trái của mình không. Đó là thị trấn Đồ Sơn...

- Em theo tụi này lên bờ không?

- Dạ không... Đổ bộ xong các chiến hạm sẽ tập trung lại để ngược sông Hồng lên Hà Nội. Tụi em có nhiệm vụ làm phóng viên chiến trường để chụp hình và tường thuật cho các hãng thông tấn quốc tế về cuộc tấn công Hà Nội của quân lực Việt Nam Cộng Hoà...

- Ai có ý kiến này?

- Đây là ý kiến của trung tướng Minh và phó đô đốc

Cang. Song song với cuộc tấn công bằng quân sự ta còn có cuộc tấn công bằng tâm lý chiến. Mỗi cánh quân tấn công vào Hà Nội đều có lính của mình chụp hình đưa cho các phóng viên báo chí của các nước cộng sản hiện đang có mặt ở Hà Nội. Từ đó tin tức sẽ tới tay các hãng thông tấn của các nước tự do như Hoa Kỳ, Anh và Pháp...

- Thủy quân lục chiến sẽ đổ lên ở đâu?

Hít hơi thuốc thật dài Huấn hỏi và Tín trả lời nhanh.

- Họ được đổ bộ xuống cửa biển Diêm Hộ rồi bắt đường 39 đi về tỉnh lỵ Thái Bình và sau đó về Nam Định để tấn kích vào mặt đông nam của Hà Nội...

Tín ngưng nói khi nghe có tiếng còi hụ lên nơi đài chỉ huy. Đưa gói thuốc cho Huấn Tín cười.

- Anh cầm lấy... Tụi em có nhiều lắm... Em phải lên xem có chuyện gì...

Nói xong Tín bước vội lên phòng chỉ huy còn Huấn vẫn đứng yên tại chỗ hút thuốc. Nghe tiếng máy tàu rú lên anh đoán tàu xà hết tốc lực chạy nhanh để đúng giờ hẹn đổ bộ với các cánh quân kia. Xa xa đèn của ghe đánh cá trôi lênh bênh trên mặt biển mờ mờ đen.

03h30. Huấn họp với các tiểu đoàn trưởng lần cuối cùng. Sau ngày 30- 4- 75 tướng Giai

đã họp với các liên đoàn trưởng rồi sau đó chia lực lượng biệt động quân thành bốn liên đoàn 1, 2, 3, và 4. Vì quân số hao hụt và thiếu cấp chỉ huy cho nên 45 tiểu đoàn được thu nhỏ lại thành 16 tiểu đoàn. Mỗi liên đoàn có 4 tiểu đoàn tác chiến với quân số khoảng từ bảy tới tám trăm người. Đại tá Biệt được chỉ huy liên đoàn 3. Huân lãnh liên đoàn 2. Liên đoàn 1 được giao cho Dầu còn liên đoàn 4 cho Biên.

Lính đứng xếp hàng trong lòng tàu. Bộ chỉ huy của liên đoàn cùng với liên đoàn trưởng đứng đầu. Tất cả đều im lặng chờ đợi. 3 giờ rưỡi. Loa phóng thanh báo cáo tàu chỉ còn cách bờ không đầy cây số. Hai chiếc dương vận hạm như hai con cá khổng lồ từ từ đâm thẳng vào bờ. Ào... Sức va chạm khiến mọi người ngã nghiêng rồi mới lấy lại thăng bằng. Tiếng động vang lên. Cánh cửa rơi ầm xuống làm nước văng tung tóe.

- Đi... Đi... Chạy...

Huân nhảy ào xuống. Nước sâu ngang ngực và lạnh ngắt khiến cho anh rùng mình. Thấy liên đoàn trưởng nhảy trước lính tranh nhau nhảy theo. Chỉ cần nửa tiếng đồng hồ lính của liên đoàn 2 đã lên hết trên bờ.

Vừa đặt chân lên bãi cát ướt tướng Giai họp bốn liên đoàn trưởng.

- Huân đánh phi trường còn Dầu tìm đường vào trong phố chiếm ga xe lửa. Tôi cần xe lửa để chở liên đoàn 3 và 4 đi Hải Dương... Bây giờ là 05h00. Tôi cho các anh hai tiếng...

Dầu thúc lính của liên đoàn 1 chạy ào. Huân họp Phát, đại đội trưởng đại đội trinh sát và Thanh, tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn 21.

- Ông Giai muốn mình chiếm phi trường, phá hủy máy bay địch nhưng giữ lấy phi đạo để làm chỗ cho máy bay của mình đáp xuống... Hai em tính sao?

- Mình phải đánh đặc công... Mình phải đột kích phá hoại máy bay trước chứ nếu không nó cất cánh lên là mình mệt với nó...

Quay sang Thanh và Phát Huân cười nói.

- Hai em dẫn lính đột kích phi trường... Trong đánh ra ngoài anh ập vào...

Thanh và Phát kéo lính đi. Bóng lính áo rằn nhòa mất trong đêm tối. Liên đoàn 2 di chuyển từ từ về hướng phi trường Cát Bi. Giờ tay xem đồng Huân lăm bằm.

- Hai đứa này làm gì mà lâu vậy...

Tiếng súng M16 nổ dồn dập. Tiếng lựu đạn nổ ầm ầm. Lửa bốc cháy sáng rực về hướng phi trường Cát Bi.

- Xung phong...

- Chạy...

Huấn thúc liên đoàn 2 chạy. Tiểu đoàn 22 đi bên trái, 23 đi bên phải còn 24 với bộ chỉ huy liên đoàn và đại đội súng nặng đi chính giữa. Tất cả chạy ào vào phi trường.

- Hoài Nhơn đây Phong Phú... Nghe rõ trả lời...

Hoài Nhơn là danh hiệu truyền tin của Huấn còn Phong Phú là của Phát, đại đội trưởng đại đội trinh sát.

- Hoài Nhơn nghe Phong Phú...

Huấn nghe tiếng Phát cười nói trong ống liên hợp.

- Anh nghe tụi nhỏ đốt pháo mừng anh chưa...

- Anh nghe pháo nổ rồi... Gặp lại em sau...

Đại đội 1 của tiểu đoàn 21 được lệnh ở lại giữ phi trường và các vùng lân cận. Trời tang tảng sáng.

- Hoài Nhơn đây Định Tường nghe rõ trả lời...

Định Tường là danh hiệu của Dậu. Huấn bóp máy. Anh nghe bên kia là tiếng súng nổ ầm ầm cùng với tiếng người nói chuyện lao xao giọng bắc nam đủ thứ.

- Tôi và lính đang ngồi ăn phở tái ở ga xe lửa Hải Phòng nằm cạnh đường Lê Lợi. ...

Huấn hỏi nhanh.

- Định Tường có đụng tụi nó không?

- Đụng nặng... Nhưng mấy thằng bộ đội các ké này không đủ cho lính tôi xơi tái. Lính của thằng 12 đang đá vào tòa nhà gọi là Công An Hải Phòng. Thằng 11, 14 và 15 đang dọn dẹp rác khắp nơi trong thành phố. Chừng nào Hoài Nhơn mới tới để mình đi du lịch Hà Nội...

Huấn cười lớn.

- Hoài Nhơn sẽ bắt tay Định Tường đúng 07h00... Nghe rõ trả lời...

- Định Tường nghe 5/5...

Nghe tiếng súng nổ không biết chuyện gì dân chúng túa ra đường. Trông thấy đoàn quân

rần rì họ xì xầm. Có người bạo dạn hỏi.

- Các anh là ai?

- Lính miền nam... Lính Cộng Hòa

Dân tủa ra đường càng lúc càng nhiều.

- Phố Hải Phòng còn xa không quý vị?

- Chừng cây số... Các anh là lính miền nam thật ư?

Lính cười toe tét.

- Thật chứ... Tụi này sẽ đánh đô Hà Nội...

Dân la rầm trời, ới nhau suốt cả phố.

- Lính miền nam bà con ơi... Họ đánh vào Hà Nội cơ...

- Tụi này cần xe để vào phố. Ga xe lửa ở đâu bà con chỉ dùm...

- Đúng là lính miền nam rồi... Máy ông muốn xe gì... Ô tô hay tàu hỏa...

- Xe gì cũng được... Xe đồ... Xe lôi... Ô tô... Tàu hỏa gì cũng được. Tụi này cần tàu hỏa để chở lính đi Hà Nội...

Dân cười ngất vì cái giọng miền nam của lính.

- Trại lính đằng kia có nhiều xe lắm...

- Bà con chỉ đường được không...

Hai thanh niên tình nguyện đi theo lính để chỉ đường. Huấn và bộ chỉ huy liên đoàn chạy theo sau lính của tiểu đoàn 24. Con đường dọc bờ sông Lạch Tray vắng không bóng người. Gần tới ngã ba cách cây cầu chừng năm trăm thước hai thanh niên dừng lại để thở.

- Máy anh thấy cây cầu đó không. Trại lính ở cạnh chân cầu. Lính đông lắm...

- Còn đường nào tới trại lính nữa không?

- Còn... Theo ngã rẽ này mấy anh sẽ tới phía sau lưng trại lính.

Huấn nói với Biên, tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn 22 và Trà, tiểu đoàn trưởng 23.

- Chờ cho anh đánh mặt tiền để dụ tụi nó xong Biên ập vào phía sau lưng còn Trà thọc

ngang hông...

Biên và Trà dẫn tiểu đoàn chạy theo ngã rẽ. Huấn thúc lính của tiểu đoàn 24 tràn tới. Súng trong trại lính nổ ròn. Chết cũng mặc. Bị thương cũng mặc. Lính tràn tới như không sợ bị trúng đạn.

- Biệt động quân sát...

Súng mở auto, dàn hàng ngang lính ào tới như cơn gió. Đại liên nổ dồn dập khiến cho toán đi đầu hơi khựng lại rồi nằm rạp xuống đất. Huấn giơ tay xem đồng hồ. 5 giờ rưỡi sáng. Một tiếng rưỡi đồng hồ mà anh vẫn chưa vào được thành phố Hải Phòng. Chưa kịp bảo lính liên lạc với Biên anh chợt nghe súng nổ

rền từ hướng bắc. Bóng áo rằn chạy thấp thoáng.

- Xung phong...

Huấn và lính tràn tới. Súng M16 nổ rền. Đạn M60 réo thành âm thanh kinh dị. Lựu đạn, M79 nổ khắp nơi. Bị ba mặt đánh vào lính trong căn cứ tan hàng. Lốp bị bắn chết còn bao nhiêu buông súng.

- Xe... Máy em kiếm xe...

Huấn hỏi lính. Lát sau lính báo cáo có gần bốn mươi xe nhà binh và năm chiếc jeep. 7 giờ sáng. Đoàn công voa được dẫn đầu bởi một chiếc jeep có giăng lá cờ vàng ba sọc đỏ chạy trên đường Lê Lợi của thành phố Hải Phòng. Dân chúng đứng dài hai bên đường nhìn đoàn xe cắm lá cờ vàng ba sọc đỏ.

- Lính miền nam... Máy ông ra đây giải phóng... Họ đi đánh Hà Nội...

Dân xì xầm. Tuy nét mặt có vẻ vui mừng nhưng họ im lặng nhìn. Dường như họ còn sợ sệt và không tin đoàn quân mặc áo rằn có vẽ hình đầu con cọp lại là lính từ miền nam xa xôi ra tới đây để đánh nhau với cộng sản.

- Giai Nhân bây giờ đang ở đâu?

Huấn hỏi Vân, liên đoàn phó.

- Ông dẫn liên đoàn 4 lên xe lửa đi Hải Dương trong lúc ông Biệt dẫn liên đoàn 3 lên Kê Sắt và Như Quỳnh. Tôi cũng nghe ông nói là thủy quân lục chiến đã lợi vào tỉnh lỵ Thái Bình rồi...

Đưa gói PallMall của Tín đã cho mình Huấn mời mọi người. Gói thuốc được chiếu cố kỹ không còn một điều.

- Họ đi nhanh không kém chi mình...

Đặng, sĩ quan hành quân của liên đoàn cười nhẹ.

- Cũng như mình họ có bản đồ của không quân Mỹ chụp... Ông Khang ở bộ tổng tham mưu lấy đưa cho họ. Cũng nhờ những bản đồ này mà mình mới biết đường. Mình được cái lợi là có xe lửa từ Hải Phòng đi Hà Nội mỗi ngày...

Huân cười gật gù.

- Cho thằng Thanh ở lại giữ phi trường Cát Bi với Hải Phòng còn mình với Biên, Trà và Định hợp với ông Dậu đi Hà Nội...

- Chừng nào mình đi anh Năm?

- Đi liền bây giờ...

12h00. Đoàn xe lửa từ từ rời Hải Phòng. Ngồi trong toa xe Đặng nói với Huân.

- Tôi đã liên lạc với Giai Nhân... Ông đã tới Hải Dương hồi 10 giờ. Phần ông Biết cũng sẽ tới Kẽ Sặt khoảng 11 giờ. Ông phải gấp rút tới Kẽ Sặt để cho lính nghỉ rồi xé chiều theo đường 38 tới Bắc Ninh. Liên đoàn 3 được lệnh đóng chốt ở Bắc Ninh không cho các sư đoàn đồn trú ở Lạng Sơn về tiếp viện Hà Nội đồng thời đánh chiếm phi trường Gia Lâm...

Huân và Vân im lặng nghe người sĩ quan hành quân báo cáo tình hình.

- Anh đoán Hà Nội đã biết tin chưa?

Vân hỏi và Huân trả lời không do dự.

- Tôi nghĩ đám Lê Duẩn biết tin rồi. Tuy nhiên thế trận đã dàn xong nên chúng cũng khó mà xoay chuyển. Ba mặt bắc, đông và nam của Hà Nội đã bị ta khóa cứng. Còn mặt tây thời sư đoàn dù sẽ nhảy xuống Sơn Tây để từ đó đánh vào Hà Nội trong lúc biệt kích dù nhảy xuống ngay trong lòng thành phố...

- Dân ở đâu mà đông quá vậy?

Huân lên tiếng khi thấy dân chúng tụ tập dài theo hai bên đường chào mừng lính miền nam ra giải phóng miền bắc. Trẻ con hò la chạy theo xe của lính để xin kẹo bánh. Nhìn trẻ con ăn mặc rách rưới còn người lớn ăn mặc lam lũ Vân thở dài.

- Ra đây mình mới thấy dân miền bắc nghèo quá. Dân chúng không có ai mặc áo màu hết. Ở đâu cũng thấy đồng phục... Ở đâu cũng thấy màu đen, màu nâu... Trông thật buồn thảm và ảm đạm. Cộng sản đã biến miền bắc thành một vùng đất buồn như có tang...

Huấn và Đăng im lặng nhìn hai hàng dân chúng đứng đón mừng họ. Hàng trăm ngàn lá cờ vàng ba sọc đỏ bay phất phới trong bầu trời mùa xuân man mát gió của thành phố Hải Phòng.

Giấc mơ của một người tỵ nạn

Chương 15

Tiếng cánh quạt rì rầm. Lính ngồi im lặng trong lòng chiếc C130 sáng mờ mờ. Nét mặt người nào cũng đều lộ vẻ nghiêm trọng và gay gắt. Không phải họ sợ chết mà vì hồi hộp và kích thích. Đây là lần đầu tiên họ nhảy dù ra bắc, một chuyến nhảy dù quan trọng nhất trong đời người lính mũ đỏ. Đánh Hà Nội. Giải Phóng Miền Bắc. Hơn tháng nay nằm dài trong căn cứ Bình Thủy họ bức bối và khó chịu vì không được làm gì hết khi nghe tin các đơn vị bạn lần lượt tan hàng trước sự tấn công như vũ bão của địch quân. Họ giận dữ vì tự ái. Niềm kiêu hãnh của một trong nhiều đơn vị thiện chiến nhất của quân lực Việt Nam Cộng Hoà bị va chạm. Từ bức bối, khó chịu, giận dữ họ đâm ra lo âu và sợ sệt khi nghe tin Long Khánh bị tràn ngập. Lính bồn chồn. Quan dầu dầu nét mặt. Dù không ai nói ra họ đều biết Sài Gòn sẽ thất thủ. Lính lắc đầu khi nghe tin Thiệu từ chức trốn ra ngoại quốc. Trần Văn Hương lên thay. Ông già lụ khụ này làm được gì trong thế nước ngả nghiêng. Hương từ chức và Big Minh lên thay. Thượng sĩ Mùi, một trong những người lính già tuổi đời và tuổi lính của dù hần học lên tiếng.

- Đéo mẹ... Thăng Minh Bự này làm được cái đánh gì mà giao cho nó...

Câu nói tiên tri của ông thượng sĩ già đúng phóc. Lính bàng hoàng và lặng người khi nghe Minh Bự tuyên bố đầu hàng. Lính dù và lính không quân ở Bình Thủy khóc đẽ tang cho nước đồng thời cũng khóc cho số phận của họ và những người thân thương. Tuy nhiên họ lại phấn khởi khi được vị tư lệnh báo tin là sư đoàn dù sẽ được phi cơ chở ra bắc và nhảy dù xuống Hà Nội. Tấn công Hà Nội. Giải Phóng Miền Bắc. Tám chữ này như thứ thuốc kích thích cực mạnh làm sống lại cái hùng khí của những người lính từng có một quá khứ lẫy lừng Diệt Cộng Cứu Nước.

Sáng sớm ngày 2- 5- 75 lính dù hớn hờ xếp hàng lên máy bay ra bắc. Biết đi vào chỗ chết mà lòng họ cảm thấy vui vẻ và thanh thản. Mỗi người lính đều mang trên cánh tay hay trên ngực áo bốn chữ Sinh Nam Tử Bắc. Họ muốn nổi gót tiên nhân bảy trăm năm về trước xăm trên tay hai chữ Sát Thát với ý nguyện diệt kẻ bạo tàn để cho dân tộc được sống trong tự do, ấm no và độc lập. Niềm vui mừng và mong ước của họ càng tăng cao khi máy bay đáp xuống một phi trường xa lạ. Nói chuyện với những người lính của sư đoàn 22 họ mới biết là mình đang ở Vinh thuộc tỉnh Nghệ An. Giấc Mơ Thành Người Quang Trung của lính dù đã trở thành sự thực.

Chuẩn tướng Lê Quang Lương, người anh cả hay con đại bàng đầu đàn của sư đoàn dù đi

dài theo hai hàng ghế bắt tay lính. Còi hú lên ba hồi rồi đèn xanh nhấp nháy. Ông sẽ là người lính dù đầu tiên nhảy vào khung trời đầy lửa đạn phòng không của lính Bắc Việt.
- Go...

Bóng áo rằn lao vào không gian tối mù. Từng người, từng người nối nhau thành hàng dài. Đạn lửa bay thành hàng đỏ rực trong đêm tối. Thân phi cơ rung động mạnh vì bị trúng đạn phòng không. Bóng người gấp rút lao ra khỏi chiếc C130 đang bốc cháy. Phi hành đoàn thân nhiên thi hành nhiệm vụ. Họ chấp nhận cái chết khi tình nguyện tham gia chiến dịch Giải Phóng Miền Bắc. Khi người lính dù cuối cùng rời khỏi máy bay phi hành đoàn của chiếc C130 nhìn nhau. Họ biết họ sẽ chết. Đại úy phi công Thăng nghiêng rằng. Chiếc phi cơ nhắm ngay chỗ ánh lửa nháng lên ở dưới đất lao xuống. Họ đem cái chết để làm cam hòng ổ súng phòng không. Xin chào vĩnh biệt những người lính anh hùng. Súng phòng không, súng trường, súng đủ loại nổ rền trong đêm. Như những con chim xếp cánh lính dù lao vùn vụt xuống. Có những người chết trên không hay vừa xuống tới đất. Họ kém may mắn hơn các chiến hữu của mình là không được nhìn thấy hoa dù nở đầy trên nền trời đỏ lửa đạn của vùng Sơn Tây - Hà Nội.

Xuống tới đất tướng Lương và bộ tham mưu phải mất hơn hai tiếng đồng hồ mới bắt được liên lạc với ba lữ đoàn trưởng. Vì đêm tối thêm xa lạ với địa thế do đó họ khó nhận biết mình đang ở đâu. Tướng Lương cho phép lính nằm tại chỗ chờ trời sáng. Tám giờ sáng tướng Lương được lính cho biết bộ tư lệnh và lữ đoàn 2 đang ở trong vùng Phúc Thọ, còn lữ đoàn 3 rơi vào vùng Đan Phượng trong khi lữ đoàn 1 rớt vào vùng Thạch Thất. Lính có hơn hai trăm chết và bị thương. Ông ra lệnh cho lữ đoàn 1 di chuyển tới Liên Quán còn lữ đoàn 2 tiến tới Phùng. Ba đại đội trinh sát 1, 2 và 3 cũng được đi trước để thám sát tình hình. Nhiều cuộc chạm súng khá dữ dội nhưng không đáng kể vì chỉ ở cấp trung hoặc đại đội mà thôi. 15h00. 03- 05- 1975. Ba lữ đoàn của dù đã vào vị trí được ấn định.

06h00

03- 05- 1975

Nguyên cả bãi biển dài thuộc hai quận Hải Hậu và Giao Thủy tỉnh Nam Định đầy đặc lính của ba sư đoàn 1, 2 và sư đoàn Giải Phóng Hà Nội. Tiếng xích sắt của xe thiết giáp nghiêng trên cát. Tiếng người gọi nhau ới ới. Xe kéo đại bác chạy ào ào. Chuẩn tướng Thân, tư lệnh sư đoàn Giải Phóng Hà Nội cùng với đại tá Lý tham mưu trưởng chúi đầu vào bản đồ bên cạnh chiếc xe jeep có ăng ten thật cao. Trung úy Bình, sĩ quan tùy viên của tướng Thân ôm lấy máy liên lạc.

- Thừa tư lệnh... Trung đoàn 1 của ông Hùng báo cáo là họ đang ở Đông Ba còn trung đoàn 2 ở Đào Khê và tiểu đoàn 1 của trung đoàn 3 đang ở Liễu Đề...

Gật gù tỏ vẻ hài lòng đại tá Lý quay qua hỏi thiếu úy An, vị sĩ quan liên lạc của mình với

sư đoàn 1 và 3

- Mình có tin gì về sư đoàn 3...

- Dạ... Đơn vị đầu tiên của tướng Hình đang ở cách Ninh Bình chừng hai chục cây số... Họ còn cho biết là trung đoàn 1 của họ sẽ tới đèo Tam Điệp khoảng 12 giờ trưa nay...

- Còn sư đoàn 1 và 2?

- Thừa đại tá các đơn vị đầu tiên của họ đã vượt qua sông Ninh Cơ và trên đường tiến về Nam Định...

Quay qua chuẩn tướng Thân đại tá Lý bàn.

- Mình nên thúc quân đi nhanh... Mình theo đường nhỏ và xa hơn lại không có xe, nếu không chạy bộ thời mình sẽ không bắt kịp sư đoàn 1 và 2...

Gật đầu đồng ý tướng Thân bốc máy ra lệnh cho các trung đoàn trưởng phải thúc quân đi nhanh. Bị cấp trên thúc bách ba trung đoàn trưởng dẫn lính chạy. Trung tá Hùng chỉ huy trung đoàn 1 được lệnh phải có mặt nơi ngã ba đường 493 và quốc lộ 10 vào lúc 12h00.

- Sao không thấy máy bay của địch?

Lính xì xầm. Trung úy Bính, đại đội trưởng lên tiếng.

- Anh nghe nói biệt động quân đã đột kích phi trường Cát Bi ở Hải Phòng. Có lẽ vì vậy mà mình chưa thấy máy bay của địch...

Ngước nhìn bầu trời xanh lơ không một gợn mây Bính cười tiếp.

- Sớm muộn gì nó cũng xuất hiện... Máy bay từ Hà Nội tới đây gần lắm...

Bính vừa nói xong mọi người chợt nghe tiếng động rì rầm rồi mấy chấm đen xuất hiện nơi hướng tây bắc.

- Máy bay địch...

Lính la rầm trời tuy nhiên họ vẫn tỏ ra không sợ hãi hay tìm chỗ núp. Có người còn bạo gan đứng chỉ chỗ hay cười đùa. Mấy chấm đen lớn dần dần cho tới khi lính thấy rõ là bốn chiếc máy bay sơn màu đen với lá cờ đỏ có ngôi sao vàng.

- Máy bay vেম...

Bốn chiếc máy bay đảo một vòng thật lớn rồi bất từ xa chúc đầu xuống. Ánh lửa loé lên từ hai bên cánh. Tạch...tạch...tạch... Tiếng đại liên nổ dòn tan. Bom nổ âm âm. Đạn cày thành hàng dài trên mặt đường. Lính nằm rạp trên mặt đất. Tiếng la hét của những người bị trúng đạn.

- Bắn...

Đại liên M60 nổ rền. Từng hàng đạn lửa bay theo sau đuôi máy bay. Bốn chiếc máy bay vừa đảo một vòng thứ nhì thời lính lại reo hò khi thấy mấy chấm đen xuất hiện nơi hướng nam.

- Máy bay mình anh em ơi...

Bốn chiếc máy bay có cờ vàng ba sọc đỏ xuất hiện. Cuộc không chiến đầu tiên mở màn. Lính đứng giữa đường say mê theo dõi cảnh máy bay mình đánh nhau với máy bay địch. Họ reo hò khi thấy chiếc máy bay mang cờ đỏ ngôi sao vàng bốc cháy giữa không trung rồi nổ tung thành trăm ngàn cụm lửa nhỏ. Cuộc không chiến chấm dứt khi ba chiếc máy bay địch bỏ chạy về hướng tây bắc.

Thương binh và người chết được để lại cho bộ tư lệnh lo. Trung tá Hùng thúc trung đoàn của mình vượt qua sông Nam Định. Ba lô trên vai, súng cầm tay lính chạy như điên cố theo kịp cấp chỉ huy. 11h30. Hùng cho trung đoàn dừng lại để thở khi được Thiên báo cáo đã thấy ngã ba đường số 10 với đường 493 và quận lỵ Gôi. Vừa ăn trưa xong đang phì phèo thuốc Hùng nhận lệnh từ chuẩn tướng Thân phải có mặt ở Phủ Lý đúng 19h00. Trung đoàn 1 của Hùng phải theo quốc lộ 1 đi về Phủ Lý. Lật bản đồ Hùng và bộ chỉ huy trung đoàn xanh mặt. Từ Gôi họ phải đi Ninh Bình để gặp quốc lộ 1 rồi từ đó đi Phủ Lý. Đường xa mấy chục cây số mà lính chỉ có xe lô ca chân. Dù sao lệnh đã ban ra và họ phải thi hành. Hùng dẫn lính chạy. Từ Gôi tới tỉnh lỵ Ninh Bình khoảng sáu bảy cây số nguyên cả trung đoàn từ quan tới lính chạy trong thời gian kỷ lục. Hai tiếng rưỡi đồng hồ. Lực sĩ thể vận hội cũng chưa chắc chạy nhanh hơn họ. Ngừng lại để thở Hùng nói với Định, trung đoàn phó và Hành sĩ quan hành quân.

- Hai ông phải gọi ông Thân xin tiếp tế gạo chứ chạy kiểu này lính ăn dữ lắm...

Vượt qua cầu Ninh Bình họ mừng rỡ khi thấy lính của sư đoàn 3 đi đầy trên đường phố.

- Mấy anh đi xe hay sao mà tới nhanh vậy?

Hành hỏi một ông trung úy. Ông này cười khà.

- Xe gì... Xe này nè đại úy...

Anh ta đưa hai chân ra đoạn nói tiếp.

- Tụi tôi bị ông Hình hối chạy ới cả cơm. Ông là tướng mà chạy dẫn đầu thời mình lính không chạy đâu có được. Bởi vậy tụi này tới Ninh Bình hồi 9 giờ sáng. Còn hai trung đoàn khác bị ông bắt phải tới Tam Điệp và Bỉm Sơn hồi 12 giờ...

Hùng cười.

- Hóa ra mình còn may mắn hơn họ...

Lính có mười lăm phút nghỉ để hút thuốc. Theo quốc lộ 1 Hùng dẫn lính chạy một mạch tới Hoa Lư. Định cười nói với lính.

- Đây là quê hương của Đinh Bộ Lĩnh. Rất tiếc mình không có thời giờ để vào thăm động Hoa Lư...

Lính truyền miệng cho nhau biết là họ đang ở Hoa Lư, nơi chôn nhau cắt rốn của cậu bé chặn trâu họ Đinh rồi sau này trở thành ông vua của nước ta.

Hai giờ chiều họ tới cầu Gián Khẩu. Cây cầu sắt bề ngang rộng chừng mười thước còn loang lổ vết bom đạn. Chạy lẫn trong lính Định vừa thở vừa chỉ tay về hướng bên mặt.

- Cầu Gián Khẩu bắt qua sông Hoàng Long. Ở dưới kia là bến đò Gián Khẩu nơi sông Hoàng Long gặp sông Đáy. Mấy em biết chuyện Hai Bà Trưng khởi nghĩa ở Mê Linh đánh thẳng thái thú ác ôn Tô Định không?

Lính im lặng một lát rồi có người lên tiếng.

- Hồi còn đi học em có học về chuyện Hai Bà Trưng nhưng lúc đi lính rồi thời quên hết. Ông thầy biết kể cho tụi em nghe đi ông thầy...

- Cách đây gần hai ngàn năm Hai Bà Trưng vì lòng yêu nước thiết tha đã hô hào dân chúng nổi lên đánh đuổi quân Tàu giành lại tự do cho xứ sở. Hai ba năm sau tên tướng Mã Viện đem quân sang đánh Hai Bà Trưng. Bị thua trận hai bà nhảy xuống sông Đáy tự tử chết. Con sông Đáy đang kia là một nhánh của sông Hồng. Nó chảy qua tỉnh Sơn Tây, Ninh Bình rồi đổ ra biển. Khúc sông mà Hai Bà Trưng nhảy xuống nằm trong tỉnh Sơn Tây mà dân địa phương gọi là sông Hát. Riêng về bến đò Gián Khẩu thời cách đây gần hai trăm năm quân Tây Sơn đã bắt trọn đám quân do thám của Tôn Sĩ Nghị và Lê Chiêu Thống tại bến đò Gián Khẩu khiến cho đám quân tàu như mù như điếc không biết rằng vua Quang Trung và binh Tây Sơn sắp tới Thăng Long...

Định kể cho lính biết về bến đò Gián Khẩu khiến họ nức lòng chạy quên cả mệt nhọc. Lính chạy ào qua cây cầu bắt ngang sông Đáy đi về Thanh Liêm. Hùng ra lệnh cho lính nghỉ. Liên lạc với bộ tư lệnh anh được biết trung đoàn 2 đang ở trên đường liên tỉnh 485 đầu đố trong địa phận của quận Thanh Liêm còn trung đoàn 3 và bộ tư lệnh của tướng Thân đang ở một địa điểm gọi là Bình Mỹ nằm cạnh quốc lộ 21.

Hút vừa xong thuốc, hớp một hớp nước Hùng ra lệnh di quân. Hành đề nghị.

- Phải cho lính vừa đi vừa hát thời đỡ mệt hơn...

Định cười nói lớn.

- Ông hát trước đi rồi bọn tôi phụ họa...

Gật đầu Hành cất giọng.

- Ngày bao hùng binh tiến lên...

Hành vừa hát xong câu đầu tiên là Hùng, Định và các người lính ở gần cao giọng hát.

- Bờ cõi vang lừng câu quyết chiến

Bước oai nghiêm theo tiếng súng đi tung hoành.

Quân Việt Nam đi hồn non nước xây thành...

Đi là đi chiến đấu

Đi là đi chiến thắng

Đi là mang mối thù thiên thu...

Nguyên cả trung đoàn lính hai ngàn người đồng thanh lặp lại.

- Đi là đi chiến đấu

Đi là đi chiến thắng

Đi là mang mối thù thiên thu...

Súng mòng trên vai, lính của trung đoàn 1 thuộc sư đoàn Giải Phóng Hà Nội vừa bước đều vừa hát vang trên quốc lộ 1. Họ di hành nhịp nhàng nhưng nhanh không kém gì chạy bộ.

- Đi là đi chiến đấu

Đi là đi chiến thắng

Bước lên đây người Việt Nam...

Kèn vang theo tiếng chân đang rộn rập xa xa

Tiếng gào thiết tha

Ngàn lời chính khí đưa

Ấm ầm tiếng thét hoà

Rầm rầm tiếng súng sa trường xa

Hồn say khi máu xương rơi tràn đầy, ngập biên khu

Oán thù khắp nơi

Từng bụi lóc cuốn rơi

Từng giọt máu sáng ngời

Một đường kiếm thép oai hùng đưa...

Hùng mỉm cười nhìn hai ngàn người lính dưới quyền chỉ huy của mình chạy đi nhanh hơn gió cuốn. Dường như hồn thiêng sông núi đã nhập vào bài hát gây niềm kích thích mãnh liệt khiến họ bước đi không biết mỏi mệt.

*- Ngày bao hùng binh tiến lên
Bờ cõi vang lừng câu quyết chiến
Bước oai nghiêm theo tiếng súng đi tung hoành.
Quân Việt Nam đi hồn non nước xây thành.
Đi là đi chiến đấu...
Đi là đi chiến thắng
Đi là mang mối thù thiên thu...*

Chính giữa đoàn quân hát câu " Đi là đi chiến đấu " thò đầu đoàn quân hát tiếp " Đi là đi chiến thắng " và cuối đoàn quân hát câu " Đi là mang mối thù thiên thu " rồi sau cùng cả đoàn quân dài lê thê đồng hát.

*- Đi là đi chiến đấu
Đi là đi chiến thắng
Bước lên đây người Việt Nam...*

Hai chữ Việt Nam vừa dứt trong hàng quân nổi lên giọng hát hùng tráng.

*- Một cánh tay đưa lên
Hàng ngàn cánh tay đưa lên
Hàng vạn cánh tay đưa lên...*

Bốn ngàn cánh tay của lính giơ lên cao cùng với tiếng hát vọng vang rừng núi của vùng Ninh Bình.

*- Quyết đấu tranh cho một nền hòa bình công chính
Đập phá tan mưu toan, đầu hàng cái quân xâm lăng
Hoà bình phải trong vinh quang
Đền công lao bao máu xương hùng anh
Nào đứng lên bên nhau
Nào cùng sát vai bên nhau
Thề nguyện với vùng tay cao
Quyết đấu tranh đến khi nào đạt thành mong ước
Vận nước trong tay ta
Là quyền của quân dân ta
Tình đoàn kết quê hương ta
Chặn âm mưu chia cắt thêm sơn hà...*

Mấy ngàn cánh tay nắm chặt đưa cao lên cùng với tiếng thét phẫn nộ.

- Quyết chiến...
Thề quyết chiến...
Quyết chiến...
Quyết không cần hoà bình đen tối
Chẳng liên hiệp ngồi chung quân bán nước vong nô.
Quyết chiến...
Thề quyết chiến...
Quyết chiến...
Đánh cho cùng dù mình phải chết
Để mai này về sau con cháu ta sống còn...
Vận nước đang vươn lên
Hàng ngàn chiến công chưa quên
Hàng vạn xác quân vong nô
Đã chứng minh cho sức mạnh hào hùng quân dân
Thề chớ bao lui chân.
Ngồi cùng với quân xâm lăng
Ta thà chết chớ không hề lui
Quyết không hề phản bội quê hương...

Mấy ngàn người đồng lập lại câu " Quyết không hề phản bội Việt Nam... Việt Nam... "

Bằng cách vừa di hành vừa hát lính của sư đoàn Giải Phóng Hà Nội đi một mạch tới bốn giờ chiều mới dừng lại ở làng Đông Xá. Dân chúng bu lại chào hỏi. Đường như đã biết tin lính miền nam sẽ đánh vào Hà Nội nên họ không có vẻ ngạc nhiên lắm. Dù thái độ và lời nói vẫn còn dè dặt nhưng khi lính xin nước uống họ cũng vui vẻ cho. Riêng con nít thời thân thiện hơn. Lính hỏi tình hình thời họ cho biết là bộ đội đã chạy hết về Phú Lý rồi. Cơm nước xong trung đoàn 1 từ quan tới lính lại bắt đầu vừa đi vừa hát cho tiêu cơm.

17h30. Bức máy báo cáo cho tướng Thân biết là trung đoàn của mình đã thấy thị xã Phú Lý xong Hùng nói với Định và Hành.

- Trung đoàn 2 và 3 đang đụng với tụi nó trong phố. Ông Thân bảo mình tìm cách vượt qua Phú Lý để bắt đường 21 đi về Hoài Đức. Có thể mình sẽ gặp Dù ở đấy. Sư đoàn của mình sẽ theo đường 21 về vùng Sơn Tây để đánh vào mặt tây nam Hà Nội còn mặt nam để cho sư đoàn của ông Diêm và ông Nhựt lo. Cho lính ngủ một giấc tới nửa đêm là mình dợt...

Giấc mơ của một người tỵ nạn

Chương 16

22h00

03- 05- 1975

Tướng Trưởng với tướng Minh, tướng Lân và bộ tư lệnh hành quân Sinh Nam Từ Bắc đóng tại ngôi nhà hai tầng trước kia là Ủy Ban Nhân Dân của thành phố Nam Định. Sau khi cuộc đổ bộ hoàn tất phó đô đốc Cang đã xuống tàu chỉ huy hạm đội ngược sông Hồng chờ theo sư đoàn Sài Gòn lên Hà Nội. Sư đoàn này có nhiệm vụ đóng chốt tại vùng Bắc Ninh thay thế cho liên đoàn 3 biệt động quân của đại tá Biệt để đơn vị này đánh vào mặt bắc Hà Nội. Ngoài ra tàu hải quân còn yểm trợ trên sông cũng như bốc các liên đoàn biệt động quân qua bên này sông Hồng để đánh vào mặt đông của Hà Nội.

Hàng chục chiếc máy truyền tin lớn nhỏ kêu xè xè. Đèn nhấp nháy sáng. Đại tá Hùng, tham mưu trưởng của tướng Trưởng mở lời.

- Thừa hai tư lệnh... Theo báo cáo mới nhất lúc 20h00 thời các cánh quân của ta đều vào đúng vị trí ấn định. Bộ tư lệnh sư đoàn 3 của tướng Hinh đang đóng tại Ninh Bình. Trung đoàn 56 án ngữ tại Bim Sơn. Trung đoàn 2 sau nhiều trận đụng độ ác liệt đã búng các chốt của địch ra khỏi đèo Tam Điệp và đóng chốt tại cứ điểm này. Riêng trung đoàn 57 thời một tiểu đoàn đóng tại Phát Diệm còn bộ chỉ huy trung đoàn và hai tiểu đoàn đóng tại Yên Mô...

Tướng Minh đề ý thấy khi đại tá Hùng nói tới đầu tướng Trưởng lại nhìn vào các vị trí đã được khoanh vòng đỏ trên bản đồ.

- Mặt tây thời bộ tư lệnh sư đoàn dù đang đóng ở Trôi. Tây nam thời ông Thân đang ở Hoài Đức. Ông Nhựt đang ở Chúc Sơn. Ông Diêm đang ở Thanh Oai, còn bộ tư lệnh tiền phương của sư đoàn thủy quân lục chiến đang đóng tại Thường Tín. Riêng mặt bắc thời liên đoàn 3 biệt động quân đã chiếm đóng các địa điểm từ Bắc Ninh xuống tới Từ Sơn. Theo báo cáo mới nhất thời sau nhiều trận đụng độ đẫm máu biệt động quân đã kiểm soát được phi trường Gia Lâm. Mặt đông thời liên đoàn 4 đang đóng tại Như Quỳnh để yểm trợ cho liên đoàn 3. Hai liên đoàn 1 và 2 đang đóng tại Văn Giang. Khi nào các chiến hạm của hải quân lên tới sẽ bốc biệt động quân qua bên này sông Hồng...

- Anh định chừng nào mình mới bắt đầu đánh vào Hà Nội?

Tướng Trưởng trầm ngâm trước câu hỏi của tướng Lân. Lát sau ông ta mới lên tiếng.

- Sở dĩ mình tiến nhanh được trong ngày đầu tiên là nhờ hai yếu tố bất ngờ và các đơn vị chủ lực của họ đã vào hết trong nam rồi. Xuyên qua hai cuộc chạm súng giữa thủy quân lục chiến với các đơn vị của địch ở Hải Dương và sư đoàn 1 ở Nam Định tôi đoán vòng đai cố thủ của Hà Nội khá mạnh mẽ. Ít nhất chúng cũng có từ một tới hai sư đoàn chính quy bảo vệ thủ đô. Theo dự trù mình có năm ngày để dứt điểm Hà Nội. Ngày thứ nhất đã qua. 04h00 ngày 04- 05- 1975 tôi sẽ ra lệnh cho các đơn vị thám sát mở cuộc thăm dò rồi đúng 6h00 lệnh tổng tấn công vào Hà Nội sẽ bắt đầu...

Quay sang Đào tướng Trưởng nói nhỏ.

- Em liên lạc với ông Cang xem tàu đang ở đâu...

Đào nhắc máy. Vinh thấy Đào im lặng lắng nghe bên kia đầu giây nói liên tục rồi mới trả lời.

- Thừa trung tướng phó đô đốc Cang đã bắt được liên lạc với biệt động quân. Ngoài ra các tàu đổ bộ cũng đã đổ sư đoàn Sài Gòn lên trạm chỗ cho biệt động quân. Chỉ cần có lệnh của trung tướng là tàu sẽ đổ biệt động quân vào Hà Nội...

Liếc nhanh ba ông tướng Đào ngáp ngừng giây lát mới hắng giọng.

- Đoàn tàu chiến của ta đã bị phi cơ địch oanh kích dữ dội. Chiếc HQ 406 đã bị đánh chìm. Ngoài ra đoàn tàu còn bị địch phục kích dài dài từ Hưng Yên lên tới Hà Nội. Hải quân ta cũng đã bắn rơi nhiều chiếc Mig của địch...

Tướng Trưởng chỉ hơi cau mày khi được Đào báo cáo. Riêng tướng Minh nói nhanh.

- Chắc tôi phải cho các F5 đánh Hà Nội... Tôi đã cho một phi đoàn khu trục và một phi đoàn phản lực đáp xuống Cát Bi rồi... Tuy nhỏ nhưng Cát Bi lại gần Hà Nội hơn Vinh. Nếu ta kiểm soát được Gia Lâm thì tôi có thể đem hết các phi đoàn khu trục và phản lực ra bắc...

Chăm chú nhìn vào tấm bản đồ của thành phố Hà Nội tướng Trưởng nói với Đào.

- Em nói với ông Cang hãy đổ liên đoàn 1, 2 và 4 lên vùng Yên Sở. Ngoài ra em cũng nhắc với ông Cang là kiểm soát thật gắt gao đường sông đừng để cho họ chạy về vùng Đông Anh... Ngoài ra ta cũng cho các toán SEAL và UDT đặt mìn các cây cầu vào Hà Nội để ngăn chặn các đơn vị của địch về giải vây...

Ngừng lại giây lát tướng Trưởng nói với Vinh.

- Em có thể liên lạc trực tiếp với đại tá Biệt không?

- Dạ được...

- Bảo ông Biệt chuyển liên đoàn 3 sang vùng Đông Anh để tàu bốc qua vùng Hồ Tây rồi tấn công vào mặt tây bắc của Hà Nội...

Ngước nhìn tướng Minh giây lát vị tư lệnh của lực lượng Giải Phóng Miền Bắc hỏi nhỏ.

- Anh biết gì về không quân của Bắc Việt?

- Từ sau khi Mỹ chấm dứt oanh tạc Bắc Việt thì tôi không có biết nhiều lắm. Tôi chỉ biết là không quân của họ đã bị nhiều tổn thất trong những cuộc không chiến với không và hải quân Hoa Kỳ. Sau hiệp định Paris thì tôi nghĩ họ không chú trọng nhiều về không quân vì không bao giờ họ nghĩ tới chuyện ta sẽ đánh ra bắc... Cũng như mình được Mỹ viện trợ thì họ cũng được Nga đưa cho một số máy bay như Mig 17, Mig 19...

Tướng Trưởng im lìm không nói. Đại tá Hùng lên tiếng.

- Sư đoàn Giải Phóng Hà Nội báo cáo là họ bị bốn chiếc máy bay của không quân Bắc Việt oanh kích hồi trưa nay. Sau đó không quân của ta xuất hiện và cuộc không chiến xảy ra. Cuối cùng một chiếc bị bắn cháy còn ba chiếc kia bỏ chạy...

- Tôi hỏi vậy thôi chứ ngay cả họ có máy bay thì tình thế cũng không thay đổi... Các đơn vị bộ chiến có mang theo hỏa tiễn Tow không?

- Dạ có thưa trung tướng... Mỗi tiểu đoàn được lãnh mười trái Tow và M72...

Vinh trả lời nhanh. Ngừng lại giây lát cúi nhìn vào bản đồ tướng Trưởng nói với đại tá Hùng.

- Anh hãy liên lạc với ông Diêm và ông Nhựt. Bảo ông Diêm rút một trung đoàn về đóng ở Phú Xuyên và ông Nhựt cho một trung đoàn án ngữ ở Phủ Lý. Nếu sư đoàn 3 không giữ nổi Tam Điệp hoặc Ninh Bình thì hai trung đoàn này sẽ tiếp viện cho sư đoàn 3...

6h00

04- 05- 1975

Giờ lịch sử. Lệnh từ bộ tư lệnh hành quân Sinh Nam Từ Bắc được ban ra. Sư đoàn dù tiến vào phía bắc Từ Liêm. Sư đoàn Giải Phóng Hà Nội tiến chiếm Cầu Diễn, một vị trí nằm cạnh sông Nhuệ. Sư đoàn 2 tấn kích Hà Đông còn sư đoàn 1 đánh vào vùng Đại Áng, Thường Phúc. Lấy sông Hồng và quốc lộ 1 làm ranh giới, ba lữ đoàn thủy quân lục chiến kinh lý mặt đông nam trong lúc biệt động quân được tàu đổ lên vùng Yên Sở. Tất cả các cánh quân đều được lệnh bắn hạ các máy bay của địch xuất hiện trên trời Hà Nội

cũng như phải đánh nhanh và đánh mạnh để tiến chiếm mục tiêu. Đúng 18h00 sư đoàn dù phải vào tới địa phận của Hồ Tây, sư đoàn của tướng Thân phải kiểm soát vùng Cầu Giấy trong khi sư đoàn 2 và 1 phải tiến tới sông Tô Lịch, còn thủy quân lục chiến và biệt động quân phải hiện diện ở quận Hai Bà Trưng.

Sau ngày 30- 4- 75, sư đoàn thủy quân lục chiến lừng danh còn lại quân số độ bảy ngàn, được cải tổ thành 3 lữ đoàn và chỉ huy trực tiếp bởi vị tư lệnh phó là đại tá Trí. Tướng Lân vì lý do sức khỏe nên ở tại bộ tư lệnh hành quân Sinh Nam Tử Bắc. Tuy quân số không nhiều lắm nhưng lính giỏi không cần đông. 147 đi bên phải, 268 đi bên trái còn 369 đi chính giữa. Điểm xuất phát là Thường Tín và điểm cuối là Bộ Quốc Phòng. Tất cả đeo quanh đầu vành tang trắng có bốn chữ Sinh Nam Tử Bắc. Có đi mà không có về. Có tiến mà không có lùi. Nhất định là không lùi. Nhất định không đầu hàng. Lính bảo nhau như thế.

- Thủy quân lục chiến... Sát...

- Hàng sông chống chết... Hàng sông chống chết...

Lính thủy quân lục chiến la rầm trời. Súng địch nổ dồn dập. Mặc súng nổ. Lính cọt biển chạy ào tới trước như những con trâu điên đang thấy bóng địch quân. M16 nổ rền. Khói súng bốc mù mịt. Lính ào tới phòng tuyến. Lựu đạn nổ. M79 bắn trực xạ. Họ tràn qua hầm hố, giao thông hào. Cận chiến bằng lưỡi lê. Lính thủy quân lục chiến tấn công không ngừng nghỉ. Họ đánh cho hả giận. Cho vơi nỗi uất hận của tháng 3- 75 ở Huế và Đà Nẵng. Họ đánh cho tiêu hết nỗi nhục nhã của tháng 4- 75 ở Vũng Tàu, Long Thành, Biên Hoà và Sài Gòn. Họ như cơn sóng thần cuốn tới đầu xác tự vệ thành, công an phường khóm, bộ đội chủ lực nằm la liệt. Máu loang đỏ con đường số 1. Thấy bộ đội nổi lênh bênh trên hồ Linh Đàm. Xác bộ đội nằm chật vùng Văn Điển. Thịnh Liệt. Tân Mai.

Hà Nội. Cứ điểm an toàn của Võ Nguyên Giáp, Lê Duẩn, Lê Đức Thọ rung rinh vì tiếng reo hò của lính miền nam, vì tiếng súng của chiến xa M48, M41 và cơn giận dữ của thủy quân lục chiến. Hà Nội bốc cháy. Hà Nội đỏ lửa. Hà Nội ngã nghiêng trước cơn phẫn nộ của mấy chục ngàn lính miền nam. Dân Hà Nội có người sợ hãi, có người vui mừng, có người hoan hô chào đón lính miền nam, có người lo âu vội vàng tản cư ra khỏi thành phố.

18h00. Lệnh ngưng chiến được ban ra cho lính nghỉ ngơi. Lính ở bộ tư lệnh hành quân Sinh Nam Tử Bắc bận bù đầu. Máy liên lạc làm việc không nghỉ. Sư đoàn Dù vượt qua sông Tô Lịch và án ngữ dài theo Đường Bưởi. Liên đoàn 3 biệt động quân cũng có mặt ở phường Nhật Tân vùng Hồ Tây. Sư đoàn Giải Phóng Hà Nội đã tới sát sông Tô Lịch. Ba sư đoàn 1, 2, thủy quân lục chiến và biệt động quân đã vào sát ranh giới của hai quận Đống Đa và Hai Bà Trưng. Vòng vây từ từ xiết chặt lại. Tuy nhiên vòng vây càng nhỏ thời sức kháng cự của địch càng mạnh hơn. Những cuộc chạm súng trở nên ác liệt và đẫm máu hơn. Lính đụng khắp nơi. Đụng bên trái. Đụng bên phải. Đụng trước mặt. Đụng sau lưng. Đụng trong nhà. Đụng ngoài đường phố. Mặc dù những cuộc chạm súng không cản được bước tiến của lính nhưng cũng làm chậm lại. Mười hai tiếng đồng hồ mà họ đi chưa được nửa cây số. Lính bắc việt đóng chốt tứ thủ khắp nơi. Họ đóng ba người một chốt cũng có. Sáu người cũng có. Tiểu đội có. Trung đội có. Nhiều khi phải có sự can thiệp của thiết giáp mới búng được chốt.

Tướng Trưởng, tướng Lân, tướng Giai và tướng Minh bắt tay phó đô đốc Càng khi ông ta bước vào bộ tư lệnh hành quân Sinh Nam Tử Bắc đóng ở Thường Tín. Nhìn bộ quân phục mọi người đều biết vị tư lệnh hải quân và thủy thủ đoàn của ông ta đã trải qua một trận chiến đẫm máu nhất trong đời lính hải quân của họ.

Đón lấy ly nước lạnh của Đào đưa cho, hớp ngụm nhỏ vị tướng ba sao của hải quân tươi

cười nói với mọi người.

- Nguyên hạm đội của tôi đựng dài dài từ Hưng Yên lên tới Hà Nội. Nó đem cả mấy chục chiếc Mig đánh tàu. Dù bị thiệt hại nhưng tàu cũng bắn rơi nhiều máy bay lắm...

Hướng về tướng Trưởng ông ta cười tiếp.

- Theo lời anh tôi đã đổ sư đoàn Sài Gòn lên Bắc Ninh, bốc liên đoàn 3 biệt động quân qua vùng Hồ Tây và đổ liên đoàn 1, 2 và 4 xuống Yên Sở...

Tướng Trưởng cười nhẹ nói với phó đô đốc Cang mà cũng để cho mọi người nghe.

- Hà Nội được tôi chia làm bảy khu vực 1, 2, 3, 4, 5, 6 và 7. Liên đoàn 3 Biệt Động Quân sẽ đánh khu vực 7 tức là vùng Hồ Tây. Hai sư đoàn Dù và Giải Phóng Hà Nội sẽ vượt qua sông Tô Lịch đánh vào khu vực 1 và 2 thuộc quận Ba Đình. Sư đoàn 1 và 2 sẽ đánh chiếm khu vực 3 và 4 thuộc quận Đống Đa. Đây là khu vực nằm lọt bởi quốc lộ 1 với phố Láng Hạ. Riêng Thủy Quân Lục Chiến với liên đoàn 1, 2 và 4 Biệt Động Quân sẽ tấn kích vào khu 5 và 6 tức là quận Hai Bà Trưng và quận Hoàn Kiếm. Các cơ quan đầu não cũng như tư dinh của đám lãnh tụ cộng sản đều nằm trong các quận này...

Ngừng lại giây lát tướng Trưởng nói với mọi người bằng một giọng trầm, chậm chạp và nghiêm nghị.

- Sáng mai ta sẽ bắt đầu cuộc tổng tấn công với ba binh chủng hải, lục và không quân. Ta có ba ngày 5, 6 và 7 để dứt điểm Hà Nội... Bây giờ anh em nên nghỉ ngơi để lấy hơi sức cho ngày mai...

Trung tá Hùng tươi cười vỗ vai Thiên.

- Em dẫn đại đội trinh sát tới phường Mai Dịch trinh diện ông Thân... Ông cần đại đội trinh sát đột kích vào sâu trong lòng địch...

Tuân lệnh Thiên kéo đại đội của mình về Mai Dịch. Chuẩn tướng Thân tỏ ra ngạc nhiên và vui mừng khi gặp lại người sĩ quan chỉ huy đại đội trinh sát của mình. Đưa gói thuốc Capstan mời Thiên vị tư lệnh sư đoàn Giải Phóng Hà Nội cười đùa.

- Minh đúng là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ phải không em...

Hít một hơi thuốc lá Thiên cười nhẹ trước lời nói đùa của vị tư lệnh.

- Dạ... Em cảm ơn tư lệnh về vụ triệt thoái khỏi cao nguyên....

Chuẩn tướng Thân vỗ vai Thiên một cách thân mật.

- Anh chỉ làm những gì mình có thể làm. Đại đội trinh sát của em được bao nhiêu người?

- Dạ được hơn một trăm...

Vị tư lệnh sư đoàn Giải Phóng Hà Nội gật gù.

- Anh cho em cái danh dự treo lá cờ vàng ba sọc đỏ lên cột cờ Hà Nội...

Thiên sáng mắt khi nghe câu nói của chuẩn tướng Thân.

- Tuy nhiên muốn làm được chuyện này em phải theo kế hoạch mà đại tá Lý bày ra...

Chuẩn tướng Thân thì thầm với Thiên xong người đại đội trưởng trinh sát đứng nghiêm giờ tay chào kính tư lệnh của mình rồi bước ra cửa. Đưa tay chào trả lễ chuẩn tướng Thân khe khẽ thở dài. Ông ta vừa cho Thiên một danh dự được treo lá cờ vàng ba sọc đỏ lên cột cờ Hà Nội đồng thời cũng giao cho anh một chuyến đi khó có trở về.

Đêm lâm tẩm sao. Trời tối đen. Một toán quân chừng đại đội mặc quân phục bằng vải kaki Nam Định, đội nón cối, mang giẻ râu và AK47 xuất hiện trên con đường chạy dọc theo hồ Đống Đa nằm trong phường Ô Chợ Dừa. Họ dừng lại chừng mười phút xong tách ra thành bốn toán len lỏi vượt qua con đường, khu phố và các dãy nhà ngói lợp xúp tốp tối tăm.

- Ai? Đứng lại?

Tiếng quát nghiêm lạnh. Giọng người bắc trả lời nhỏ nhẹ.

- Các đồng chí đừng bắn... Chúng tôi bị thất lạc đơn vị...

- Các đồng chí thuộc đơn vị nào?

- Chúng tôi là lính của đại đội 1 thuộc tiểu đoàn Quyết Thắng...

- Tiểu đoàn của đồng chí đóng ở đâu?

- Thừa đồng chí... Đơn vị của chúng tôi đóng ở Thường Tín. Hồi đêm qua bị một tiểu đoàn nguy tấn công khiến cho tiểu đoàn tan hàng. Chúng tôi phải chạy về Chương Mỹ trốn tránh xong đợi cho yên ổn mới tìm đường về thành...

- Ai là người chỉ huy của các đồng chí?

- Thừa đồng chí... Tôi là thiếu úy Thanh, đại đội phó...

- Đồng chí tới đây trình diện tôi...

Thiếu úy Thanh bước ra khỏi bóng tối rồi từ từ tiến lại chỗ có đèn sáng. Tay mặt của ông ta cầm khẩu AK47 và ngón tay trở đặt hờ lên cơ bả. Hàng chục họng súng khác trong bóng tối im lìm chờ đợi.

- Đại đội của đồng chí được bao nhiêu người?

- Hơn một trăm... Các đồng chí có thuốc lá không. Bọn này nguyên ngày hôm nay nhịn thèm...

Toán lính canh cười ha hả. Khi thiếu úy Thanh tới gần chúng mới nhận ra đồng bọn xuyên qua bộ quân phục và khẩu súng AK47 cầm trên tay.

- Đồng chí thiếu úy và anh em đi nhanh lên kéo lính nguy tới bây giờ... Đây nè thiếu úy cầm lấy gói thuốc chia cho anh em...

Thiếu úy Thanh ngoắc tay. Hơn trăm người lính của ông ta trong bóng tối từ từ bước về chỗ trạm gác. Họ thấy được họng súng đại liên đen ngòm đang hướng về phía đường Bưởi. Thiếu úy Thanh cùng đại đội chưa bước đi người lính trưởng toán hỏi nhanh.

- Thiếu úy biết mật khẩu không?

Thiếu úy Thanh chưa kịp trả lời hắn nói liền.

- Hy Sinh - Cứu Bác... Đồng chí nhớ cho kỹ...

Thiếu úy Thanh tươi cười nói:

- Cảm ơn các đồng chí... Các đồng chí nhớ canh gác cẩn thận... Coi chừng lính nguy mò vào...

Nói xong thiếu úy Thanh cùng đại đội đi nhanh trên con đường vắng tanh. Đèn đường có cái cháy có cái không hắt chút ánh sáng lơ lửng xuống khu phố tối tăm. Nhà cửa và đường phố của Hà Nội đều không được sửa sang vì tất cả nhân lực, tài lực đều dồn vào cuộc chiến tranh xâm lăng miền Nam. Dù máy bay Mỹ đã ngưng oanh tạc gần hai năm mà nhiều khu phố vẫn còn bị sụp đổ.

Đi được chừng hai trăm mét họ gặp một ngã ba. Thiếu úy Thanh thì thầm.

- Đường La Thành... Ta phải quẹo tay mặt... Chừng hai trăm mét ta sẽ gặp ngã năm, quẹo tay trái theo đường Tôn Đức Thắng mình sẽ gặp đường Nguyễn Thái Học. Văn Miếu nằm gần con đường này. Tôi nghĩ mình lui vào Văn Miếu ngủ là chắc ăn nhất. Đi ban đêm dễ dụng lắm. Ông thầy tính sao?

Người được thiếu úy Thanh gọi là ông thầy trả lời.

- Ông là dân Hà Nội mà... Ừ thì mình lui vào Văn Miếu ngủ cho khỏe. Cột cờ gần đây không?

- Nó nằm trên đường Điện Biên Phủ cách đây chừng ba bốn con đường thôi. Sáng mai mình chạy cái ào là tới...

Bị chặn hỏi ba lần nhưng nhờ lá bùa " Hy Sinh - Cứu Bác " đại đội thuộc tiểu đoàn Quyết Thắng của thiếu úy Thanh tới Văn Miếu vào lúc nửa đêm. Người lính bật máy truyền tin.

Tiếng kêu xè xè.

- Thanh Bình đây Thiên Nga... Thanh Bình đây Thiên Nga...

Chuẩn tướng Thân nhắc lấy ống liên hợp.

- Thanh Bình nghe Thiên Nga...

- Thiên Nga đã gặp đức Khổng... Thanh Bình nghe rõ trả lời...

Môi nở nụ cười vị tư lệnh của sư đoàn Giải Phóng Hà Nội nói.

- Thanh Bình nghe Thiên Nga... Chúc Thiên Nga ngủ ngon...

Cuộc nói chuyện ngắn không đầy mười giây đồng hồ vì sợ bị địch phát giác vị trí. Quay sang đại tá Lý đang ngồi trầm ngâm chuẩn tướng Thân nói nhỏ.

- Thằng con của mình đã tới Văn Miếu rồi. Sáng mai nó chạy cái ào là tới cột cờ rồi...

- Anh tính cho lính dựng cờ ngày mai?

Chuẩn tướng Thân gật đầu.

- Mình phải dựng cờ để tinh thần của lính lên thật cao. Có như vậy họ mới chọc thủng phòng tuyến của địch được... Thôi tôi với anh ngã lưng một chút. Ngày mai dài lắm...

Giấc mơ của một người tỵ nạn

Chương 17

05h00

05- 05- 1975

Dân Hà Nội giật mình thức giấc vì tiếng súng nổ khắp nơi. Họ nghe tiếng súng ì ầm ở phường Nhật Tân, Nghi Tàm. Họ nghe tiếng súng rền rền ở quận Hai Bà Trưng. Chưa hết họ lại nghe tiếng lựu đạn nổ ầm ầm ở quận Ba Đình, Đống Đa. Bốn hướng đông tây nam bắc đều có tiếng súng. Lực lượng phòng thủ của Hà Nội đụng địch khắp nơi. Lửa cháy. Khói đen bốc cao. Dân túa ra đường đứng chỉ chờ. Con nít đến gần hơn xem lính hai bên đánh nhau.

08h00.

Họ nghe tiếng động rì rào xa xa rồi lát sau hàng trăm chấm đen lớn dần lên.

- Máy bay... Máy bay... Lính miền nam...

Súng phòng không nổ rền trời đất. Đạn lửa cháy đỏ trời. Những chiếc phi cơ mang cờ màu vàng ba sọc đỏ cắm đầu xuống. Tiếng rocket hú lên nghe rợn người. Dân la hét khi nhìn thấy những trái bom rơi vùn vụt xuống đất rồi hàng chục, hàng trăm tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên. Hà Nội chìm mất trong thứ âm thanh cuồng nộ. Hết đợt này tới đợt khác những chiếc máy bay thi nhau đánh vào các ụ phòng không. Nửa giờ sau súng

dưới đất bắn lên thưa dần cũng như chỉ còn vài chiếc máy bay đảo qua lượn lại.

Tiếng động rì rầm lại nổi lên. Trên nền trời xanh lơ hàng chục chiếc phi cơ C130 cùng với các phản lực cơ xuất hiện. Dân Hà Nội có ít người vỗ tay khi thấy những chiếc phi cơ sơn màu đen mang cờ đỏ ngôi sao vàng xuất hiện. Cuộc không chiến mở màn. Tiếng phi cơ gầm thét. Đạn réo trên không trung. Như chim bị trúng đạn phi cơ của cả hai phe lão đảo rơi xuống đất. Người ta hò la khi thấy những chiếc phi cơ vận tải bay qua để lại hàng ngàn cánh hoa dù bay lơ lửng trên nền trời Hà Nội.

- Biệt kích dù... Biệt kích dù anh em ơi...

Lính miền Nam la rầm trời khi thấy những cánh dù rơi vùn vụt xuống đất. Sự xuất hiện của đơn vị nổi tiếng về lối đánh cận chiến khiến cho mọi người mừng rỡ. Bộ tư lệnh hành quân Sinh Nam Tử Bắc đã tung vào trận địa đơn vị cuối cùng với ý định dứt điểm Hà Nội.

- Xung phong...

Trung tá Hùng, trung đoàn trưởng trung đoàn 1 của sư đoàn Giải Phóng Hà Nội hét lớn. Lựu đạn khói tung ra. Dàn hàng ngang với trung đoàn trưởng đi đầu lính ào tới các công sự phòng thủ của địch. Đại liên, trung liên nổi, AK47 nổ rền. Đạn cày trên mặt đường. M16. M60. M79. M72 nổ ì ầm. Đạn xoáy vào da thịt con người. Tiếng la. Tiếng hét. Thân người ngã lăn trên đường. Mặc. Người này ngã kẻ khác chạy tới. Lính miền nam ào ào xung trận bất kể cái chết.

- Hàng sống chống chết...

Những tiếng la cuồng nộ. Hai bên đánh xáp là cà. Lựu đạn M26 nổ tung hầm hố. Thân người bay lên khỏi giao thông hào. Tiếng lưỡi lê xuyên qua da thịt con người bị chìm mất trong tiếng la, tiếng hét và tiếng súng M16.

Trung tá Hùng bốc máy.

- Thanh Bình đây Hoài Nhơn... Thanh Bình đây Hoài Nhơn...

- Thanh Bình nghe Hoài Nhơn...

- Máy thằng em của tôi đang ngồi trong phòng thu âm của đài phát thanh Hà Nội... Thanh Bình nghe rõ trả lời...

- Thanh Bình nghe Hoài Nhơn... Em đánh đẹp lắm. Anh sẽ gặp em ở đó...

Cúp máy chuẩn tướng Thân quay qua cười nói với đại tá Lý.

- Trung đoàn 1 đã lấy được đài phát thanh rồi. Anh báo cho ông Trưởng biết để ông chuẩn bị...

Đề đại đội 1 của tiểu đoàn 2 ở lại giữ đài phát thanh Hùng thúc trung đoàn tiến tới. 1 bên trái, 2 chính giữa, 3 bên phải lính hò nhau chạy ào tới.

- Lẹ lên mấy em... Mấy em mà chậm là lính Dù sẽ ngồi lên ghế của ông Hồ đấy...

Ý muốn trở thành kẻ đầu tiên được ngồi lên cái ghế của Hồ Chí Minh khiến cho lính bị kích thích cực độ.

- Còn bao xa mình mới tới Phủ Chủ Tịch hả trung tá?

- Khoảng bảy tám trăm mét thôi...

Lính được lệnh bỏ ba lô lại cho nhẹ. Súng lắp sẵn lưỡi lê. Đạn và lựu đạn được mang tới đa. Hùng thúc ba tiểu đoàn ào tới đường La Thành. Đụng phải những người lính không sợ chết bộ đội bắn được mấy phát xong tan hàng. Lính bắc việt quăng vũ khí, cửi quân phục trốn vào nhà dân chúng dọc theo đường. Lính của sư đoàn Giải Phóng Hà Nội chạy đua với thời gian cùng đơn vị bạn trên thảm cỏ xanh quanh hồ Giảng Võ. Họ vượt qua đường Trần Huy Liệu. Họ chạy trên phố Giảng Võ tới Phố Kim Mã. Họ ào tới bến xe đò.

- Mau lên mấy em.... Mình còn bốn trăm mét nữa thôi... Phủ Chủ tịch đằng kia...

Trung tá Hùng đưa tay chỉ. Tạch... Tạch... Tạch... Đạn đại liên nổ dồn. Đạn cày trên mặt đường. Đạn xói vào thân người. Trung tá Hùng, người anh cả của trung đoàn 1 thuộc sư đoàn Giải Phóng Hà Nội ngã xuống đường. Người lính mang máy nhào lên.

- Trung tá... Ông thầy...

Lãnh nguyên loạt đạn đại liên trung tá Hùng chết không nói được tiếng nào. Nghe tin cấp chỉ huy tử thương lính trung đoàn 1 nổi điên.

- Xung phong... Sát cộng...

Tiếng thét uất hận, hờn căm chất chứa từ bấy lâu nay được vỡ ra. Lính vừa chạy vừa bắn vừa tung lựu đạn. Hàm hố vỡ tung. Bộ đội bắc việt chết gục trong công sự, dưới giao thông hào, trên đường phố. Lính ào tới đường Nguyễn Thái Học. Không có gì cản được lính miền nam.

- Tăng... Tụi nó có tăng...

Lính trung đoàn 1 đội ngược khi thấy hai chiếc PT76 đang nằm tại ngã ba đường Nguyễn Thái Học với Hùng Vương. Thiếu tá Tánh, trung đoàn phó la lớn.

- Tránh... tránh vào nhà... .. Tăng của mình đâu rồi...

Chưa nói hết câu ông ta thấy ánh lửa nháng lên nơi họng đại bác của chiếc xe tăng. Ầm... Tánh cảm thấy một vật gì đập mạnh vào ngực rồi hất anh bay ngược về sau.

- Ông thầy... Ông thầy bị rồi tụi bay ơi... Y tá... Y tá...

Người lính y tá nhào tới chỗ Tánh đang nằm ngửa. Máu khắp nơi.

- Ông đi rồi...

Người lính y tá nói nhỏ. Không đầy nửa tiếng đồng hồ trung đoàn 1 mất đi hai vị chỉ huy. Thiếu tá Đạt, tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn 1 lên xử lý trung đoàn trưởng.

- Em đem thang 1 men theo bên phải dụ cho hai chiếc tăng chú ý...

Đạt nói với thiếu úy Bình, đại đội trưởng đại đội 1.

- Còn Hảo dẫn thang 2 bọc bên hông trái. Phải bắn cho trúng... Em mà bắn trật là nó bắn em nát xương...

Lãnh lệnh hai đại đội trưởng chỉ huy hai tiểu đội len lỏi trong đường hẻm sau khu phố tới gần hai chiếc tăng. Bảo lính kiểm chỗ nấp thật kỹ xong Bình cùng lính nhắm vào chiếc PT76 bên phải tác xạ. Hai chiếc tăng quay mũi súng về hướng có phát ra tiếng súng. Đạn đại liên réo trong không khí. Nhà cửa rung rinh vì tiếng nổ của đại bác. Hai chiếc tăng di chuyển từ từ tới gần chỗ Hảo và lính đang nấp. Bốn nòng M72 được nâng lên chờ đợi. Hảo im lìm. Phải bắn đúng vào hông và pháo tháp.

- Bắn...

Bốn viên M72 vọt ra khỏi nòng. Ầm... Ầm... Ầm... Ầm... Bốn tiếng nổ làm lung bùng nổ tại. Hạ sĩ nhất Mùi, tiểu đội trưởng tiểu đội 2 nhào vào chiếc tăng trước mặt mình. Hào và tiểu đội ào ra. Lựu đạn và súng M16 nổ từng loạt. Đợt thúc lính chạy ào qua hai chiếc xe tăng đang bốc cháy trên đường Hùng Vương.

05h00

05- 05- 1975

- Anh hai dậy anh hai...

Thiên mở mắt vì câu nói quen thuộc của thằng em thân tín. Bao giờ cũng vậy. Khi Lành đánh thức Thiên là cà phê nóng đã sẵn sàng.

- Hết cà phê Ban Mê Thuật rồi anh uống đỡ cà phê Pleiku đi...

Thiên hơi chép miệng trong bóng tối của một đêm sắp hết. Kiểm soát lại khẩu AK47 anh cười khi thấy thượng sĩ Muông.

- Ông uống với tôi hớp cà phê...

Thượng sĩ Muông không bao giờ uống thứ gì ngoài nước lạnh. Nhưng hôm nay không ai biết tại sao ông ta lại cười nói một cách vui vẻ.

- Vâng... Tôi xin ông thầy chút cà phê uống cho ấm bụng...

Lành trợn mắt nhìn thượng sĩ Muông nhưng không nói gì mà lẳng lặng rót cà phê ra hai cái ly nhựa cho Thiên và ông thượng sĩ già.

- Tôi muốn xin với ông thầy một đặc ân...

Thiên nhìn người đại đội phó với ánh mắt ngạc nhiên.

- Tôi xin ông thầy để cho tôi kéo dây treo lá cờ của mình lên cột cờ Hà Nội...

Thiên cười nhỏ.

- Chuyện đó dễ ợt. Dù ông không nói tôi cũng để cho ông làm. Ông xứng đáng để làm chuyện đó...

Hớp ngụm cà phê thượng sĩ Muông lên tiếng.

- Cà phê ngon quá. Từ nào tới giờ tôi cứ tưởng cà phê đắng...

Lành cười im lặng trong lúc Thiên cũng mỉm cười nói đùa.

- Ông cần phải trác táng một chút cho đời lên hương...

- Mai mốt tôi sẽ mời ông thầy đi hạ cờ tây và uống rượu mùi...

Hớp ngụm cà phê nữa thượng sĩ Muông đứng dậy.

- Thôi mình đi ông thầy...

Liếc thấy trời sáng Thiên kéo cơ bấm.

- Ông với thằng 2 đi trước còn tôi với ông Minh đi sau...

Bốn trung đội thám sát giả trang thành bộ đội miền bắc kéo ra đường Tôn Đức Thắng.

Thượng sĩ Muông cùng trung đội 1 đi đầu. Đụng đường Nguyễn Thái Học ông ta ra đầu

cho lính rẽ tay mặt. Khi gặp đường Hoàng Diệu ông ta lại quẹo trái.

- Sắp tới rồi... Anh em chuẩn bị... Thằng Bảy mày xem lại lá cờ còn hay mắt...

- Bỏ đừng lo... Nó đang nằm trong bụng của tui nè...

- Phải chỗ đó không bỏ...

Một người lính đưa tay chỉ. Kỳ đài cao ngất hiện ra trong ánh sáng mờ mờ. Thiên vẫy tay. Hiểu ý chuẩn úy Minh trung đội trưởng 3 tạt về bên phải còn Thiên dẫn trung đội 4 chiếm bên trái của kỳ đài. Thượng sĩ Muông và trung đội 1 đi trước.

- Ai...?

Một tên bộ đội xuất hiện. Thấy toán lính mặc quân phục như mình hấn điệu giọng.

- Các đồng chí là ai? Tới đây làm gì?

- Chúng tôi thuộc tiểu đoàn Quyết Thắng. Chúng tôi được lệnh của chính ủy tới đây giữ cột cờ giúp các đồng chí để nhờ lính nguy đột nhập vào...

- Ôi giỏi ời thế thì tốt quá... Bọn tôi có sáu người đang lo ngay ngáy vì nghe súng nổ nhiều quá. Mấy đồng chí có nghe gì không?

Thượng sĩ Muông vừa cười vừa nói.

- Lính nguy đánh khắp nơi trong thành phố nhưng mà quân ta dưới sự lãnh đạo anh minh của bác và đảng sẽ đánh lui chúng nó... Các đồng chí yên tâm...

Trong lúc thượng sĩ Muông nói chuyện trung sĩ nhất Tấn kín đáo quan sát. Kỳ đài cao 40m gồm ba nền thêm rộng và tháp cổ hình lăng trụ, bên trong có cầu thang xoắn ốc dẫn lên trên đỉnh nơi treo cờ.

Trời bắt đầu sáng. Liếc thấy xung quanh kỳ đài không có ai thượng sĩ Muông đưa tay gãi đầu. Sáu người lính trinh sát nhào tới. Không có tiếng súng nổ chỉ có tiếng lưỡi lê đâm vào da thịt và tiếng la tắt nghẹn. Binh nhất Bảy móc trong bụng ra lá cờ. Chụp lấy lá cờ ông thượng sĩ cùng lính chạy ào lên cầu thang. Năm phút sau họ có mặt nơi chân cột cờ. Thượng sĩ Muông và binh nhất Bảy buộc dây.

- Để tao kéo lên...

Lá cờ vàng ba sọc đỏ được người lính miền nam sinh trưởng tại Nam Định kéo từ từ lên.

- Vào hàng... Phắc...

Lính đứng nghiêm giơ tay chào lá quốc kỳ màu vàng ba sọc đỏ tung bay phát phới trên trời Hà Nội.

Cắc... Bùm... Âm thanh nổi lên. Thượng sĩ Muông lão đảo rồi ngã vật dưới chân cột cờ...

- Ông thầy... Ông thầy...

Binh nhất Bảy cúi xuống. Anh thấy nơi ngực của người thượng sĩ già sinh bầm tử bầm có vết thương máu phun đỏ lôm. Tiếng hò la vang lên. Lính bắc việt từ hướng đường Hoàng Diệu kéo tới đông nghẹt. Tiếng súng nổ liên hồi. Thiên chỉ huy đại đội trinh sát của mình đóng chốt tử thủ. Anh hy vọng các đơn vị bạn sẽ tới kịp.

- Cờ... Cờ... Cờ của mình... Thiếu úy ơi...

Đứng nơi ngã ba của đường Nguyễn Thái Học và Hoàng Diệu lính sư đoàn 3 reo hò khi thấy lá cờ vàng ba sọc đỏ tung bay phát phới.

- Xung phong...

Thiếu úy Hậu, đại đội trưởng đại đội trinh sát của trung đoàn 4 xách M16 dẫn lính chạy trên quốc lộ 1 băng ngang qua thành phố. M60, M16, M79 nổ rền. Xác bộ đội nằm rải rác trên đường. Máy ngôi nhà cao hai ba tầng sụp còn phân nửa vì trúng bom. Gần tới ga xe lửa lính khựng lại vì đụng phải chốt bự với đại liên 12 ly 8. Nó đốn gục ba người lính khinh binh khi họ cố gắng tiến chiếm ngôi nhà nằm bên trái.

- Nó bắn dữ quá ông thầy...

Một người lính lên tiếng. Hậu gật đầu. Dù muốn đi nhanh anh cũng không đành lòng hy sinh mạng sống của lính. Và lại có tiến lên cũng không được. Chốt mà có đại liên thời phải là chốt nặng với cả trung hay đại đội. Không phải một mà ba chốt đóng theo hình mũi tên để yểm trợ cho nhau. May là ở trong phố có nhiều nhà gạch nên lính còn có chỗ nấp.

- Ba Dao tính sao?

Ba Dao là biệt danh của trung sĩ nhất Ba, trung đội trưởng trung đội 1. Anh nổi tiếng vì có võ gia truyền đặc biệt là tài phóng dao. Dân miệt Bà Trà, Tân Khánh mà. Phải mất hơn mười năm lính, phải đổ bao nhiêu mồ hôi, máu và nước mắt Ba Dao mới từ binh nhì leo lên tới trung sĩ nhất.

- Ông thầy ở đây để tôi dẫn trung đội bọc hậu. Khi nào nghe tôi gọi ông thầy gom hết M79 của mình làm cho nó mọp đầu là tôi nhào ra. Mẹ... Mình quất sùm khẩu 12 ly là tụi nó cầm họng liền...

Hậu gật đầu gom hết xạ thủ M79 lại. Nấp bên hông ngôi nhà gạch anh nói với lính.

- Mấy em thay phiên nhau rót lựu đạn vào chỗ khẩu đại liên. Canh làm sao cho nó mọp đầu xuống để Ba Dao làm thịt nó...

Lính nhìn nhau. Không có một quân trưởng nào dạy họ cách bắn mà không thấy mục tiêu. Một người lính vừa ló đầu ra đã phải rút lại thật nhanh khi thấy ánh lửa chớp chớp từ họng đại liên. Đạn cày thành đường dài trên mặt đường. Lính im lìm chờ đợi. Hậu nắm lấy ống liên hợp của máy 25.

- Hiền Hậu... Hiền Hậu... đây 1... nghe rõ trả lời...

- Hiền Hậu tôi nghe 1...

- Tôi đang ở bên hông của nó... Hiền Hậu cho em út đốt pháo đi... nghe rõ trả lời...

- Hiền Hậu tôi nghe 1...

Bụp... Quả M79 đầu tiên được phóng ra. Hậu len lén ló đầu ra để nhìn mục tiêu và điều chỉnh phương hướng. Rút đầu vào anh nói nhanh.

- Xa hơn một chút và lệch về bên phải một chút...

Bụp... Quả thứ nhì được phóng ra. Vừa ló đầu ra Hậu phải thụt vào vì hàng loạt AK cày trên lề đường. Tuy nhiên anh cũng thấy được cụm khói nhỏ bốc lên.

- Bắn...

Hàng chục khẩu M79 thay phiên nhau rót vào mục tiêu. Bụp... Ầm... Bụp... Ầm... Bụp... Ầm... Đạn nổ đều đều... Khói bốc mù mịt.

- Xung phong...

Nghe tiếng hét của Ba Dao trong ống liên hợp Hậu ra lệnh cho lính ngưng bắn M79. Dù không thấy anh cũng nghe được tiếng la của Ba Dao với lính hòa lẫn trong tiếng súng M16 và lựu đạn nổ ầm ầm.

- Xung phong...

Hậu cùng đại đội nhào ra đường. Súng đôi bên nổ điếc tai. Từng thây người gục chết.

Không cần nhát vũ khí, không đếm xác địch Hậu thúc đại đội ào tới. Lính, người nào bị thương nặng nằm lại có y tá băng bó chờ tản thương còn bao nhiêu cố gắng chạy. Phở xá văng tanh. Phân nửa khu nhà sụp xuống vì trúng bom. Bộ đội nằm chết khắp nơi. Bập bập vài hơi thuốc Ruby của lính đưa cho Hậu ực hộp nước rồi đứng dậy.

- 200 thước nữa là tới cột cờ...

Dù mệt nhưng nghe nói chỉ còn hai trăm thước lính phấn khởi tinh thần. Hơn năm chục người mang trên vai một trọng lượng gần bằng phân nửa thân thể của họ chạy hết tốc lực qua ngã ba đường Trần Phú với Hoàng Diệu...

- Nó đó... Nó đằng kia...

Ba Dao giờ tay chỉ. Lính ào tới. Họ nghe có tiếng súng M16 và đại liên M60 nổ trước mặt.

- Lính mình đừng tụi nó... Mau lên... Mau lên...

Lính của Hậu tản nhanh vào khu dinh thự dọc theo hai bên đường. Hai ông đại đội trưởng của hai đại đội trinh sát của sư đoàn 3 và Giải Phóng Hà Nội bắt tay nhau thật chặt.

- Anh hút thuốc...

Thiên đưa gói thuốc Capstan ra. Không từ chối Hậu lấy một điếu. Bật lửa châm thuốc cho người đại đội trưởng đại đội trinh sát của sư đoàn 3 Thiên cười nói.

- Tụi nó độ đại đội phía tòa nhà lớn đó...

- Anh tính thế nào?

Hậu hỏi trong lúc phà khói.

- Tôi được lệnh giữ cột cờ...

- Tôi có lệnh yểm trợ anh. Vậy hai đứa mình từ thủ ở đây...

Giấc mơ của một người tỵ nạn

Chương 18

12h00

05- 05- 1975

Lính của tiểu đoàn 1 Nhảy Dù nghỉ ăn trưa tại ngã ba đường Hoàng Hoa Thám và Phố Liễu Giai. Sáu tiếng đồng hồ từ đường Bưởi họ đã vượt qua khu vực nửa cây số ngập tràn máu lửa. Lính bắc việt được lệnh đóng chốt tử thủ cho nên mỗi bước tiến là tiến dưới mưa đạn của địch. Tuy nhiên dù đóng chốt tử thủ bộ đội trung thành của Võ Nguyên Giáp cũng không cản được lính dù. Họ đi tới đâu là bộ đội lùi tới đó vì không lùi là chết. Chết gục bên lề đường. Chết nát thân vì lựu đạn. Chết úp mặt vào hầm hố. Chết trong những căn nhà tối tăm.

Khi biết chỉ còn cách Phủ Chủ Tịch gần cây số trung tá Đinh, lữ đoàn trưởng lữ đoàn 1 ra lệnh cho lính dừng lại ăn cơm trưa lấy sức để thanh toán mục tiêu được ấn định. 18h00

hay là sáu giờ chiều ngày hôm nay lính của ba lữ đoàn 1, 2 và 3 phải có mặt ở Phố Ngọc Hà. Đó là lính của xếp lớn. Chuẩn tướng Lê Quang Lương, tư lệnh sư đoàn Nhảy Dù. Ăn cơm xong Đình họp với ba tiểu đoàn trưởng là trung tá Nhỏ, xếp của tiểu đoàn 9; thiếu tá Thanh chỉ huy tiểu đoàn 8 và thiếu tá Châu, tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn 1.

- Anh Châu dẫn thẳng 1 theo đường Thụy Khê tới ngã ba đường Thanh Niên bắt tay với liên đoàn 3 Biệt Động Quân của đại tá Biệt động thời cũng đánh vào mặt sau của Phủ Chủ Tịch và nhà riêng của Hồ Chí Minh. Tiểu đoàn 8 của ông Thanh đi đường Hoàng Hoa Thám cho tới khi nào gặp Phố Ngọc Hà. Còn ông Nhỏ dẫn tiểu đoàn 9 theo bên phải đường Hoàng Hoa Thám tới Phố Ngọc Hà. Phần tôi với bộ chỉ huy lữ đoàn sẽ đi với đại đội trinh sát...

Ngừng lại giây lát Đình cười nói.

- Theo cung từ của bộ đội về chiều hồi thời Tôn Đức Thắng đang có mặt ở trong Phủ Chủ Tịch. Tóm được hẳn là mình xong chuyện. Lính dù sẽ là người đầu tiên ngồi lên ghế của ông Hồ đồng thời bắt sống được chủ tịch nhà nước của cộng sản miền bắc...

Ba ông tiểu đoàn trưởng dù cười lớn. Về tới tiểu đoàn Thanh bốc máy ra lệnh cho bốn đại đội trưởng di quân. Nghe cấp chỉ huy nói Tôn Đức Thắng đang ở trong phủ chủ tịch lính dù liều chết tiến tới. Bỏ ba lô, súng lấp sẵn lựu lê, lựu đạn mang tới đa lính chạy ào dưới hỏa lực của đại liên, trung liên hay AK. Người này ngã người khác cứ tiến tới. Đụng phải những người không sợ chết bộ đội của ông Giáp lớp buông súng đầu hàng lớp lùi lại.

Đúng 6 giờ chiều Đình hài lòng khi nghe Châu báo cáo đã bắt tay với liên đoàn 3 Biệt Động Quân đồng thời lính của tiểu đoàn 1 cũng đã có mặt ở đường Hùng Vương. Trong lúc đó hai tiểu đoàn 8 và 9 cũng đang ở tại ngã ba Hoàng Hoa Thám và phố Ngọc Hà. Phía bên phố Đội Cán lữ đoàn 2 và 3 đã chiếm đóng các vị trí quan trọng dọc theo phố Ngọc Hà.

Tướng Trưởng, Minh, Giai, Lân và Cang im lặng lắng nghe đại tá Hùng, tham mưu trưởng hành quân của chiến dịch Giải Phóng Miền Bắc tường trình.

- Đúng 18h00 lực lượng Dù đã vào tới phố Ngọc Hà. Sư đoàn của tướng Thân đã hiện diện của ngã ba phố Ngọc Hà và phố Đội Cán, còn đơn vị của sư đoàn 1 cũng đã có mặt ở phố Nguyễn Thái Học. Sư đoàn 3 đã kiểm soát Văn Miếu và ga xe lửa Hà Nội. Mặt đông và đông nam thời Thủy Quân Lục Chiến vào tới phố Tràng Tiền còn liên đoàn 1 và 2 Biệt Động Quân đã kiểm soát khu vực quanh Hồ Hoàn Kiếm... Ngoài ra liên đoàn 3 Biệt Động Quân của đại tá Biệt cũng đã nổi vòng tay lớn với lữ đoàn 1 Dù và liên đoàn 4 Biệt Động Quân. Ngoài ra lính của liên đoàn 81 Biệt Cách Nhảy Dù đã nhảy xuống hai Khu Phố Cũ và Khu Thành Cổ để tìm bắt Võ Nguyên Giáp và Lê Duẩn. Tuy nhiên họ đụng phải sự kháng cự mạnh mẽ của địch...

Năm ông tướng của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa gật gù. Bảy đơn vị xung kích đã bắt tay với nhau rồi ngày mai từ từ dẫm nát khu vực cuối cùng của Hà Nội để lòng bắt đám lãnh tụ miền bắc.

- Hùng có tin gì về sư đoàn 22?

Do dự giây lát vị tham mưu trưởng mới trả lời câu hỏi của tướng Minh.

- Thừa trung tướng... Hồi xế chiều hôm nay tướng Niệm báo cáo là các đơn vị tiền phương của sư đoàn 22 đã đụng với lực lượng của địch từ Quảng Trị kéo về giải vây cho Hà Nội ở quận Can Lộc thuộc tỉnh Hà Tĩnh. Tuy địch chưa chọc thủng phòng tuyến của ta nhưng tôi e...

Đại tá Hùng không nói hết câu nhưng mọi người đều hiểu. Dù can đảm, dù quyết tử, sư đoàn 22 cũng không thể cầm cự với một lực lượng đông gấp năm ba lần của địch. Do đó các đơn vị đang bao vây Hà Nội nên tốc chiến dù phải hy sinh tánh mạng của binh sĩ. Chần chờ lực lượng của địch từ hai hướng bắc nam sẽ kéo về đông hơn và họ sẽ lâm vào tình thế lưỡng đầu thụ địch. Thái độ của tướng Trưởng có vẻ dăm chiêu nghĩ ngợi. Đột nhiên ông ta lên tiếng.

- Hùng gọi máy cho lệnh bảy cánh quân mở cuộc công kích toàn diện lúc 22h00 và họ phải dứt điểm Hà Nội đúng 06h00 ngày mai...

Đang sửa soạn nghỉ ngơi lính Dù nhận được lệnh tổng tấn công. Họ phải chiếm phủ chủ tịch và bắt sống Tôn Đức Thắng chậm nhất là sáu giờ sáng ngày mai. Đêm nay lính miền nam không ngủ. Dân Hà Nội cũng không ngủ được vì tiếng súng nổ rền khắp nơi. Nổ ở phủ chủ tịch. Nổ ở quảng trường Ba Đình. Nổ ở cột cờ Hà Nội. Lửa cháy nơi bộ ngoại giao. Lửa cháy ở Phố Ngọc Hà. Súng nổ ở khu vực của tòa đại sứ Xô Viết. Súng nổ quanh tòa đại sứ của nước Cộng Hòa Nhân Dân Trung Quốc. Lửa cháy ở Bộ Công An. Bộ Tư Pháp. Quanh khu vực của Ủy Ban Nhân Dân Thành Phố Hà Nội. Ty Bưu Điện Trung Ương. Lính ông Hồ, bộ đội của ông Giáp lùi, tiến tới trăm mét rồi lùi lại ba trăm mét. Họ cố gắng tới mức độ sau cùng. Họ không thể chạy được nữa. Họ phải tử thủ vì chân bị xiềng cứng vào các ổ đại liên. T54 ăn đạn M72 nằm chết gục nơi đường Hùng Vương. PT76 vỡ vụn vì hỏa tiễn Tow nơi góc đường Trần Phú. Tiếng hò. Tiếng hét. Tiếng la của lính miền nam làm rung chuyển khu Ba Đình, rung rinh mặt nước Hồ Hoàn Kiếm.

Trung đội 2, đại đội 3 của tiểu đoàn 8 Dù do thượng sĩ Tánh Già chỉ huy nấp sau thân cây nhìn vào chiếc công sắt của Phủ Chủ tịch.

- Đưa nào bắn bay cái cổng đó cho tao...

- Bỏ để tôi...

Mừng nâng khẩu M72 lên. Viên đạn xẹt ra cùng với tiếng ầm vang lên. Chiếc cổng sắt bay tuốt luột vào sân.

- Xung phong...

Xách M16 Nhơn, trung đội phó chạy đầu cùng với hạ sĩ nhất Ảnh tiểu đội trưởng tiểu đội 1 chạy bên trái và binh nhất Ân cầm M79 chạy bên trái.

Tạch... tạch... tạch... Âm thanh của đại liên 12 ly 8 từ trong ngôi nhà gạch nổ điếc tai. Đạn cày trên đất. Đạn xé không khí. Hai người lính gục xuống. Ân lùi nhanh vào gốc cây. Chưa kịp lấy hơi anh nghe tiếng đại liên phòng không rít trên đầu của mình lẫn trong tiếng chửi thề inh ỏi của Tánh Già.

- Mẹ thằng Ân đầu rồi... Mày canh cho kỹ cái cửa sổ cho tao... Mừng... xách khẩu 72 lên đây... Nhơn mày ghìem khẩu 60 vào chỗ đó đó...

Tiếng nói của Mừng vang lên từ sau lưng.

- Bỏ... Tụi nó bắn quá tui nhúc nhích không được...

Tiếng Tánh già lờn lộng.

- Mẹ... Mày nói cái gì... Lính dù mà mày nói mày không nhúc nhích dưới làn đạn của

mấy thằng chó đẻ này à...

Tuy là như vậy nhưng ông thượng sĩ già cũng biết dù là người lính thiện chiến nhất cũng không thể nào nhúc nhích dưới làn đạn của thứ súng đại liên khôn nạn 12 ly 8 này. Từ công sắt tới cửa chính xa hơn ba mươi mét. Với khoảng cách xa như vậy lính sẽ bị dồn gục trước khi tiến chiếm mục tiêu. Huống chi ổ đại liên còn được yểm trợ bởi hàng chục khẩu AK và các thứ khác.

- Thằng Quân đâu rồi... Nó ngủ rồi hả... Có thằng nào lên kéo xác nó về đây cho tao...

Không có tiếng người trả lời ngoại trừ tiếng nổ của khẩu 12 ly 8. Ba mươi người của trung đội 2 bị khẩu đại liên ghim cứng không ngóc đầu lên được.

- Ân... Mày đâu rồi?

- Tôi ở đây... Bên trái của bố...

- Nhon... Mày nhắm cho kỹ cái cửa sổ đó nghe chưa... Khi nào tao hô bắn là tụi bay chơi xả láng...

Nằm im trên đất Tánh Già nghiêng rặng chờ đợi. Ông ta kiên nhẫn chờ đợi giây phút phải tới. Đó là lúc khẩu 12 ly 8 ngưng lại. Một giây thôi. Nấp sau gốc cây Ân và Mừng chăm chú vào ánh sáng chớp tắt từ họng khẩu đại liên.

Ánh sáng vừa tắt Tánh la lớn.

- Bắn...

Toàn thể hỏa lực của trung đội tập trung vào mục tiêu. Mừng miết cò. Bụp... Viên M72 lao đi trong bóng đêm thâm u... Âm... âm... Tiếng súng 60, 16, M79 gào lên nhưng không át được tiếng la của Tánh Già.

- Mẹ... Nó cam họng rồi... Xung phong...

Lính dù ào tới. Ba mươi mét được họ chạy bằng ba giây đồng hồ. Chạy chậm là chết. Cửa chính vỡ tung dưới sức công phá của lựu đạn. Lính của trung đội 2 ào vào phủ chủ tịch. Bóng người chạy thấp thoáng. Lựu đạn nổ âm âm. Cửa phòng vỡ tung. Chỉ cần năm phút lính dù diệt gọn đám bộ đội cố thủ trong phủ chủ tịch. Lính nhao nhao khi tiến vào một căn phòng khá rộng. Nơi chiếc bàn cạnh cửa sổ có chiếc ghế bành bằng da cũ kỹ.

- Ghế ông Hồ tụi bay ơi...

Lính la lớn ủa tới. Vòng trong vòng ngoài mấy chục người lính của trung đội 2 đứng bao quanh chiếc ghế.

- Để tao ngồi trước...

Tánh Già nói lớn xong ngồi xuống chiếc ghế. Nhún nhún mấy cái ông ta trề môi.

- Mẹ kiếp... Cái ghế này có cái gì đặc biệt đâu mà mấy thằng Lê Duẩn và Lê Đức Thọ tranh nhau ngồi... Tụi bây thử đi...

Từng người một lính thay phiên nhau ngồi lên cái ghế chủ tịch.

- Mẹ... Cái ghế này thua xa cái ghế đầu của nhà tao...

Hạ sĩ Mừng phê bình và mọi người đều đồng ý với nhận xét này.

- Bố... Tôi bắt được ông già này...

Ẩn dẫn một ông già đeo mắt kiếng tới trình diện Tánh Già. Nhìn lướt qua ông già giấy lát Tánh Già cười cười.

- Ông là Tôn Đức Thắng phải không?

Tánh thoáng thấy chút kinh ngạc hiện lên trong ánh mắt đầy lo âu của ông già mang mắt kiếng. Điều đó đủ cho ông thượng sĩ già tuổi lính và tuổi đời biết người đang đứng trước mặt mình là ai.

- Tôi biết mặt ông mà... Ông đừng chối...

Hơi mím môi lại ông già nhẹ gật đầu.

- Tôi đúng là Tôn Đức Thắng... Các đồng chí là lính miền nam?
Không trả lời câu hỏi Tánh Già bồm bồm.

- Đại Lộc... Đại Lộc đây 2... nghe rõ trả lời...
Đại Lộc là danh hiệu của Diên, đại đội trưởng đại đội 3 thuộc tiểu đoàn 1.

- Đại Lộc tôi nghe 2...
- Trình Đại Lộc... Mấy thằng con của tôi đang ngồi lên ghế của ông Hồ...
Thượng sĩ Tánh mỉm cười khi nghe tiếng reo vui vẻ của Diên.

- Tuyệt... Ngày mai mình có thể đi ăn phở rồi bố...
Diên báo cáo với tiểu đoàn. Châu bồm bồm liên lạc với lữ đoàn.

- Đồng Đa đây Châu Đốc... Đồng Đa đây Châu Đốc... Nghe rõ trả lời...
Đỉnh bồm bồm khi nghe giọng nói của thiếu tá Ngô Tùng Châu.

- Đồng Đa nghe Châu Đốc...
- Trình Đồng Đa... Mấy thằng em của tôi đang thay phiên nhau ngồi lên ghế của ông Hồ...
- Đồng Đa nghe Châu Đốc 5/5...
Đỉnh ngừng lại khi nghe bên kia đầu giây tiếng cười sang sảng của Châu vang lên.

- Trình Đồng Đa... Mấy thằng con của tôi bắt được lão Tôn Ngô Không rồi...
Đỉnh nói trong tiếng cười thông khoái.

- Đồng Đa nghe Châu Đốc... Anh sẽ bao mấy em một chảo phở sáng mai...
Vất máy Đỉnh nói lớn.

- Thuốc... Mấy em cho anh xin điều thuốc...
Bập bập điều thuốc Đỉnh cười lớn.

- Báo cho Đại Bàng biết là lính của tiểu đoàn 1 đã chiếm Phủ Chủ tịch và bắt được Tôn Đức Thắng rồi...
Toàn thể lính, từ quan tới binh nhì của bộ chỉ huy lữ đoàn 1 vỗ tay ăn mừng chiến thắng. Họ là người đầu tiên ngồi lên ghế của ông Hồ đồng thời bắt sống được tên chủ tịch nhà nước Tôn Đức Thắng. Tin bay về tướng Lương rồi từ đó bay về bộ tổng tư lệnh hành quân xong mấy phút sau từ quan tới lính của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa đều biết tin lính Dù đã chiếm được Phủ Chủ tịch và bắt sống Tôn Đức Thắng.

Tướng Diêm và bộ tư lệnh tiền phương sư đoàn 1 bộ binh đứng trên đường La Thành.

- Đơn vị đầu tiên của ta đang ở đâu?
Vị tư lệnh sư đoàn 1 lên tiếng hỏi và trung tá Đông, trưởng phòng 3 trả lời.

- Thừa tư lệnh... Tiểu đoàn 4 thuộc trung đoàn 1 của ta đã bao vây tòa đại sứ Nga Sô nằm trên đường Trần Phú. Một đơn vị của tiểu đoàn 3 thuộc trung đoàn 2 cũng bao vây bộ ngoại giao và tòa đại sứ Trung Cộng...
Gật gù tỏ vẻ hài lòng vị tư lệnh sư đoàn nói.

- Đông nên thông báo cho các tiểu đoàn trưởng chỉ bao vây và cô lập chứ đừng xâm phạm vào bên trong tòa đại sứ của họ...
- Thừa tư lệnh tôi đã báo cho các trung đoàn trưởng đêm hôm qua rồi. Ngoài ra các cấp chỉ huy đều được lệnh cấm lính xâm phạm tài sản của dân chúng...
Quay sang đại tá Hàn, tham mưu trưởng tướng Diêm hỏi tiếp.

- Mình có tin tức về các cánh quân khác?
- Thừa tư lệnh... Tôi vừa nhận được báo cáo như sau. Lính Dù đã chiếm được Phủ Chủ tịch, bắt sống được Tôn Đức Thắng và kiểm soát hầu hết các vị trí của quận Ba Đình. Sư Đoàn Giải Phóng Hà Nội của ông Thân đã treo lá cờ vàng ba sọc đỏ lên cột cờ Hà Nội...
Hơi mỉm cười tướng Diêm nói nhỏ.

- Làm cách nào mà lính của ông Thân lại xâm nhập vào đó trước mọi người?
- Thừa tư lệnh... Tôi nghe nói đại đội trinh sát của sư đoàn Giải Phóng Hà Nội đã giả làm lính bắc việt nhờ đó họ đi xuyên qua các hàng rào phòng thủ của địch... Phần lính của sư đoàn 3 cũng kiểm soát ga xe lửa Hà Nội và có mặt ở đường Nguyễn Thái Học. Cánh quân bên đông và đông nam thời Thủy Quân Lục Chiến đã vào tận hồ Hoàn Kiếm trong lúc Biệt Động Quân sắp chiếm Ngân Hàng Nhà Nước, Ủy Ban Nhân Dân Thành Phố Hà Nội và ty bưu điện Hà Nội...

- Tham mưu trưởng...

Người sĩ quan tham mưu của đại tá Hàn đưa ông liên hợp cho ông ta. Không biết bên kia nói gì mà chỉ thấy ông ta mỉm cười thốt.

- Tôi nghe anh rõ...

Trao ông liên hợp lại cho người sĩ quan tham mưu đại tá Hàn vui vẻ nói với tướng Diêm và mọi người.

- Thừa tư lệnh... Bộ tư lệnh của ông Trưởng báo cho ta biết Thủy Quân Lục Chiến đang bao vây Bộ Công An. Lính của ông Nhứt cũng đang kịch chiến với một đại đội bảo vệ Trường Chinh. Bây giờ chỉ còn có Võ Nguyên Giáp, Lê Duẩn và Lê Đức Thọ là lính của ta chưa tìm ra chỗ chúng trốn tránh...

- Ta nên loan báo tin này để cho lính lên tinh thần...

Tin Tôn Đức Thắng bị bắt được loan báo. Lính mừng rỡ la hét còn dân Hà Nội reo hò. Hơi mỉm cười đại tá Hàn thông thả nói tiếp.

- Thừa tư lệnh... Tướng Hình báo cáo là đơn vị của ông ta đã chạm súng với bộ đội từ Thanh Hóa kéo về tiếp viện cho Hà Nội. Ngoài ra các đơn vị của sư đoàn Sài Gòn đã đụng với bộ đội của tụi nó từ Lạng Sơn kéo về...

Cau mày ngẫm nghĩ giây lát tướng Diêm nghiêm giọng.

- Tình hình không cho phép chúng ta chậm trễ hơn nữa được. Lệnh của bộ tư lệnh hành quân Sinh Nam Tử Bắc ban ra là đúng mười giờ đêm các cánh quân đồng loạt mở cuộc tổng tấn kích để dứt điểm Hà Nội vào 6 giờ sáng ngày mai...

Đang bao vây tòa đại sứ Xô Viết tại số 56 đường Trần Phú, đại đội 3 thuộc tiểu đoàn 4 của trung đoàn 1 được lệnh tiến quân. Để một tiểu đội bao vây tòa đại sứ Nga trung úy Hiền, đại đội trưởng thúc bốn trung đội càn quét khu vực nằm cạnh đường Hùng Vương. Vừa đi được mười bước Hiền được trung sĩ nhất Hường, trung đội trưởng báo cáo có một thiếu úy dẫn một ít bộ đội ra chiêu hồi. Hiền ra lệnh cho Hường đưa người sĩ quan của bộ đội bắc việt tới gặp mình.

- Chào anh... Tôi là trung úy Hiền...

Hiền bắt tay vị thiếu úy.

- Chào trung úy... Tôi là thiếu úy Tăng, đại đội trưởng đại đội 2, tiểu đoàn K3 thuộc trung đoàn Nghĩa Lộ...

Hiền cười đưa gói thuốc Ruby quân tiếp vụ ra mời Tăng. Hơi rụt rè nhưng rồi anh cũng lấy một điếu. Hiền bật lửa mời thuốc cho hai người xong cười nói.

- Anh nên kéo lính tới Ngân Hàng Nhà Nước nộp súng để lãnh thưởng...

Hít hơi thuốc rồi từ từ nhả khói ra Tăng hỏi.

- Các anh treo giải thưởng bao nhiêu nếu bắt sống được Hoàng Văn Hoan?

Hiền nhìn đăm đăm người sĩ quan chiêu hồi.

- Anh biết chỗ ông ta trốn?

Tăng lặng lẽ gật đầu.

- Để tôi báo cáo với tiểu đoàn trưởng...

Tảng cười lắc đầu.

- Khỏi cần... Anh có thể bắt sống ông ta ngay bây giờ...

Hít hơi thuốc thật dài xong từ từ nhả khói Tảng nói nhanh.

- Ông đang trốn trong ngôi nhà đối diện với tòa đại sứ Nga...

Hiền hô lính bao vây căn nhà số 57 nằm bên kia đường đối diện với tòa đại sứ Nga.

- Trung úy để tôi...

Trung sĩ nhất Minh, trung đội trưởng trung đội 3 lên tiếng. Hiền gật đầu nói.

- Em cẩn thận...

Tảng phụ họa.

- Ông có một tiểu đội bảo vệ...

Minh vẫy tay cho trung đội của mình băng qua đường.

- Tín dẫn thẳng 1 vào cửa sau, Bính chỉ huy tiểu đội 2 vô ngang hông còn tao vô cửa trước...

Hai tiểu đội kia vừa mất dạng Minh và hai người lính dưới quyền nhào tới cửa ngôi nhà gạch cũ kỹ. Ra dấu cho lính chuẩn bị xong Minh la lớn.

- Xung phong...

Mười hai người lính của tiểu đội 4 ào vào cửa. AK 47 và M16 xen lẫn tiếng lựu đạn nổ ầm ầm. Năm phút sau Minh bước ra đường. Đi bên cạnh anh là một ông già mặc thường phục tuổi ngoài sáu mươi. Cười toe tét nói Minh nói với Hiền.

- Trung úy... Chỉ có một mình ông này còn sống...

Tảng thì thầm.

- Đúng ông ta rồi...

Hiền mừng rỡ. Lính hò la khi biết họ đã bắt sống được Hoàng Văn Hoan. Chốc sau tin sư đoàn 1 bắt được Hoàng Văn Hoan truyền ra khắp nơi khiến cho lính của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa bưng bưng phần khởi. Ngay cả dân Hà Nội cũng thế. Mặc dù gần nửa đêm mà họ vẫn còn ở ngoài đường tụ năm tụ bảy bàn tán xôn xao về tin Tôn Đức Thắng và Hoàng Văn Hoan bị lính miền nam bắt sống. Hàng chục chiếc xe gắn loa phóng thanh chạy khắp các phố của Hà Nội để loan báo cho đồng bào biết tin tức về cuộc tấn công sắp tới lúc kết liễu của lính miền nam.

Giấc mơ của một người tỵ nạn

Chương 19

01h00

06- 05- 1975

Toàn thể dân chúng của Hà Nội không đi ngủ dù đã quá nửa đêm. Họ bày bàn ghế dọc theo hai bên đường để bàn tán về tình hình chiến sự. Con nít kéo ra ngã ba đường Lê

Thánh Tông với Tràn Tiên để xem mặt hay chào mừng lính miền nam. Nhìn cái đầu cạo có hàm răng nhe ra một ông lão hỏi.

- Mấy ông là lính gì vậy?

- Biệt động quân thưa cụ...

- Mấy ông ra đây Giải Phóng Miền Bắc thật ư. Tôi nghe người ta đồn...

- Dạ đúng như vậy thưa cụ. Lính miền nam đã chiếm được đài phát thanh, cột cờ Hà Nội, Phủ Chủ tịch, ga xe lửa và ngân hàng nhà nước rồi...

Dân bu lại càng lúc càng đông khiến cho lính phải dừng lại trò chuyện. Họ đem thuốc lá và kẹo bánh ra mời. Thuốc lá cho người lớn còn bánh kẹo thời trẻ con không từ chối.

- Ông Trưởng nói chuyện... Ông Trưởng nói chuyện...

Người lính biệt động quân mở lớn chiếc radio nhỏ xíu. Mọi người im lặng lắng nghe.

- Kính thưa đồng bào,

Tôi là trung tướng Ngô Quang Trưởng, tư lệnh Lực Lượng Giải Phóng Miền Bắc của Quân Lực Việt Nam Cộng Hoà. Ba ngày qua đồng bào đã biết tin lính miền nam tấn công vào miền bắc. Thành phố Vinh của tỉnh Nghệ An đã bị chúng tôi chiếm đóng. Các tỉnh quan trọng của miền bắc như Hải Phòng, Nghệ An, Bắc Ninh, Thái Bình, Nam Định, Hải Dương, Hưng Yên, Ninh Bình, Hà Đông và Sơn Tây đều có sự hiện diện của quân lực miền nam. Các sư đoàn bộ chiến cũng như ba binh chủng Nhảy Dù, Biệt Động Quân và Thủy Quân Lục Chiến cũng đang tấn công vào những cứ điểm phòng thủ cuối cùng của bộ đội miền bắc. Đám lãnh tụ cộng sản như Võ Nguyên Giáp, Lê Duẩn, Lê Đức Thọ, Trường Chinh... sẽ bị bắt sống và bộ đội miền bắc sẽ tan rã. Để tránh đổ máu một cách vô ích, nhân danh tư lệnh Lực Lượng Giải Phóng Miền Bắc, tôi kêu gọi anh em bộ đội hãy buông súng ngừng chiến đấu. Hợp tác với quân đội miền nam anh em sẽ được trọng thưởng và đối xử tử tế. Mỗi khẩu súng đem nộp anh em sẽ được thưởng năm ngàn đồng để trở về sum họp với gia đình...

Kính thưa đồng bào,

Tôi xin loan báo một tin mừng là lính của Lực Lượng Giải Phóng Miền Bắc đã bắt sống được Tôn Đức Thắng và Hoàng Văn Hoan...

Lính với dân reo hò la lối ăn mừng chiến thắng.

- Đả đảo cộng sản

- Đả đảo Hồ Chí Minh...

- Việt Nam muôn năm...

Vừa lắng nghe tướng Trưởng nói chuyện ba ông liên đoàn trưởng Biệt Động Quân vừa bàn với nhau.

- Mình cần phải xiết chặt vòng vây...

Huân nói và Dậu phụ họa liền.

- Lính của tôi đã đánh chiếm cầu Long Biên và bắt tay với ông Biệt rồi... Bây giờ mình cần rải quân để tìm kiếm Võ Nguyên Giáp...

Huân cười với Linh và Tuấn.

- Hai anh coi bên trái của Hồ Hoàn Kiếm còn tôi bên phải. Điểm hẹn là bộ quốc phòng...

Giai Nhân ra lệnh cho chúng ta bằng mọi giá phải có mặt ở bộ quốc phòng đúng 5 giờ sáng...

Giơ tay xem đồng hồ Huân tiếp.

- 1 giờ rưỡi rồi. Cho lính nghỉ ngơi một chút xong chúng ta đi...

- Trung tá... Trung tá...

Lính của liên đoàn 2 gọi Huấn.

- Có một bộ đội ra chiêu hồi. Ông ta tự xưng là đại úy, đại đội trưởng đại đội 1 thuộc tiểu đoàn 1 của trung đoàn Thép...

Ba ông liên đoàn trưởng vội vã bước tới.

- Chào anh...

Huấn lên tiếng trước nhất. Thái độ có hơi rụt rè người cán binh chiêu hồi nói với giọng trầm và khàn.

- Chào các anh...

Rút trong túi ra gói thuốc Ruby Dậu cười nói một cách thân mật và vui vẻ.

- Tôi xin mời anh điều thuốc trước rồi mình hàn huyên sau...

Đưa tay rút điều thuốc vị đại úy cười nhẹ.

- Tôi là đại úy Bình...

Bật lửa châm thuốc cho Bình xong Dậu mỉm cười.

- Tôi là trung tá Dậu... Hân hạnh được biết anh Bình...

Dậu đưa tay ra và Bình bắt tay người lính Biệt Động Quân thật chặt. Cái bắt tay biểu lộ một thân tình và cảm thông của hai người mà mấy phút trước đây đã bắn giết nhau nhưng bây giờ đang đứng chung một chiến tuyến. Huấn, Linh và Tuấn cũng lần lượt bắt tay thăm hỏi Bình. Thấy bốn người sĩ quan của quân đội miền nam cứ thăm hỏi băng quơ mà không hề hỏi han về tình hình chiến sự gì hết Bình phải lên tiếng.

- Đại đội của tôi là một trong nhiều đơn vị bảo vệ đại tướng Võ Nguyên Giáp...

Phải cố gắng lắm bốn vị liên đoàn trưởng biệt động quân mới không bật lên tiếng kêu.

- Như vậy anh Bình phải biết ông Giáp ở đâu?

Đại úy Bình nhìn bốn người lính miền nam xong mỉm cười.

- Tôi biết... Tôi sẽ hướng dẫn các anh tới khu vực nơi có tư dinh của đại tướng Võ Nguyên Giáp...

Kéo Dậu, Linh và Tuấn đi chỗ khác Huấn nói nhanh.

- Ba anh lo đánh chiếm lấy Ủy Ban Nhân Dân Thành Phố Hà Nội và Ty Bưu Điện Hà Nội còn tôi chỉ huy lính theo anh Bình tới gặp ông Giáp xong mình vây chặt khu vực này...

Dậu thúc lính men theo đường Trần Quang Khải trong lúc Linh và Tuấn chia liên đoàn của mình thành ba cánh tiến tới Ngân Hàng Nhà Nước, Ty Bưu Điện Nhà Nước và Ủy Ban Nhân Dân Thành Phố Hà Nội.

Đại đội 1 của tiểu đoàn 3 thuộc liên đoàn 4 của Linh ào tới Ngân Hàng Nhà Nước đặt tại số 40 đường Lý Thái Tổ. Họ chỉ gặp sự kháng cự yếu ớt của địch. Sau mười lăm phút bộ đội buông súng về chiêu hồi để được lãnh thưởng. Tin đồn lan ra thật nhanh khiến cho lính bắc việt kéo về chiêu hồi càng lúc càng đông. Vũ khí chất thành đống cao nghệu trước cửa ngân hàng. Tuấn phải dàn cả một tiểu đoàn để giữ gìn an ninh và trật tự.

Tiểu đoàn 22 đi bên trái lấy đường Lý Thái Tổ làm chuẩn, tiểu đoàn 23 theo đường Bạch Đằng còn tiểu đoàn 24 và bộ chỉ huy liên đoàn do Huấn chỉ huy đi trên đường Trần Quang Khải.

Phát dẫn đại đội trinh sát đi đầu. Lính báo cáo tới ngã ba đường Trần Nguyên Hãn. Con

đường rộng vắng tanh. Hai bên đường nhà cửa sát san sát. Phát cau mày nói với thượng sĩ Huông, trung đội trưởng trung đội 1.

- Đường vắng quá...

Huông gật đầu.

- Đường vắng vì dân sợ có đánh nhau nên mới bỏ đi hoặc đóng cửa ở trong nhà. Điều này cho ta biết là tụi nó đang dàn quân phục kích mình... Để tôi dẫn thằng 1 đi trước còn ông thầy chỉ huy thằng 2 và 3 kiểm đường hẻm bọc ngang hông tụi nó...

- Ông cẩn thận...

Đợi cho Phát và hai trung đội đi rồi Huông mới bảo Chấn.

- Mày đi trước dò đường... Bảo lính đi sát vào khu nhà chứ đừng đi khơi khơi trên đường...

Tạch... tạch... tạch... Đại liên, trung liên và AK nổ một cách đột ngột. Lính lui nhanh vào các ngôi nhà dọc theo đường. Huông bốc máy.

- Phong Phú đây Huông Hòa... nghe rõ trả lời...

- Phong Phú nghe Huông Hòa...

- Tụi nó có khẩu 12 ly 8 ngay ngã ba... Phong Phú nghe rõ trả lời...

- Phong Phú nghe rõ... Để tôi búng nó cho bố...

Đưa ống liên hợp cho người lính mang máy xong Phát dẫn hai trung đội len lỏi trong đường hẻm tiến dần về ngã ba nơi có ổ đại liên của địch.

- Trung úy... Tui thấy nó rồi...

Trung sĩ nhất Phấn, trung đội trưởng trung đội 2 báo cáo. Nấp trong ngôi nhà không có người Phát chăm chú nhìn xong nói với Phấn.

- Mình nhào ra ở đây vẫn còn bị nó quất sùm. Mình phải đi tới chừng ba bốn căn nhà nữa. Đánh ngang hông hay đằng sau lưng nó chắc ăn hơn...

Vừa kéo tới căn nhà thứ ba Phát gặp một cụ già. Ra dấu cho mọi người im lặng ông cụ thì thầm.

- Có ba thằng trong căn nhà cạnh nhà tôi... Ba đứa có súng...

Phát nói nhỏ với Phấn.

- Tôi vào nhà ông cụ còn anh lo ba thằng kia. Khi nào nghe tiếng súng nổ là mình nhào ra một lượt...

Nấp sau cửa sổ Phát nói với binh nhất Lang đang cầm khẩu M79.

- Chừng nào anh ra dấu là em cho một quả vào ngay ổ đại liên cho anh...

Lãnh lệnh Lang im lìm chờ đợi.

- Bắn...

Lang xiết cò súng. Quả M79 xẹt thẳng vào mục tiêu... Ầm...

- Xung phong...

Phát và lính ào ra. M16, M60, lựu đạn nổ ầm ầm. Bị tấn công ngang hông bất thành lính bộ đội bắc việt lúng túng. Bên kia Huông xua lính nhào ra khiến cho hơn một tiểu đội lính bắc việt chỉ còn nước buông súng đầu hàng. Huấn và bộ chỉ huy liên đoàn cũng vừa tới nơi. Binh khều Huấn.

- Ông Giáp có tới ba chỗ ở. Chỗ thứ nhất là một tư dinh nằm đằng sau bộ quốc phòng. Chỗ thứ nhì là nhà vợ lớn ở phố Hai Bà Trưng. Chỗ ở thứ ba là nhà vợ bé ở phố Hàng Bạc...

Huấn cười. Bất gặp nụ cười của người sĩ quan Biệt Động Quân Bình cũng cười nói tiếp.

- Lãnh tụ cao cấp của đảng người nào cũng có hai ba nhà và hai ba vợ hết... Lúc lính miền nam của các anh vừa tấn công vào Hà Nội thì ông ở tư dinh đằng sau bộ quốc

phòng. Tôi chỉ huy đại đội bảo vệ tư dinh này. Sáng hôm qua tôi được lệnh hộ tống ông tới nhà bà vợ bé ở đường Hàng Bạc xong đóng chốt ở đường Gia Ngư để bảo vệ vòng ngoài. Theo sát ông có một trung đội vũ trang nặng và rất trung thành. Muốn bắt sống tướng Giáp ta phải có cách khác hơn là dẫn nguyên cả trung đoàn lính của anh tới. Làm như vậy ông ta sẽ trốn đi chỗ khác...

Huân gật gù.

- Chắc anh Bình nghĩ ra cách bắt sống ông Giáp?

Bình gật đầu thì thầm với Huân. Phút sau lính được lệnh tịch thu hết vũ khí và quân phục của tù binh xong một tiểu đội hộ tống họ trở lại Ngân Hàng Quốc Gia.

Huân nói với Phát.

- Em với anh Bình dẫn đại đội trinh sát đi trước còn anh chỉ huy liên đoàn theo sau...

Ngụy trang lính bắc việt Bình và Phát kéo đại đội trinh sát rút lui dần dần về phố Hàng Bạc trong khi Huân chỉ huy lính đuổi theo xa xa. Nhờ bộ quân phục cũng như quân hàm đại úy của Bình cho nên đại đội trinh sát của Phát lọt qua các nút chặn và trạm kiểm soát một cách dễ dàng. Tuy nhiên khi tới gần phố Gia Ngư thời họ nhận thấy bộ đội đóng chốt khắp nơi đồng thời không cho bất cứ đơn vị nào được ra vào. Biết không thể xâm nhập vào khu vực phố Hàng Bạc được Phát báo cáo với cấp chỉ huy. Được tin Huân bốc máy bàn với Đậu và Linh. Ba liên đoàn trưởng đồng ý chuyển hết quân bao vây khu vực phố Hàng Bạc nơi có tướng Giáp đang trốn tránh.

Từ tướng tới binh lính của bộ tư lệnh hành quân Sinh Nam Tử Bắc đều bị kích thích và hồi hộp cực độ khi nghe tướng Giai nói ba liên đoàn Biệt Động Quân của ông ta đang bao vây khu phố Hàng Bạc nơi có tướng Võ Nguyên Giáp đang trốn tránh. Họ đều biết nếu bắt được ông bộ trưởng quốc phòng kiêm tổng tư lệnh bộ đội miền bắc thời cuộc chiến coi như xong.

Tướng Lân chột lên tiếng.

- Tôi đề nghị mình nên tới chỗ họ bao vây để khích lệ anh em...

Năm ông tướng đồng ý kéo nhau tới chỗ liên đoàn 2 đóng quân. Tướng Giai nói với Huân.

- Em khá lắm... Tình hình ra sao rồi?

- Thừa tư lệnh... Liên đoàn 1 đang khép chặt mặt đông và bắc còn liên đoàn 4 ép từ nam lên trong lúc liên đoàn của tôi đang chuyển qua hướng tây. Anh Bình...

Chỉ vào Bình Huân cười nói.

- Thừa năm tư lệnh... Anh Bình đây là đại úy, đại đội trưởng đại đội 1 thuộc trung đoàn Thép, một đơn vị bảo vệ ông Giáp. Nhờ có ảnh chỉ cho nên tôi mới biết là ông Giáp đang ở tư dinh thuộc phố Hàng Bạc...

Tướng Trưởng đưa tay ra bắt tay Bình trong lúc nói một câu.

- Cảm ơn đại úy... Hành động của đại úy sẽ cứu được nhiều sinh mạng của hai bên...

Riêng tướng Giai cười thân mật vỗ vai Bình.

- Em là một anh hùng của dân tộc. Bắt được ông Giáp là bộ đội miền bắc sẽ buông súng. Như vậy sẽ bớt đổ máu hơn...

Đón lấy ông liên hợp Huân liên lạc với hai cánh quân bạn xong nói với tướng Trưởng.

- Thừa trung tướng ba cánh quân đang chờ lệnh tấn công. Xin trung tướng ra lệnh cho binh sĩ lên tinh thần...

Mỉm cười tướng Trưởng hô lớn.

- Xung phong...

Khẩu lệnh thoát ra từ vị tổng tư lệnh hành quân như luồng điện cao thế truyền vào binh

sĩ. Lính Biệt Động Quân hò reo chạy ào tới. 12 ly 8. AK47. thượng liên. B40 nổ rền. Đạn xoáy trong không khí nung cháy khoảng không gian nhỏ hẹp. Thấy người ngã xuống. Mặc. Người này ngã kẻ khác tiến lên. Lính miền nam ào tới như những kẻ không sợ chết. Như những người đem thân xác của mình để xây dựng tự do và hoà bình cho đất nước.

- Biệt Động Quân... Sát...

- Biệt Động Quân... Xung phong...

Hàng ngàn tiếng la át cả tiếng súng của bộ đội. M60. M16. Lựu đạn nổ ầm ầm. Khói súng mù mịt. Lính áo rằn đạp trên xác địch tiến tới. Không có gì cản trở được họ. Lính của ông Giáp rối loạn. Dù được tẩy não. Dù được nhồi sọ. Dù được tuyên truyền phải hy sinh cho bác và đảng. Dù được uống thuốc kích thích. Dù được xiềng chân vào súng. Họ cũng chỉ là con người biết đau và sợ hãi. Họ sợ vì tinh thần quyết tử của lính miền nam.

Không còn đường nào để tháo lui nữa do đó họ chỉ còn cách buông súng đầu hàng. Lính của liên đoàn 2 tiến tới mục tiêu cuối cùng là Phố Hàng Bạc.

- Đó đó mấy em... Ông Giáp ở trong đó...

Cái vinh hạnh được trở tay vì tổng tư lệnh bộ đội miền bắc như một thứ thuốc kích thích mạnh cực độ khiến cho lính Biệt Động Quân lẫn xả vào chốt địch. Lựu đạn nổ. Súng bắn. Lưỡi lê đánh cận chiến. Tiếng la. Tiếng hét.

- Hàng sông chống chết...

Lính Biệt Động Quân la rầm ào tới mục tiêu.

- Đó đó... Ngôi nhà gạch màu vàng đó mấy em... Ông Giáp ở trong đó...

Bình nói lớn. Một trăm mét. Năm mươi mét. Mười mét. Không có thứ súng nào có thể cản được lính áo rằn. Ngôi nhà màu vàng hiện ra. Lính hò reo nhào tới. Lựu đạn nổ tung cánh cửa. Phát cùng với lính ủa vào. Ngôi nhà màu vàng rung rinh vì tiếng nổ. Mười phút sau chiếc máy truyền tin của liên đoàn 2 vang lên.

- Hoài Nhơn đây Phong Phú... Nghe rõ trả lời...

Huấn chụp lấy ống nghe.

- Hoài Nhơn nghe Phong Phú...

- Phong Phú xin báo cáo... Đúng 5 giờ 39 sáng ngày 6 tháng 5 năm 1975, đại tướng Võ Nguyên Giáp đã bị lính của Lực Lượng Giải Phóng Miền Bắc thuộc Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa bắt sống...

Năm ông tướng mỉm cười nhìn nhau trong lúc lính tung nỏn, thấy mũ lên trời vì sung sướng. Có nhiều người ôm lấy nhau vì vui mừng. Loa phóng thanh chạy khắp đường phố loan báo tin nóng hổi là tướng Võ Nguyên Giáp đã bị bắt sống.

Một tiếng đồng hồ sau toàn thể quân với dân của Hà Nội và các vùng lân cận chăm chú lắng nghe lời hiệu triệu của vị tổng tư lệnh chiến dịch Giải Phóng Miền Bắc của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa.

- Kính thưa đồng bào,

Nhân danh tổng tư lệnh Lực Lượng Giải Phóng Miền Bắc của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa tôi xin long trọng thông báo cho đồng bào được rõ là đại tướng Võ Nguyên Giáp đã bị lính miền nam quân thúc. Để tránh một cuộc đổ máu vô ích cũng như huynh đệ tương tàn với nhau tôi đề nghị Võ đại tướng đứng lên kêu gọi anh em bộ đội miền bắc hãy buông súng đầu hàng. Sau đây kính xin đồng bào và anh em cán binh nghe lời kêu gọi ngưng bắn của đại tướng Võ Nguyên Giáp...

Một giọng nói hơi khàn và nhỏ vang lên.

- Tướng lãnh... Sĩ Quan... Binh sĩ của nước Cộng Hoà Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam...

Các đồng chí thân mến...

Tôi là đại tướng Võ Nguyên Giáp, bộ trưởng quốc phòng kiêm tổng tư lệnh quân đội của nước Cộng Hoà Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam. Dưới sự hỗ trợ của dân chúng miền nam, Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa đã đánh chiếm miền bắc trong đó có thủ đô Hà Nội. Không những được sự hỗ trợ nhiệt thành của dân chúng ở miền nam họ còn được sự tán đồng và ủng hộ của nhân dân miền bắc. Thống nhất đất nước để dân chúng được sống trong tự do, dân chủ và no ấm là ý nguyện chung của toàn dân. Do đó nhân danh tổng tư lệnh quân đội tôi ra lệnh cho các tướng lãnh, sĩ quan và anh em cán binh miền bắc hãy buông súng ngừng bắn giết nhau. Đặc biệt là tư lệnh các sư đoàn bộ chiến, tổng tư lệnh lực lượng đang xâm chiếm miền nam hãy nghe theo lệnh của tôi mà ngưng chiến đấu. Lần nữa tôi xin lập lại, nhân danh tổng tư lệnh tôi ra lệnh cho các đơn vị của quân đội miền bắc hãy buông súng...

Thiên, Hậu và binh sĩ thuộc hai đại đội trinh sát của sư đoàn Giải Phóng Hà Nội hò hét sau khi nghe lời kêu gọi buông súng của tướng Giáp. Tiếng máy 25 vang lên.

- Thiên Nga đây Thanh Bình... nghe rõ trả lời...

Thiên chụp lấy ống liên hợp.

- Thiên Nga nghe Thanh Bình...

Không biết đầu bên kia nói gì mà chỉ nghe Thiên lên tiếng.

- Thiên Nga nghe Thanh Bình 5/5...

Đưa ống liên hợp cho Lành Thiên quay qua nói với Hậu.

- Chuẩn tướng Thân vừa báo cho tôi biết một tin tức đáng giá bạc triệu...

Bật lửa đốt điều thuốc Ruby quân tiếp vụ cuối cùng Thiên cười tiếp.

- Lê Duẩn đang trốn tránh trong một biệt thự nằm ở góc phố Phan Đình Phùng và Nguyễn Tri Phương...

Hậu nói với giọng vui mừng và hồi hã.

- Đi... Hai đứa mình kéo tới đó...

- Còn cột cờ này...

Hậu hấp tấp nói.

- Lính bắc việt đầu hàng rồi thời mình đâu cần giữ cột cờ nữa. Bắt được Lê Duẩn ngon hơn. Mình không lanh tay là thằng chả trốn mất...

Nghe Hậu nói có lý Thiên bằng lòng. Hai đại đội trưởng chạy đầu. Còn lính bỏ ba lô cho nhẹ chạy theo sau cấp chỉ huy trên con đường rộng và dài với hàng cây cao đầy bóng mát. Hai bên đường có nhiều biệt thự hoặc các ngôi nhà rộng và cổ kính tương tự như một vài khu ở Sài Gòn. Nhà nhà đều đóng cửa im ỉm. Đường vắng vẻ và im lìm.

Thiên nói lớn với lính.

- Mấy em tản ra hai bên vỉa hè... Chạy dồn cục trên đường nó bắn chết cả đám...

Tạch... tạch... tạch... Súng AK47 xé không khí. Đạn cày trên mặt đường nhựa. Hai người lính ngã xuống. Số còn lại tạt vào lề đường.

- Thằng nào bị vậy?

Thiên hỏi trung sĩ nhất Hà, trung đội trưởng trung đội 2.

- Thằng Mi và thằng Há trung úy...

- Tụi nó ở đâu vậy?

Hậu hỏi và một người lính trả lời.

- Tụi nó ở trong ngôi nhà màu xanh nơi góc phố đó trung úy...

Hậu nhìn Thiên.

- Như vậy đúng là thằng cha Lê Duẩn ở đó rồi. Anh coi mặt tiền còn tôi kiếm đường hẻm phía đằng sau...

Thiên gật đầu.

- Có gì anh gọi máy cho tôi...

Hậu gật đầu kéo đại đội của mình quẹo vào một đường hẻm. Thiên bàn với ba trung đội trưởng của mình.

- Ông Hà dẫn lính băng qua bên kia đường, ông Tấn đi bên phải còn tôi với trung đội 3 đi chính giữa. Để tôi cho đại liên ghim tụi nó mọp xuống sau đó mình tung trái khò trong lúc hai ông thúc lính ập vào...

Tuân lệnh Hà chỉ huy trung đội 1 băng qua đường tìm chỗ nấp.

- Bắn...

Hai khẩu M60 cùng với M16, M79 nổ liên tục. Đạn réo trong không khí. Đạn cày trên đường nhựa. Đạn xối vào thân cây. Hai trái lựu đạn màu vàng bay xa tới trước chừng ba bốn chục thước. Khói càng lúc càng nhiều che mất cả con đường.

Nương theo khói lính của đại đội trinh sát của Thiên ào tới. Súng đại liên 12 ly 8 gầm gừ. Toán khinh binh đi đầu đội ngược trở lại vì đụng ngay họng đại liên.

- Phải chi mình có tăng...

Trung sĩ nhất Thịnh nói với cấp chỉ huy của mình. Thiên cười.

- Mình đi lẹ quá tăng theo không kịp. Vả lại lính trinh sát như mình không cần tăng...

Vừa nói Thiên vừa ngóc đầu vậy. Khói màu đã thưa dần cho anh thấy ánh lửa loé lên từng chập nơi ngôi nhà màu xanh nằm ngay góc đường.

- Mình phải tìm cách khóa họng khẩu đại liên của tụi nó... Ông ở đây để tôi dẫn tiểu đội 1 vào ngôi nhà kia...

Thiên giơ tay chỉ vào một ngôi biệt thự nằm bên tay mặt của mình xong nói lớn với hạ sĩ nhất Ba, tiểu đội trưởng tiểu đội 1.

- Em dẫn tiểu đội theo anh...

Thiên nhòm người dậy. Mười ba người của tiểu đội 1 kể luôn cả Thiên và Lành chạy hết tốc lực dưới lằn đạn của đại liên 12 ly 8, trung liên nòng và AK47. Hai mươi mét được họ chạy bằng thời gian kỷ lục nhanh hơn bất cứ một lực sĩ thể vận. Họ chạy không vì vinh quang cá nhân, không để phá kỷ lục mà chỉ vì một điều duy nhất là sự sống. Chỉ có chín người tới được cái cổng sắt của ngôi biệt thự. Hai người nằm bất động với máu đỏ từ từ loang trên nền xi măng trắng đục.

- Ba...

Thiên gọi tên người tiểu đội trưởng đoạn ra dấu về hướng ngôi biệt thự. Hiểu ý Ba ngoắc lính chạy ào vào khoảng sân rộng rồi ủa vào trong ngôi biệt thự cổ kính. Mấy căn phòng trống trơn. Đồ đạc vẫn y nguyên như người ta chỉ mới bỏ đi không lâu lắm. Thiên ra lệnh cho lính băng qua ngôi nhà kế bên. Bằng cách leo qua hàng rào, leo qua bức tường thấp Thiên và lính tiến dần về phía ngôi biệt thự màu xanh tại ngã ba. Càng tới gần anh và lính càng nghe rõ tiếng súng nổ. Tới lúc này họ không còn đi mà chỉ bò trên mặt đất. Núp bên hông ngôi nhà chăm chú nhìn bức tường được xây bằng gạch ngấn đôi hai ngôi biệt thự với nhau Thiên nói nhỏ với Ba.

- Đằng trước này để anh lo... Em dẫn mấy đứa lòn ra sau xem có đường nào không. Mình nhào vô hai mặt chắc ăn hơn...

Ba gật đầu ngoắc phân nửa tiểu đội theo mình đi về phía sau nhà. Thiên hỏi Áng, tiểu đội phó tiểu đội 1.

- Mình còn bao nhiêu trái M72?

- Một trái trung úy...

- Mình cần bắn sập bức tường này để ào qua bên kia...

- Trung úy để tôi...

Áng nâng khẩu M72 lên vai. Viên đạn vọt đi. Ầm...

- Xung phong...

Thiên và lính chạy ào qua bức tường đã bị sụp còn phân nửa. Cổ tình đánh gục khẩu đại liên để dọn đường cho đại đội tiến lên nên Thiên và lính của tiểu đội 1 nhắm vào ổ đại liên 12 ly 8 đặt nơi cửa nổ súng và tung lựu đạn tới tấp. Lựu đạn nổ ầm ầm. M16 nổ từng chập. Đạn cày trên đất. Đạn xoáy vào da thịt con người. Khẩu đại liên vỡ vụn. Lính của đại đội trinh sát thuộc sư đoàn Giải Phóng Hà Nội ào vào cửa ngôi biệt thự. Quả lựu đạn được bung ra. Tiếng nổ chát chúa. Cánh cửa bằng gỗ lim vỡ ra thành một lỗ thật lớn.

Đang đứng nơi bậc tam cấp Thiên thấy một họng súng đen ngòm chìa vào Lành. Không kịp suy nghĩ Thiên nhào tới cùng với ngón tay miết cò. Tiếng súng M16 hòa với tiếng AK47. Thiên lao đảo mấy bước rồi ngã ra vừa đúng lúc Lành đưa tay ra đỡ lấy thân hình của người anh cả vừa hy sinh để cứu mạng cho mình.

- Anh hai... Anh hai...

Lành méo mếu. Áng gầm lên.

- Trung úy bị rồi... Xung phong... Bắn...

M16. M79. Lựu đạn nổ ầm ầm. Cánh cửa vỡ tung. Lính của sư đoàn Giải Phóng Hà Nội ào vào. Tiếng la. Tiếng hét. Tiếng súng nổ vang lên trong ngôi biệt thự rồi từ từ im lặng.

- Bắt được rồi... Trung úy... Trung úy... Mình bắt được Lê Duẩn rồi...

Giọng của Ánh la vang vang. Hà, Tấn và lính của đại đội trinh sát đứng bao quanh người anh cả của họ đang nằm im trên tam cấp. Nơi ngực của Thiên có một lỗ thủng nhỏ bằng ngón tay út máu không ngớt tuôn ra làm đỏ áo trắng di. Họ biết điều gì sẽ xảy ra. Chiến thắng nào cũng phải trả bằng máu. Thiên chợt mở mắt rồi mỉm cười ra dấu cho Tấn. Hiểu ý Tấn đốt điều thuốc đặt vào môi của cấp chỉ huy. Thiên bập bập vài hơi thuốc xong từ từ nhắm mắt. Khuôn mặt của anh có vẻ tươi tỉnh hơn.

- Cờ của mình ở đâu?

Thiên thều thào. Hà đưa tay chỉ. Thiên mỉm cười. Trước khi ngã từ vũ khí anh còn thấy lá cờ vàng ba sọc đỏ bay phất phới trên nền trời Hà Nội.

Giấc mơ của một người tỵ nạn

Chương kết

Mở cửa hông từ nhà xe vào Hạnh cất tiếng.

- Anh ơi... Anh...

Không có tiếng Thiên trả lời. Vào tới phòng ngủ nàng thấy Thiên đang nằm im như lim dim ngủ.

- Anh ơi...

Không có tiếng trả lời. Hơi ngạc nhiên nàng bước tới đứng cạnh giường rồi nắm lấy tay Thiên đặc đặc mấy cái. Thiên vẫn im lìm. Cảm thấy bàn tay của chồng lạnh, thứ lạnh lẽo kỳ cục Hạnh lắc mạnh mấy cái. Thiên vẫn không động đậy. Rung rung nước mắt nàng

nhắc điện thoại bấm số 911. Mười lăm phút sau chiếc xe cấp cứu dừng trước nhà. Sau khi làm đủ cách thức cấp cứu người y tá nhìn Hạnh.

- Thưa bà... Rất tiếc là tôi không thể làm gì hơn... Chồng của bà đã từ trần...

Nhìn khuôn mặt hơi tái của chồng Hạnh ứa nước mắt. Thiên, người bạn hai mươi lăm năm đã bỏ nàng để về lại Việt Nam, về lại với quê hương yêu dấu.

Thu 2007
chu sa lan

Nguồn: Tác giả / VNthuquan - Thư viện Online
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 02/02/2009 8:49:17 CH